

IVAN DERER
KRATKA ZPRAVA

IVAN DERER KRATKA ZPRAVA

© Ivan Derer, 2005

Illustrations © Irena Hejdová, 2005

ISBN 80-86426-20-3

Veskerá podobnost se skutečnými osobami a udalostmi je cesta
nahodna.

„Jau, jau... hlava... a aa aa, prineste mi ruzovaky... a aa. Bylo mi jasny, ze sem to vcera zase prehnal, prilis moc piva, hleni a na zaver rumy... Proc to je vzdicky stejny, ach jo, to je jedno.

Pomalu sem spustil nohy z postelete, pomalu zvednul zbytek tela... ach jo, to zas bude den...

„Tatinku ahoj.“ Prostredni dcera... nevi, ze tatinek je totalne bez zajmu a jediny, na co se soustredi, je, jak vstat a nepoblit se, pripadne nespoknout jazyk do plic.

„Ja du uz do skoly, dneska budeme mit zabavu, budou tam vsichni rodice..., prides?“ na detsky tvaricce se objevilo radostne ocekavani.

„Nevim, Domi, fakt nic nevím.“

„Tak ahoj.“

„Ahoj.“

CESTA na zachod je plna priser, skritku, trpasliku a jesterek.

Na zachte se zavrel a premejslel, jak to vlastne dneska vyresim...

Postupne se mi v hlave jevi udalosti nasledujiciho dne mixovany s udalostma predchoziho vecera... a aauu, jau, ruzovaky pomalu zacinaj zabirat.

V devet miting s kretenama, co chtej nasi firme dodavat naky hovadiny, v jedenact miting s lidma, kterejm firma, kde delam, dodava naky hovadiny... obed... interni miting, pride tam zas ten

kreten David, bude chytrej a vsichni ostatni budou horlive prikyvovat. Priekjnu taky, reknu par sprostejch slov, ostatnise zasmejou, ale nejdriv se podivaj, jestli se sef taky smeje, ve ctyri mi zavola urcite NEKDO a ja budu muset NEKAM jit a NECO tam delat, to je jasny, ach jooo.

„Ivane, ses tam?“

„Jo, trpim, to je dobrý.“

„Chces kafe, nebo caj?“

Auuu... jau... nevím, nevím, chci kafe, nebo caj?? auuu, jau...

CAJ.

Vysel jsem ze zachodu a zmeril se v zrcadle.

Jeste par let a smrt mi udela z ksichtu fakt hnusnou smouhu.

Leta konzumace jedu se odrazej v letním slunci a vrasky vrhaj stiny pres celej voblicej. Sedivy strniste v petatriceti letech a kdybych si neholil hlavu dohola, vypadal bych jak muj otec...

„T, nezlob se.“

„Proc ses takovej kreten?“

„Nevim..., sem se tak narodil...“

„Zase si smrdel tema vonavkama!“

„Trosku sme tancili, no...“

„Nesahej na me.“

„Milacku...“

„Nech me bejt... ted sem se myla!“

„No jo, no..., vhanis me do naruce jinejch zen, ha ha ha.“

Byl to pohled, ve kterym bylo vsechno, nejen pohrdani a utrpnost

nad mnou ubohym a mym ubohym vtipem, ale taky celkove nad celou tou situaci.

„Mas tam ten caj.“

„Ivane, das mi penize na taxika?“

„Pudes pesky hezky, jako sem chodil ja zamlada.“

Kubovi je sestnact a na obliceji ma porad nasranej vyraz.

„Ach jo, mami, at mi da naky penize!“

„Pohled!“

„Vem si neco v zadni kapse kalhot..., a a pockej,“ (nevim, jestli sem tam nenechal prezervativ).

Vydal sem se na cestu ke kalhotam. Stalo me to prinejmensim polovinu sil na ten den.

Prezervativ tam nebyl. Ani penize.

„Nic nemam.“

„Mami, VON nic nema!“

„Ach jo.“

Doklopystal sem k caji, mel sem pocit, ze mame doma plovouci podlahu.

Videl sem, ze na MYM miste sedi Svacinova. Svacinova prijela vcera na navstevu se svoji dcerou. Clovek se na ni nemuze zlobit, ale je to peklo. Zasedla mi moje misto a dela na nem cest svymu jmennu. Proc tak jii...

Den bude stat za hovno, tak to je vlastne jedno.

Vypil sem caj a sel si dat studenou sprchu. Kolem hlavy mi z toho vzdyicky litaj hvezdy.

„Mas naky penize?“

„Nerozumim..., vzdicky, kdyz sem ve sprse...“

„Klap, klap, klap...“

„Vem si kartu, mam ji v bunde.“

Do prdele, nevim jestli sem tam nenechal ten prezervativ...

Studena sprcha mi smejava studenej pot. Ani nedutam, vsechno stoji a ceka, vzduch se nehejba, mravenci stojej a cekaj, malinko pohybujou tykadlama, moucha, co pred chvili litala jak silena, sedi a ceka...

„Uz sem ji nasla, muzu si ji teda pucit?“

„Jasne, JASNE.“

Mravenci se rozbehli a moucha zacla zase krouzit.

„Tatiiil!“

Nejmladsi dcera, milacek s culikama.

„Vcera sme ve skole kreslili rodinu, mas tam velkou hlavu a tecky misto vlasu, nad tebou leti andel, aby te chraniil.“

„Vsechno souhlasí.“

„Co myslis vsechno.“

„No, jako ze tak to ma byt.“

„Ma?“ Dala tazavej oblicej.

„Jo, andela potrebuju.“

„Kdo me dneska vezme do skolky?“

Vymenili jsme si s T pohledy.

„Dneska jede tata a uz byste meli jet, je skoro osum.“

„Neee, dneska ma jet mama... si myslim.“

Vrhnul sem prosebnej vyraz.

„A nezapomen rict učitelce, že dneska de Madla PO O,“ uslysel sem z kuchyne ortel.

„ZZZ, BZZZ,“ zabzucely mi v hlave vcely.

„Tato, deme, nebo pridu pozde.“

Pretahnul sem si pres hlavu tricko a natahnul kalhoty. Smrad z hospody byl neunosnej.

Zacal sem s prvni botou. V predklonu se mi pravidelne zatmi pred ocima.

V bote neco bylo.

Bez zajmu sem otocil botu vzhuru noham a vyklepal prezervativ.

„Je, tati, ty nosis v botach bombonky?“

„Ehee, hehe... sss, psss.“

„Uz dete?“ kroky z kuchyne...

Chytnul sem Madlu za hlavu a vybehnul z domu. Zapomnel sem mobil.

„Neco si tu zapomnel.“

„Ach jo.“

Sednul sem do auta a bezmyslenkovite otocil klicem. Nic.

Jak nic, motor, co motor... nee, zase sem zapomnel, ze kdyz mam malo benzinu, tak auto nestartuje v kopci.

T stala ve dverich a vyznamne se divala.

Vylez sem ven a sednul si na zem. Chtelo se mi blit a brecet.

Bouchnuti dveri me ujistilo, ze zevnitru baraku se pomoci nedockam.

Zadni dvere auta se otevrelly a culikata hlava se objevila v mym perifernim okne.

„Uz pojedem, tati?“

„Vylez Madlenko, musim to auto otocit a to bude dost tezky.“

„Ja ti pomuzu,“ zacala si sundavat obrovskou skolni brasnu.

„Drz se stranou toho auta!“

Oprel sem se do auta a zatlacil. Okamzite me rozbolelo vsechno v tele. Na cele vystoupilo pivo ze vcerejska.

Auto se ani nehnulo. Zatlacil sem znova. Nic.

Podival sem se pod kola, jestli tam neni nakej sutr nebo neco.

Nic.

Vlez sem do auta a odbrzdil rucni brzdu.

Auto zaclo samo couvat.

Zadrzel sem ho pravym ramenem a zatahnul zase rucni brzdu.

Na zemi mi bylo dobre.

„TATI!!!“

„Jo, uz to brzo vyresim.“ Vubec sem nevedel, co s tim udelam.

„Vem si my auto.“ T vysla ze dveri s klickama. Nevim, proc me vzdyicky na posledni chvili usetri.

Ridit v ranni kocovine je jako plout po mracich ve specialni lodi, ktera se jenom jemne pohupuje a s velkym zpozdenim vykonava pokyny, co dou z mozku ridice. Lidi vypadaj neskutecne a kdyz se na ne podivam, najednou dojde ke zpomaleni casu, takze si je

muzu hezky prohlidnout, kazdej detail, od usniho boltce pres celo az k brade. Kde se ten cas bere??

Sou kolem lidi snad naky sklady casu...

„Pust tam nakou hudbu, tati.“

„Tak jo.“

Bezmyslenkovite sem pustil CD prehravac.

„Stika, stika, ten DETEKTIV,“ ozvalo se z celyho auta, kdyz sem hystericky mackal volume smerem dolu, vsimnul sem si, ze bylo na 24. Asi, kdyz sem mel predevcirem puceny auto, zapomnel sem tam cedecko i nastaveni.11

To je zajimavej jev. Kdyz jedu rano do prace, mam to tak na ctrnactce, sestnactka uz mne probodava usni bubinky. Kdyz se vracim vecer z hospody, pod dvacet nejdu. Je to proste vzrusujici, pustit si trochu nahlas hudbu.

„Kdo to byl stika?“

„No, detektiv...“

„Co to je..., detektiv?“

„No, to je clovek, kterej... no kterej jako resi pripady.“

„Jaky pripady, tati, a jak je resi??“

DZZZ, BZZZ.

„Se sklani nad svoji podivnou obeti, Stika.“

„No kdyz nekdo nekoho zabije, tak von to resi, hleda toho cloveka, co nekoho zabil.“

„A proc vo tom zpivaj??“

„Hm, no, vis, o vsem se zpiva.“

„U nas ve skolce nezpivame, ale divame se na televizi...“

Muj znamej Pavel Hrabal uz pred deseti lety rikal, ze svet se v picu vobraci...

Odvezl sem Madlenku do skoly a jel do prace. Ruzovaky fungovaly, a tak sem mel docela normalni naladu, i kdyz mi bylo fakt blbe. Cestou sem se dvakrat malem naboural, kdyz na chodniku postavala naka holka. Jednou sem se takhle naboural doopravdy, koukam a najednou prede mnou auto.

Kluk totalne zfetovanej, ja na jeho pulce. Blby. Policajty sme zavolali az pozdejc, az se z toho dostal.

Dorazil sem do prace. Pri zapinani pocitace zazvonil telefon.

PC, NEEE, Piii, Siii...

SE ZASMEJOU, ALE NEIDRIV SE PODIVAJ, JESTLI SE SFT TAKY SMEJE ...

Milej clovek, ale ma strasne tezky votazky.

„Proc ta vase sracka zase nefunguje, kdy to spravite, mas nejakej vodhad, kdy to bude?“

„Hmm,“ zkousim premejslet.

„Tak co, rozumis, co rikam?“

„Jooo, jasne.“

„No A?“

„Noo, musim zavolat nakejm lidem a zavolam ti zpatky.“

„Kdy zavolas?“

„No, tak za pul hodiny.“

„Dobre, za pul hodiny cekam tvuj telefon!“

Odesel sem na zachod a zacal se trast. To je normalni, vetsinou se mi to povede ovladnout.

Do prdele, proc delam tuhle praci...

Slysel sem, jak na zachod nekdo vesel. Nekdo z kolegu. Po chvili sem uslysel smykani zubniho kartacku.

Zatlacil sem. Prrrd, tlašk, plesk, chrrr, ghe...

Smykani ustalo.

Zatlacil sem jeste jednou.

Uslysel sem bouchnuti dveri a zacal premejslet, co reknu, za...

20 minut, kurva, to bezii.

Je vzdycky nejhorsi z niceho uvarit neco a prodat to nekomu jinymu. Chudaci, nemaj tuseni, ze vime hovno, co se deje, ale zase takhle jim to nemuzu rict...

Usnul sem.

Zdal se mi sen.

Sedel sem. Prisel Petr Janda s nejakou mladou hezkou holkou.

Mel sem s sebou svoji novou kytaru. Rek mi, ze potrebuje to vysoky ecko (co se nejvic trha).

Sel sem na záchod.

Vratil sem se. Janda mi vymenil vysoky ecko za to tlusty ecko.

Curak.

Prohnul sem se na místě. DO PRDELE.

5 minut.

Vysel sem z hajzlu.

Cestou ke svýmu mistu sem potkal několik hnusnejch Americanek, par solidních uredníku a jednoho squelyho cloveka, co na tom byl jako ja. Vymenili sme si sileny pohledy.

Nejradši bych se na všechno vysral a sel na vyprostováka.

„Beep, beep, beep...“

30 minut.

Neozval sem se vcas.

Nemuzu to vzít, proste nemuzu...

Zavolal sem zpatky po peti minutach.

„Tak co!“

„No, nic moc novýho...“

„JAK, NIC MOC, tady lidi silej...!!“

„Jeee, a aa, nop, lidi na tom delaj, ale zatím nevime presne pro...“

„TO NENI MOZNY!!“

„AAA, jjjee, zda se, ze kluci neco vobjevili,“ lzu.

„NO a...“

„Snad to bude OK za hodinu.“

„Za HODINU, si delas srandu... musi to byt spraveny TED!!“

JO TO URCITE, VIME HOVNO, CO S TIM...

„Za deset minut ti zavolam, udelame telekonferenci reditelu, namestku, poradcu, techniku a vsech lidii.“

„Jezis smarja,“ neee, to nee, co jim reknu...

Du na zachod a tam se tresu.

Za deset minut zazvoni telefon.

„Slysime se?“

„Nak neslysim...“

„Vsichni se slysej, jenom ty ne...“

„Jooo, uz je to dobryy.“

„Tak, mame v konferenci deset lidi od reditelu po techniky a cekame, co nam reknes...“

Potim se, je ticho v telekonferenci. Nekdy je podezrivam, ze vedi, co se deje, a jen tak to zkousej.

„TAK CO JE!!!“

„Kluci to jeste analyzujou a snad uz mame reseni, ale vsechno to chvili trva, strojovej cas atd....“

„To vykladej nekomu jinymu, budete platit penale...“

Po tyhle vete se vzdycky uklidnim. To znamena, ze uz se neda nic

delat a komercni lide zacnou mit potize, coz mne vubec nevadi...

„My to spravime, ale muze to trvat...“

Myslenky mi odchazeji za necim uplne jinym. Vcera, kdyz sme byli v bordelu, sel sem na zachod. U musli sem potkal Marka.

Smal se a poprosil me, jestli bych mu nestahnul pouzitej kondom z pera, protoze v jedny ruce drzel cigaro a v druhy sklenici s pivem.

„Co, jo, sem tady.“

Slysim pipani, jak mi nekdo vola, Nigel, NIGEL, hura uz to spravili.

Omlouvam se, musim na chvili vodejit z telekonference, volaj mi technici, mozna uz to spravili.

„Tady Nigel.“

Nigel je Anglican a ja mu rozumim kazdy treti slovo.

„Vubec nevime, co s tim, ta posrana vec proste nefunguje, asi je to rozbity.“

„Jasne Nigel, ale kdy to spravite? Se me na to tady ptaj...“

„Ivane, fakt nevim, Amici nevedi, ani Evropani, a to uz je dost blby.“

Vratil sem se do telekonference. Slysela sem, jak tam nekdo nadava.

„Tak, Ivane, co je?“

„Je to rozbity.“

„Si delas legraci... TO VIME VSICHNI, ZE TO JE ROZBITY, volam tvymu sefovi!!“

Rezignoval sem, vypnul telefon a sel si sednout na hajzl. Za chvili sem se prestal trast. Zapnul sem telefon.

V techle situacich zasahuje ten, co ho Madla kresli nade mnou.

„Beeep.“

Vola Nigel.

„Je to spraveny, nakej blbec z ty jejich firmy vymazal systemovej soubor a kdyz tu stracku startovali, tak se to nenatahlo, vubec nas to nenapadlo, ze by moh' bejt nekdo takhle blbej.“

„Si delas prdel.“

„Ne fakt, este sem to nevidel, fakt hrozny idioti.“

„Predstav si to, voni na me rvou a volaj vsem moznejm reditelum a pak se ukaze, ze to zkurvili voni, TO SE MI SNAD ZDA!“

Nigel: „Sou to hrozny idioti, este sem nic takovyho nevidel.“

Nigel se nekdy trochu vopakuje, ale je skvelej, mam ho rad.

Zavolal sem PC. Ted jim to vsem vratim.

„Tak co, uz neco mate?“

„Je to spraveny, Marcel vymazal systemovej soubor a pri rebootu to je jasny, ze to nenabehlo.“

„Aha...“

Chtel sem si vychutnat viteznou chvili...

„No jo, to ale znamena, ze ste nas to spatne naucili, budu chtit zpatky penize za skoleni.“

Neverim, to neni mozny...

„Ale...“

Klik... zavesil, zustal sem sam se svou nenavisti, ztratil sem pul dne a ten pulden mi ubral pul roku zivota, srdce mi jeste porad busi a boli...

Odesel sem ke svymu stolu a obejmul Cristinu. Cristina je moje sekretarka a nekdy se chova jako moje matka.

„Ach jo, Cris, to je peklo.“

„Jo, jo...“

Pustil sem si mejl a koukam na sedmdesat pet novych a neprectenych zprav. PROC MI PISOU.

To rovnou mazu. Ty lidi si asi myslej, ze me to zajima nebo co.

Jeden posle mejl pres celou stranku s nekolika prilozenejma dokumentama. Sup s tim do kose. Hovadiny. Nikdo neni schopnej napsat kratkou zpravu. Vsichni pisou spousty uplne zbytecnejch veci a pak s tim zamorujou sit. Idioti.

Ze sedmdesati peti mejlu mi zbylo pet uzitecnejch. Z toho dva vod kamaradu, takze to je dobrý.

Roberto pije caj. Kazdej den si vari specialni caj, z ktereho ucucava. Roberta mam taky rad, i kdyz pije Coca-Light, ma rad nasilnej sex, je drbna a zensky sou pro nej jenom objekt uspokojeni jeho touhy. Je v pohode. Spousta lidi NENI v pohode.

Lidi, co nejsou v pohode, pozname na prvni pohled.

Sou aknici. Lidi, co sou v pohode, aknici nejsou. Konflikt mezi aknima a neaknima lidma je nekdy zabavnej.

„Uz si to udelal?!“

„Ne.“

„Ale dyt sem ti rek, ze to mas udelat.“

„Sem nemel cas.“

„Ale to je dulezity!“

„To je v pohode.“

„To není v pohode, budeš tady do rana, dokud to nedodelas!“

„Ne.“

„JAK NE, ja ti to narizuju!“

„Di do prdele.“

„COZE??!!“

„Slysel si dobré, di do prdele.“

A tak to de dal. Lidi, co nejsou v pohode, po takovéhle konverzaci většinou na par dnu zmizej. Za par dnu se objeví, jako by se nic nestalo, a prudej dal.

„Nepudem na obed, Cris?“

„Sem do kantyny ne, prej tam sou v jidle obcas svabi.“

„To je jedno, ty už sem jed, slo to.“

Cristina udělala pohyb, jako kdyby chtěla zvracet.

Jed sem je v Thajsku. Vozrali sme se a jedli nejdriv zaby, potom cvrčky a nakonec pecený svaby z pytlíku. Cestou do hotelu sem je zvejkal. Pak už to bylo trochu divný a vyhodil sem to z okna.

Druhý den sem letel z Bangkoku přes Vídeň do Denveru. Do

Vidne v pohode.

Jumbo se zvedlo a já se tesil, jak se uvidím s Ludkem, a zapomněl sem na svaby. Kousek vod Grónska sem sel na záchod.

Chtělo se mi desně chcat, protože si musím dat vzdušky hodně piv, abych se nebal, že letadlo spadne.

Postavil sem se do rady a cekal, až na mě dojde. Když sem byl tři lidí od hajzlu, mel sem chčanky už tesné u trenek. Bojoval sem. Moh' sem říct, lidi, pustte mě, prosím vás, nebo se pochciuju, ale neudělal sem to. Vrozená ostychavost.

Sverace drzely z poslednich sil.

Konecne na me prisla rada. Povolil sem sverace. Cejtil sem neskutechny osvobozeni a ulevu... Kdyz nadhernej pocit pominul, ucejtil sem smrad.

Sakra, tady se nekdo prede mnou posral, nee.

Sahnul sem dolu a zjistil, ze sem se posral ja. Ridky hovna mi tekly po nohach.

Okamzite sem si vzpomnel na tu radu lidi, co cekaj na ten hajzl. Musim jit. Musim jim ho uvolnit!!! Nee, jee, co to je za situaci.

Sundal sem posrany trenky a dal je do misy. Zmacknul sem cudlik. Otevrel se poklop a trenky zmizely... Predstavil sem si, jak spadnou nekomu na hlavu a nebo na auto.

Umyl sem si ruce a v posranejch kalhotech vyklopytal z hajzlu.

V ocich cekajich lidi byla velka otazka.

COS TAM DELAL TAK DLOUHO????!!!

Neverili byste, ale splachoval sem svoje posrany trenky.

Zbytek letu sem prostal v rade a zachranily me az ctyri ibuprofeny.

„Dem na obed?“

Na obede sem se uklidnil a zacal premejslet jako clovek. Roberto kadroval blondynky, co se prochazely kolem naseho stolu. Cristina mlicky jedla.

„Hezky!“

„Videl si ten clanek v poslednim Globu?“

„Ne.“

Tri prostitutky vzaly ctyri Americany do bytu. Americani, kolem

padesatky, se tesili, jaxi uzijou.

Kdyz byli uvnitr, holky vytahly noze a nuzky. Rekly, at jim Amici vsechno daj, a jestli ne, tak zavolaj kamos. Ve vedlejsim pokoji byla videt postava.

Amici dali a pak si sli stezovat na policii. Policajti vtrhli do bytu, svazali holky a vytahli pistole na postavu lezici ve vedlejsim pokoji.

Postava na vyzvy nereagovala.

Odvaha policajtum nedala a tak zacli strilet.

Zaskuby tela je presvedcily, ze jednaji spravne. Kdyz vstoupili k mrtvemu telu, zjistili, ze to je vobrovskej cernej Mikimaus.“

„Si delas prdel...“

„Cha, ne, fakt, blbci...“

Dali sme si kafe a sli zpatky k obrazovkam. Snad uz se dneska nebude nic dit. Za chvili piska pager.

„To NENI mozny, co zas...“

Seru na to, snad to nekdo vyresi a nikdo mi nezavola.

„Beep, beeep!“

Vzal sem telefon a mrstil s nim do kouta.

Na fixni telefon vola Marcus. Je z firmy, co s tou nasi spolupracuje, a rikame mu Mokra Drzka. Kdyz mluvi, clovek muze mit pocit, ze kolem prsi a nekdo chodi v galosich.

„Ivan, hele, jako kdybys neco potreboval, klidne mi zavolej, rozumis, klidne!“

„Jo, a proc vlastne volas?“

„No, kdybys neco potreboval, sem tu pro tebe.“

Potreboval bych, aby mi chvili nikdo nevolal...

„Dobry, tak nashl...“

„Ale ja myslim, fakt zavolej, kdyz bude cokoliv, ozvi se!“

„cesta na záchod je plna priser, skritel, trpasliček a jesterek...“

„Jasne.“ Ty vole, dej mi uz pokoj!!

„Takze, mej se a zavolej...“

Konecne polozil.

Pustil sem mejl a koukam do nej. Pribylo dalsich dvacet bezutesnejch picovin. Nikdo mi neposle odpoved na moje skromny dotazy, nikdo mi nepomuze, ale uplne nejaký jiny lidi furt neco chtej... sileny.

Oznacil sem dvacet novejch a neprectenejch zprav a s dobrym pocitem je presunul mysi do kose. Kos sem dal „select

all“ a „delete“. Hura!

„Beep, beep!“

„Ivan.“

„Tady Suhonen.“

Ach jo, zas ten zmrd.

„Jee, nazdar, jaxe mas...“ zkrivil se mi oblicej.

„Uz si cet ten muj mejl?“

V hlase byla citit vyhruzka. Sakra, neco se posralo.

„Ne, este sem nic nedostal.“

„Mam tady zpravu, ze si muj mejl neprectenej VYMAZAL!“

„Eeee, heee, neee, to musel bejt nakej omyl.“

„Mas ten mejl!“

„Jasne, jasne.“

„Do zejtrka to chci mit hotovy.“

„No problem,“ a co jako, nebo co...

„Ba aj.“

Ach jo, ach jo... co ma bejt hotovy, kdybych mel ten mejl, aspon bych treba...

Vysral sem se na Suhonena a zavolal sem Paulovi, jestli se mnou pude vecer na pivo. Paul rek, ze jo, a bylo vsechno v pohode.

„Milacku, pridu v jedenact.“

„Ticho!“

„Slysis me, lasko...?“

„Vzdycky, kdyz reknes, ze prides v jedenact, vratis se ve ctyri rano a smrdis!“

„Neee, dam si par piv a pridu.“

Musim rict, ze tomu vzdycky verim, kdyz to rikam, ale vzdycky se to vyplni, jak rika T.

Položil sem telefon a obratil oci v sloup.

Myslel sem na prvního vyprostováka ve skvělém baru dole na ulici, kam chodej bezdomovci, prostitutky, studentky a ja. Po stole lezou svaby a lidi se bavej a chlastaj skvělý studený pivo

z lahve a rum z cukrové trtiny.

„Bzzz, Crrr.“

Ach jo, telefon, kdo me sakra vobtezuje uprostred dne.

„Tady Ondrej.“

„Cau Ondro, ty vole, jak se mas?“

„Hmm, dobrý.“

„A jak je?“

„Hmm, de to.“

„No a co... jak je... eeeee.“

„De to.“

Zacal sem ztracet obsah a bylo mi blby se zeptat, jestli noco potrebuje.

„Hmmm.“

„Hmmmm.“

„Tak cau...“

„Cau.“

Utreli sem si mokrej pot z cela a suchej pot z krku.

„Cris, kolik je hodin...?“

„Pul ctyrty.“

Prezit jeste dve hodiny a du dolu...

„Cris, uz mas milence?“

„Ivane, nech toho.“

„Nee, fakt vazne, jestli nemas, musim s tim noco udelat, nekoho ti najit.“

„Mam, MAM, uz mam milence.“

Cris je hezka a mila holka, bohuzel s ni kazdej chce jen sukata a vona chce milence a manzela a deti...

„Jestli nemas milence, dam to do pristihho bussines reportu.“

„Uz sem rekla, ze uz mam milence.“

Neveril sem ji.

Napsal sem par kratkejch mejlu kamaradum a dival se na jednu jedinou krasnou holku v kanclu, kde je pohromade ctyricet lidi. Dalo se to tak vydrzeti.

„Cris, kolik je hodin?“

„Budou ctyri.“

„Uz mas milence?“

Cris mi dala stejnej pohled, jakej nekdy dava T, a odvratila hlavu k pocitaci.

Podival sem se tam taky.

Uvidel sem cervenou vlajku, vykricnik a mejl vod Suhonena.

Byly presne ctyri.

To je vono, to je kurva vono, to je ta vec, ktera me tedka zprudi.

Pomalu sem to votevrel. Mejl byl pres celou stranku pocitace a dole sedely ctyri obrovsky prilohy. Byl plnej cerveny barvy a mne se z toho delalo spatne.

Pod tim byl automatickej podpis, kde bylo jeho kredo. „The one who dares, wins, Patton.“

Picus.

Snazil sem se zjistit, co to v tom mejlu je, ale priadal sem si jak v orchidariu.

Najednou sem mel pocit, ze letim mezi pismenkama, který me svejma koncetinama tahnou... uff, huhhh.

Rychle sem to zavrel a podival se na Cris.

Beeep, bzzz. „Neverim tomu, vola Mokra Drzka.

„Nepotrebujes neco, Ivan?“

TO SNAD NENI MOZNY!

„Marcus, dyk uz si dneska volal!“

Na druhym konci se vobjevilo ticho.

„Fakt jo?“

„No jo.“

Zacal sem se smat, nejdriv tlumene a pak, kdyz sem na to pomyslel, sem se zacal zmitat v hroznejch zachvatech.

Utriel sem si slzy a narovnal si telefon k uchu. Doufal sem, ze emdecko uz tam nebude...

„Ja jen, kdybys fakt neco potreboval...“

Zavesil sem a dal se do silenyho smichu. Pohledy Americanek sem necejtil.

Jedna byla obzvlast divna, asi z Dallasu. Koukala na me. Ja na ni.

Neco poseptala svoji kolegyni.

Koukaly vobe.

Ukazal sem jim vztycenej palec a kdyz se zacly usmivat, vymenil sem ho za prostrednicek.

Prestaly se usmivat, i koukat.

Roberto si toho vsimnul a zacal to komentovat.

„Takovy zeny snad ani nemuzou tady byt, me to pohorsuje, kdyz to vidim.“

Kejvnul sem, porad este se slzama v ocich.

„Byl sem jednou v Dallasu a behem jednoho tejdne sem nevidel jednu jedinou hezkou zenskou, u nas v Porto Alegre sou jenom hezky zensky, byl sem UPLNE HOTOVEJ...“

„V Cechach sou taky krasny zensky,“ odvazil sem se rict.

„V Porto Alegre sou JENOM hezky zensky.“ Roberto uz mel zasnenej vyraz.

Sel sem do kuchyne pro kafe. Musel sem neco udelat, protoze kdyz sem si vzpomnel na Mokrou Drzku, zacal sem se smat a tyhle stavy dokazu ovladnout jenom zmenou prostredi.

Zasel sem za Paulem. Koukal do pocitace jako vsichni vostatni.

„Tak co, pudem... vyser se na to, je ctyrtek, zajdem do Irskyho a paxe uvidi...“

Paul ke mne obratil smutne oblicej.

„Predstav si, ty kreteni mi poslali vobrovskej mejl se spoustou priloh, abych to prej do zejtrka vyresil.“

Dostal sem dalsi zachvat smichu.

Paul se nechapave usmal a zacal znova zirat do obrazovky. Bylo videt, ze se snazi to pochopit, co to znamena, a nejde mu to...

„Ser na to, pod na pivo...“

Paul je svedomitejsi nez ja.

Vratil sem se na svy misto. Americanky me ignorovaly a uklizecka na me spiklenecky mrkala. Nevim proc.

„Roberto, nechces se taky na tu praci vysrat, dyt zlblnes, furt cist ty mejly.“

„Nectu mejly, koukam na zensky na internetu.“

„Jee, tak to promin.“

Sednul sem si zpatky do svy koje. Napadlo me zeptat se Cris, kolik je hodin a jestli uz ma milence, ale radsi sem se na to vysral, abych ji nenasral.

Byla pet hodin a cas pomalu klouzal ke konci, lidi uz se pomalu zacinali na svejch mistech pohybovat, zacinal konec... zavrel sem oci.

Pres barovej stul prebehnul svab. Chtel sem ho vodfouknout, ale von jeste zrychlil a prepadnul pres pult primo do my boty, ach jo...

Trhnul sem hlavou, v mistnosti nikdo nebyl, z dalky sem slysel skrabnuti kovu o kov a vzpomnem sem si na detsky horory z Elm Street, naskocila mi husi kuze.

Co to, kde to...

Skrabnuti se ozvalo bliz...

Fredie de po mne, sakra..., jak to.

Spoza rohu se vyplouhala uklizecka s kostetem a kyblem.

„Pres cas, ze jo, no jo, pred chvili vsichni bezeli pryc, jenom ty a Paul ste porad tady, to se pozna, kdo je opravdu pracant!“

Zacal sem balit pocitac a sel za Paulem. Sedel stejne smutne jako pred chvili a ziral do presvetleny obrazovky.

„Tak dem??“

„Ivane, este porad sem ten mejl nepochopil a uz na to koukam vic nez hodinu.“

„Pod, dame pivo a vsechno to pochopis.“

„Ale mel bych...“

Prisel cas, abych byl trochu tvrdej...

„Pod uz pryc a vyser se na to, zejtra je taky den, nemuzem tady prece zustat sami s uklizeckou.“

Paulovi zacly v prijemnejch cernejch ocich blejskat vesely ohynky. Vstal, vytrhnul snuru vod pocitace ze zdi, pomalu ji svinul do

rulicky, rychle sklopil obrazovku pocitace, vsechno dal do tasky, mel sem trochu pocit, ze malinko sili, ale snad ne.

Vyklopytali sme z kancelare, sjeli vejtahem dolu a vysli na ulici. Bylo sedum hodin, tma a tricet stupnu. Horko me uholilo do drzky a ja si s radosti uvedomil, ze uz sem nemel na sobe svetr ani teply ponozky skoro dva roky...

Huraaa, skoro sme sme bezeli tech dvacet metru. V baru nikdo nebyl.

Bary sou tady spinavy, pult je skoro na silnici, kde jezdely auta, neni to takova uzavrena mistnost jako ceska hospoda, ale maximalne otevreno.

„Dve piva bysme prosili, rychle!“

Prvni dousky sou krasny. Po vyprahlym dni je to kouzlo, kouzlo v tomhle horku.

„Tak co, Paul, to byl zase den na hovno, ze jo.“

„Hm, to jo, nejhorsi je Suhonen, to je takovej picus a dalsi spousta zmrdu v zastupu.“

Doplnil sem si „meluzina kvili tu“, asi z nakyho fragmentu blby cesky pisnický.

„Ja chci vod tech lidi hrozne malo a vsichni me ignorujou, akorat mi posilaj mejly, abych neco okamzite udelal, nekde neco dohodnou, aniz by se me zeptali, a pak po mne chtej, abych to zaridil.“

„Paul, to sou normalni veci, tyhle lidi to vzdycky tak delaj, dohodnou nakou blbost, vodjedou na dovolenou a v posledni chvili vsem reknou, ze ses za to ty zodpovednej..., normalni...“

„Tobe to nevadi?“

„Vadi, desne, ale nic s tim neudelam, vzdycky se naseru, zavolam jim, voni sou uz nedostupny, tak napisu mejl a pak me nakej jinej

zmrđ obvini, ze se nechovam podle firemního kodexu..., idiot.“

Chvíli bylo ticho.

„Koukn na tu holku!“

To byla moje mila, jako vod Misika...

Zírali sme s Paulem na mulatku, co prechazela ulici kolem baru. Typická neskutečná zalezitost. Votevrený huby jak dva chrlici.

„Ty vole!“

„Hm, jo...“

Paul obratil list.

„To je zmrđ, ten Bush, co.“

„Jo, jo, to je zmrđ.“

„U nas ve Francii máme taky zmrdy, ale tohle je...“ Paul hledal silnější výraz, vedel sem ale, že nebude nikdy spokojenej...“ tohle je matíjeb nejhrubšího zrna,“ konečně si ulevil.

„To jo, ale u nas v Čechách sou uplně stejny smejdi.“

„Urcite ne, Ivane, tenhle je nejvetsi.“

„Hm.“

Zkusil sem obratit list já.

„Ta holka, co slá vokolo, mela silikony.“

„Picus zasranej,“ Paul mel nepříjemnější výraz.

„Slysis, ta holka byla hezka, ale umělohmotna.“

„Coze, coze, a aa, jo, neee, to byla priroda.“

„Neee, guma.“

„Nee, ses blbej, to poznam.“

Pres pult bezel svab, vzpomnel sem si na svuj sen a radsi sem ho nevyrusoval. Zalez pod pult a zastavil se u sklenice piva. „Jako svabi na pivo,“ blesklo mi hlavou.

„Americanci sou zmrди, za trest tam maj takovy hnusny zensky,“ rekl Paul.

„Jo, to jo.“

Paul pokracoval a rozvijel svoji teorii.

„Voni se ale diky tomu rozlezou do celyho sveta, protoze doma nebudou chtit bejt, a budou prznit jiny narody a tim padem celej svet zklobuje diky tomu.“

„Svet je jenom projekce naky jiny reality,“ zacal sem bejt chytrej, protoze sem dopil svoje druhý pivo.

„Hovadina!“

„A aa, joo, to je pravda,“ sem si nikdy nedokazal zrovna stat za svym nazorem.

„Tak co, kam pojedem, osum vecer, je cas se presunout, ne.“

„A kam?“

„Malej irskej, tam co dela Rouzee.“

„Tak jo, ale este si dame jedno.“

Paul se na me podival a rek.

„Ivane, nemas pocit ze chlastas moc?“

„Neee, normalne, rekreasne.“

„SES SI JISTEJ??“

„Mmm, no, hmm, va, va a...“

Musel sem uznat, ze nekdy chlastam moc, ale kdyz je to takova zabava :-))

Vzali sme taxi a jeli do Irskyho. Rouzee tam byla a libani na tvare je s ni vzdycky krasny, voni jako kvety ruzi na cerstve povleceny posteli

„Co si date, milackove?“

Nic nerikam, jen koukam na krasnou cisnici a nedejcham.

Vsimnul sem si, ze Paul ma ruku na cele, aha, von to ma taky, nezmoh sem se na slovo.

„Tak co si date?“

Vsimnul sem si, ze Paul mluvi do mobilu, sakra je to na mne, neee.

„No asi dve piva,“ s rumencem na tvari.

Usmala se na me a ja sem vedel, proste sem to vedel, ze svet je krasnej, je nadhernej, kdyz se na tebe krasny holky usmivaj.

„Co je, proc MLUVIS DO SLUCHATKA?“

„To byl Nigel, sou nekde pobliz, se pripojej.“

„Nigel, nee, jezis, to je konec, to zas skoncime v Barbarele.“

„To je dost pravdepodobny.“

Zacal sem kontrolovat pocet penez, kreditni karty, hotovost, proste takovy ty vjedy, co sou potreba do nocniho klubu.

PASE SI SPREDL TEMU VONAVIATU - ! " „TROŠKU STĚ TANCI, MO...“

Nigel ma ostrovní manzelku, takže zakonite musí mit místní milenku. Ovšem mu to nestaci a tak potřebuje este chodit po vecerech do podniku, kde je všechno lehký, například za hodně peněz premluvit hezkou holku, aby s ním slá domu, za učelem sexualních maratonů.

„Paul, dneska se nevozeru, fakt ne, i kdybychom videli fakt krásný holky.“

Paul se na mě podíval a mackal něco na mobilu. Vsíms sem si, že

se usmiva trochu jako debil. Pustil sem to z hlavy.

Nigel, Roberto, Marco a Anders prisli jako duchove. Vubec sem si jich nevsimnul, protoze chvili pred nima prisla Karla, Karla s nejhlubsima a nejcernejsima ocima na svete.

Sla ke mne a polibila me na tvar. Rekla, ze je rada ze sem zase tady. Nekolik minut sem nedejchal.

Pak sem se nadech, kdyz mi konecne doslo, ze to je neodolatelne funkni zpusob obchodu, ale nevadi, je to prijemny...

„... ten kreten Bush,“ Paul uz se sveroval ostatnim.

„Cau Nigel, to bylo zas peklo dneska, co, jak je, ste moc nasrany...?“

„Nee, v pohode.“

„A co, jak to vidis, dame par piv a pudem na plaz ke stanku.“

Musim rict, ze sem trosku doufal, ze kejvne.

Nigel se na me podival a ja vedel, ze je vsechno v prdeli, mel cerveny oci a ples se mu leskla, uz museli nekde kalit predtim.

Zmeril si me prisnym pohledem, Nigel je o deset let starsi nez ja, takze mu to nedela problem, ale me.

„No, ne, to je blbost, pudem jinam...“

„A..., a... KAM?“

Spolecnost se zacla pochechtavat nad moji blbosti.

„No fakt, kam?“ To uz byla jen nahravka na ranu z milosti.

„Vis Ivane, pudem do Barbarely, tam je to nejlepsi.“

„GHH, hee.“

„Sou tam nejhezci holky a je to tam nejdrazsi, ha, ha, ha.“

Sem to nechal bejt, dobry, budu koukat na holky, mozna si zatancim, budu pit vodu, protoze pivo tam nemaj, je totiz moc levny, ve dve se zvednu a pudu...

Sel sem na zachod. Kdyz sem se vratal, zjistil sem, ze mi vtipalci vyndali vsechno z batohu, noco dali holkam, noco proste rozhazeli po zemi.

„Eee, hemms.“ Nechtel sem bejt za debila, moje veci lezely vsude vokolo, spolecnost se vesele bavila na muj ujet. Vzpomnel sem si na nektery pribehy ze zakladni skoly Novodvorska Branik, kdy sme chodili vzdyicky o velky prestavce po chodbe, dvojice tam a a zpatky, abyhom se prosli. Jednu dobu tam byli starsi kluci, co me vzdyicky, kdyz sme se mijeli, dali pesti. Kdyz to zjistili mi kamaradi ze tridy, prestali se se mnou kamaradit.

Doslo to tak daleko, ze uz se se mnou nikdo nekamaradil, jenom Mirek. Rikal: Vis, ze uz sem jedinej, kdo s tebou mluvi!

Mel sem pocit, ze bych mu mel za to noco dat, ale nevedel sem co.

Delal sem, ze je vsechno normalni. Vypil sem rychle dve piva, abyh dostal chladny uvazovani.

Fungovalo to a nakonec mi to prislo taky vtipny. Velkej Sved Anders nakonec veci sebral, dal mi to zpatky do batohu a vsechno bylo OK.

Veci, co dali servirkam, sem uz nikdy nevidel, ale bylo jasny, ze sem je mel zbytecne, protoze sem je uz nikdy potom nepotreboval.

„Nigel, co je, vypadlas smutne, to ta dnesni slacka?“

„Eeh, Valerie ceka dite.“

Otevreli sme huby a zirali na Nigela.

„Keca aa as!“

„Ne, byla na testech, je to potvrzeny, je v druhym mesici...“

„HA, HA, HA!“

„Nigel, ty he, he, heee, he, nepouzivas gumu, v tyhle zemi...“

„Vona byla na praskach,“ rek Nigel nesmyslne.

„Neni mozny, neni mozny,“ vydaval Paul zvuky.

„Se silene rozmnozujes, Nigel,“ predstavil sem si spousty malejch, plesatejch usatcu a nemoh sem se udrzet, musel sem jit na zachod.

Kdyz sem se vratil, Nigel sedel smutne uprostred spolecnosti, co se bavila na jeho ucet, klukum tekly slzy po tvari a zacinali objednavat panaky.

„Jedem do Barbarely,“ rekli Nigel a vstal. Vsichni se prestali smat a zacli pocitat penize a kreditni karty.

Zaci sme libat servirky, ze uz dem, nejdriv se usmivaly a pak rekly, jestli jim dame penize. Rekli sme, ze ne, a odesli. Za chvili nas na ulici oslovil zajimave vypadajici clovek, mel velky svaly a holou hlavu. Penize jsme mu dali okamzite a vyrazili do Barbarely.

„Aaa, panove, dobry vecer, copak to bude?“

„Whisky, Caipirinha, B52...“

„A pro pana,“ obratil se cisnik ke mne.

Vodu, dam si vodu, zejtra mi nebude blbe, neutratim ty sileny penize, samy vyhody...“

„GIN!“

Prvni byl na chut, druhej uz sem musel trosku oslabit tonikem.

„Ahoj, Anglicane,“ pritocila se k Nigelovi naka zenska.

Nigel se pomalu otocil a usmal se.

„Ahoj, Kelly, jak se mas?“

„Dobry, de to, co to mas s sebou za blazny?“

„Ale, kamaradi z prace.“

„Das si dneska zase fantazii?“

Paul se prudce otocil a bylo poznat, ze je Francouz.

„S kym to delas?“

Tamhle s Kakao, rekla a ukazala do rohu mistnosti. Vsichni sme se podivali smerem, kam Kelly ukazala.

Sedela tam zajimava cernoska. „Pod sem, Kakao, mame pro tebe piti,“ vyhrknul Paul.

Uvedomil sem si, ze je vedle me jediny volny misto. Cejtil sem, jak mi de krev do hlavy a nemuzu mluvit. Kakao prisla a polibila me na tvar.

„Jak se mas, Ivanka?“

Jak to, ze me zna, kurva, v zivote sem ji nevidel.

„Ty me znas?“

Misto odpovedi si sedla Paulovi na klin.

Dal sem si dalsiho panaka. Anders uz tancil, Paul sedel s fantazii a Nigel se bavil u baru s Kelly.

Mel sem pocit, ze se v mistnosti objevil kour a podlaha se trochu pohupuje. Sakra, musim si trosku ujasnit myslenyky. Dal sem si proto dalsi dva giny a premejslel vo zivote. Zivot je krasnej, napadlo me. Pak sem si vzpomnел, jak behem mistrovstvi sveta ve fotbale vyskocil nadsenej clovek, jehoz team vyhral cely mistrovstvi sveta, z vokna v osmym patre. Pristal hnedka vedle

baru, kde sem pil svy pivo. Vsichni se sli podivat, ja radsi ne. Byl stastnej a skocil. Znamena to snad neco?

Zacal sem dost blbe videt. Co to je za hovadiny. Musim si dat este gin, aby na me nesly takovy pitomosti.

„Pane vrhni, dva zziny!“

„Samozrejme.“

Vydal sem se na záchod, cestou pres podium sem si vsimnul Anderse, visel krasne ve vzduchu a mel na tvari zovialni vyraz. Vlezl sem do hajzlu. Stal tam chlap, co prodava zvejkacky, viagru a gumy.

„Vsechno OK?“ zeptal se.

„Dzzzeg no ouuhhh ke,“ odpovedel sem rychle.

Zavrel sem se do sraci koje a napadlo me, ze bych si moh odpocinout, jak sem po tom dni unavenej.

BUCH, TRISK... Ivane, vstavej...“

„Nechte me bejt.“

Hlas mi byl ale trochu povedomej.

„Vstavej, idiote, nebo ty dvere ty blbci vyrazej!“

Co je, co to je, sem na nakym hajzlu, kde to sem??!!

„Vstavej, gigante zasrana!“

Paul, PAUL!!

Vstal sem a otevrel dvere. Stal tam Paul a spousta lidi, ktery sem neznal.

„Lezis tu uz hodinu, vsichni si myslej, ze ses mrtvej, jedou sem policajti.“

„Vsechno je OK,“ vzpomněl sem si.

„Di do prdele, Kakao je v prdeli a ja se tady seru s tebou.“

„Fakt, Paul, promin,“ stacil sem vyhrknout a prorazel sem si cestu k vychodu z hajzlu.

Dosel sem na podium a ucejtil ridky sliny.

Do prdele!

Otocil sem se a bezel zpatky na hajzl. Potkal sem se zase s Paulem a lidma, co chteli videt mrtvolu. Nemoh sem projit na hajzl, lidi se mackali ven a ja dovnitr.

Viděl sem, jak se Paul smeje. Hajzl jeden.

Vrozena slusnost mi nedovolila ty lidi poblit. Vydrzel sem a vyblil se do koje.

„Vsechno OK?“ zeptal se chlap, co prodava gumy.

„Jo, vsechno OK.“

„A nechces viagru, jenom deset dolaru...?“

„Strc si ji do prdele,“ rek sem cesky.

Usmal se a ukazal vztycenej palec.

Umyl sem si ruce a voblicej a vypadnul ven.

„Taxi, preje si pan taxi?“ zeptal se senil u vychodu.

„Jo, preju si jaksi taksi, taxi,“ zavtipkoval sem.

Usmal se a rexí vo deset realu. Pudu pesky, napadlo me.

Zaplatil sem a vlezl do taxiku. Taxikar se usmival a zeptal se na adresu. „Ru a aa aavbisctyeikhjkoria aaqa, swhertuiia aa aa a,“ odpovedel sem.

Pokejval hlavou a rozjel se. Vzpomněl sem si zase na jediny dve

slova, který se mi podarilo za posledních par hodin vyslovit.

„Vsechno OK.“

Vseda se mi začala priserne motat hlava. Zacial se mi zvedat žaludek. Polozil sem hlavu taxikari do klina a bylo mi dobre.

Chvíli sem spal.

„Pane, pane, PANE, nemuzete mi lezeti na nohou, dyk ridim!“

Co to je za blbost, kde to sem, jezis, lezim nakymu chlapovi na klince!!!

„Vsechno OK,“ naroval sem se a udelalo se mi spatne. Svalil sem se zpatky, tam, kde mi bylo dobre. Ucejtil sem, jak do me nekdo strka. Co me furt, kurva, dneska nekdo votravuje!!

„Aaa, je, pardon, leopardo.“

Udelalo se mi zase blbe. Svalil sem se na prázdný sedadlo.

Neco nebylo uplne v poradku. Nemoh sem se zvednout, ale vedel sem, že není VSECHNO OK.

Lezel sem a nad sebou uvidel obrovské volant.

Ty vole, to je volant, to je snad Bozi volant. Napadlo me, že Buh ridi vesmir jako auto.

„Vstavej, ty zkurvysynu, nebo sem s tebou skoncil!“

Lek sem se, že ON uz se mnou skoncil. A sproste mi nadava!!

Zajímava byla uleva, že je lidskéj.

Vylez sem z auta a vsimnul si, že ridic sedí na zemi pred autem a kouri. Dival se na mě zadumane.

Nechtel sem se opakovat, ale všechno ok sem si neodpustil.

„Lehni si radsi dozadu, ty debile,“ poradil mi.

Lehnul sem si na zadni sedadlo a vzbudil se pred barakem.

„Jeli sme tech pet kilometru dve hodiny.“

Dival sem se mu do tvare a chybela mi jakakoliv jistota, jestli to je a nebo není pravda.

Zaplatil sem, jako kdybych cestoval s rodinou na vikend, a premejslel, co dal.

Klice, kde mam klice!!, vod domu!! kurva, musely mi spadnout do hajzlu, když sem bili. Svalil sem se pred barak na zem a snazil se najít klice v zahybech satstva.

Nasel sem jednu viagru, prazdnou krabicku vod doutniku, papirek s cizi adresou, zapalovac, telefon, doklady, klic vod auta, obrazek s napisem Ivan a surf, prasek proti boleni hlavy, tuzku, firemní legitimaci, legitimaci darce krve, pocitac, ucebnički portugalštiny a jiný zbytecnosti.

Postavil sem se a premejslel. Nemuzu zvonit, sou ctyri rano a T me usmazi pohledem, jestli ji vzbudim.

Podival sem se na zidku. Uz sem nekolikrát lez pres zed a strechu, pak skok na balkon a jestli budou otevreny dvere, tak se vplizim nepozorované do postele.

Odrrazil sem se a pokusil se zachytit na zdi. Ulomil sem si nehet, ale vubec to nebolelo.

Patej pokus byl posledni. Rek sem si, ze jestli to nedokazu, nezaslouzim si spat v posteli.

Vyslo to. Pres zed a zidku, na strechu domu. Zacial stekat pes u sousedu. Vzdycky, když nekoho vidi, steka, když nevidi, nesteka.

Zacial sem se plizit a stekot prestal. Dostal sem se na strechu a zacial premejslet o skoku na balkon. V minulosti se mi to nekolikrát podarilo.

Lehnul sem si na strese a dival se na hvezdy. Dival sem se i na svetla mesta pode mnou, ktery se odrazely na hladine jezera, a bylo to tak krasny a Jizni kriz byl nakrivo, jak ma bejt, a hvezda v jeho levym rameni svitila slabejc, Orion byl pres celou oblohu a Mesic byl jako lampa...

Probudila me strelba. Zkontroloval sem cas. 5:43. DO PRDELE, sem usnul na stresel!, neee.

Dival sem se dolu na balkon. NE, to neskocim.

Zacal sem se plizit pomalu zpatky a pes od sousedu zacal stekat. Dostal sem se na zidku a podival se smerem ke dverim baraku.

Stala tam T a za ni deti.

Doslo mi, ze sem v prdeli. „A aa a, lasko, nemohla bys mi pristavit zebrik...“

Videl sem, ze T posila deti k snidani.

Huraa, normalne slezu a bude VSECHNO OK.

S napetim sem se dival ke dverim. Objevila se tam T a rekla:

„Pristav si ten zebrik sam, kretene!“

„A aa ale jak si mu zu pristavit zebrik, co lezi dole na zemi, lasko?“

„Skoc dolu, chcipni a pak si ho pristav!“ rekla T a bouchla dverma.

Zpavoukoval sem po zdi, vlez potichu do baraku a do pokoje.

Zalez sem do postelete a spal. V devet sem se probudil a bolela me hlava, bylo mi na bliti a nohy byly dreveny.

Nemoh' sem pochopit, co se to zase stalo. To bylo desny.

Zazvonil mobil. To je jen nakej vtip, ne. To jen nesmysl, ze mi nekdo vola v devet rano. Podival sem se na displej pristroje.

SUHONEN. Do prdele, uplne sem na nej zapomnel. Zvednul sem

jen tak z legrace sluchatko.

„Tady Suhonen.“

„Jee, nazdar, co ty tady,“ rek sem vtipne.

Suhonen presel vtip mlcenim a rovnou se zeptal.

„Mas to hotovy?“

„Co jako, co, nebo co...“ zacal sem mlzit.

„Tu ANALYZU, co sem chtel.“

Analyza ukazala hovno, analyza ukazala hovno, prehrala mi v hlave Slobodna Europa.

„A ha aa, jo, no este to nemam.“

„Jak to, musis mi to poslat do hodiny!“

„Cha, cha, cha... cha, cha, cha,“ usmal sem se v duchu.

„Jasne, jenom to trochu doplnim, jeste nejaký detaily chybej a hned to poslu, spolehni se.“

Click, ozvalo se na druhý strane.

Do prdele, co budu delat, vzpomnel sem si, jak sem vcera radostne Suhonenuv mejl vymazal. Co mu poslu, poslu mu vubec neco?

Podarilo se mi se dostat se do sprchy. Zaprel sem se nohami do sten, aby telo nespadlo, a pustil vodu. Byla horka. Zavrel sem kohoutek vod horky vody. Studena voda me pribila ke zdi. Bylo to, jako kdyby se mi po obliceji a celym tele valel dikobraz.

Sel sem si uvarit kafe a cestou sem si vsimnul, ze na mym miste u stolu sedi Svacinova. ACH JO.

„Taak, jak sme se vyspinkali!?” privitala me svoji tvrdou a bodrou prazstinou.

„Dobre,“ zmoh sem se na neprilis duvtipnou odpoved.

„My uz tady davno uradujem, ha, ha, ha.“

Podival sem na zbytky jidla na stole a pokejval hlavou. To se mi snad zda. To se mi snad zda, to neni mozny.

Sel sem dal do kuchyne a otevrel lednici. Vsimuml sem si, ze je uplne vyjedena. Byl tam starej salam a zeli.

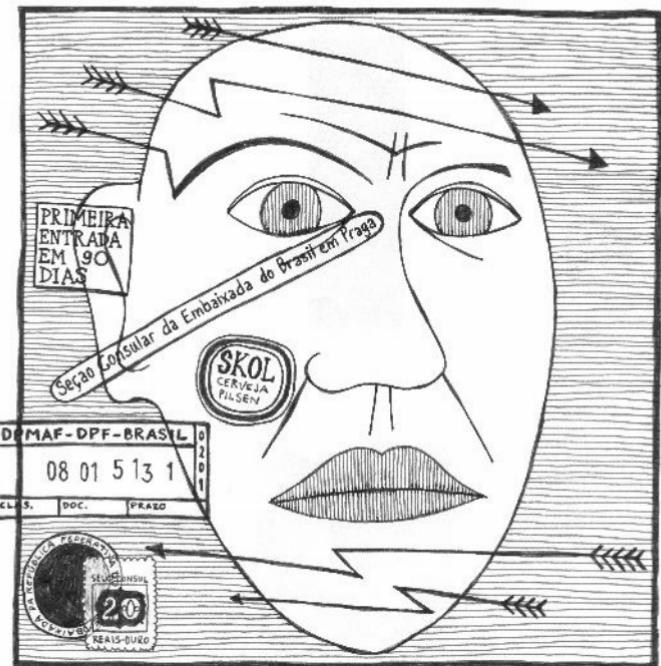
„Zeli sem nemohla, silene nadejma, ha, ha, ha...“ ozvalo se od stolu.

Zvednul se mi zaludek, kdyz sem si predstavil, jak prdi nebo sere. Podival sem se opatrne pres roh dveri.

Videl sem, jak ji z vytahanyho tricka po strane koukaj obrovsky vaky sadla a koz a strka si do pusy posledni zbytky sejra.

Musel sem se pridrzel drezu. Nevedel sem, co mam delat.

..LETA KONZUMACE JEDU SE OPRAZEJ V LETNIM SLUNCI A VRASKY VRHAJ STINY PRES
CELEJ VOLICEJ. SEDIVI STRNISTE V PETATRICETI LETECH A KDYBICH SI NEHOUL
HLAVU DOHOLA, VYPADAL BYCH JAK SUUJ OTEC ...

Hledal sem chleba. Nebyl tam.

„Chleba už sme snedly, bylo ho tam stejne malo, ha, ha, há.“

Zatmelo se mi pred ocima. Napadlo me, ze to je mozna jeste jenom nakej sen.

Nekdy si predstavuju, co by se stalo, kdybych v nejaky spolecnosti udelal neco nepredstavitelnym. Treba na mitingu s reditelama a zakaznikama, kde se jedna o budoucnosti firmy, obchodech za stovky milionu dolaru, bych se znicehonic vztycil a rek treba:

„Kunda!“

a zustal bych stat.

Co by ty lidi delali? Museli by prece bejt aspon prekvapeny.

A jak bych stal, narusoval bych jim myslenky.

Nebo na obede, kam jednou za cas du s nadhernou kolegyni, bych se najednou strasne usral. Co by delala, zustala by s votrevrenou hubou, nebo by to presla?

„Beeep, beep.“

Kouknul sem na mobil. SUHONEN!!

Sem v prdeli! Kouknul sem na hodinky. Od posledniho telefonatu ubehla skoro presne hodina. Sem v prdeli.

Stal sem tam, ziral stridave na prezvykujici Svacinovou a na blikajici telefon.

Tak co, tak sem to neudelal, sem se na to vysral, kurva, stejne to byla urcite picovina! Zacial sem se pripravovat na rozhovor.

Po osmym zazvoneni sem to zvednul.

V telefonu bylo ticho.

Taky sem mlcel.

„Ivane?“

Suhonenuv hlas znel malinko privetive. Rozhodnul sem se, ze se mi to zda, a pevne sem se drzel stolu, abych nespad, az na mezacne rvat.

Premejslel sem, jak to vysvetlim, nadechnul sem se, ale Suhonen me prerusil.

„Ivane, sorry, vcera ten mejl... ehm... situace se trosku zmenila a takze uz to neni potreba delat...“

Von nic nechce, cha, cha, nic nechce, to je dobry, jee, huraa.

Zmackal sem si trochu oblicej, aby mi znel hlas vazne.

„To si delas legraci, Suhonen, sem celou noc nespal, abych to dodelal, KURVA, A TY MI TED REKNES, ZE TO BYLO VSECHNO NA HOVNO, priste se na tebe VYSERU!“

„Ivane, promin, nerozciluj se, nevedel sem...“

„Di do prdele, manzelka je na me nasrana, celou noc sem na tom makal, misto toho, abych s ni spal, nesnidal sem, jen abych to stihnul, a ty mi ted reknes, at si to strcim do prdele, di ty do PRDELE!“

Posledni slova uz sem skoro kricel, spravedlivym hnevem.

„Fakt, promin, tak mi to posli, ja se na to kouknu, at nemas pocit, ze twoje prace byla zbytecna.“

Aj, jaj, kurva, sem to prehnal.

„Nee, to je jedno, to uz je fakt jedno.“

„Ne, posli mi to, nechci, abys mel pocit, ze si neco delal zbytecne.“

Do prdele, do prdele, kdybych drzel hubu, moh sem z cely situace

vybruslit v pohode, co ted...

„Aaa, Suhonen, vola mi zakaznik, zavolam ti zpatky, jo...“

„Jo a posli mi...“ klik, klak. Stihnul sem to vcas vypnout.

Doufam, ze uz nezavola.

Vzal sem si zeli a sel si sednou ke stolu. Vzal sem starej salam, dal si na nej zeli a zapijel to kafem.

Svinova dozvejkala sejra a rekla.

„Dosel syr!“ a vyznamne se na me podivala.

Koukal sem na ni mlcky a z huby mi viselo zeli.

Koukala na me a rekla:

„T by mozna mohla nejaký syr koupit.“

Koukal sem a nedejchal, zeli mi zacinalo pomalu padat z drzky na zem.

Svinova vzdychla a vyznamne se podivala na muj talir.

„Myslis, ze to dojis, Ivane?“

Podival sem se na talir, kde bylo zeli a starej salam.

Podival sem se na Svinovou a uvidel v koutcích sliny.

Napadlo me, ze se este chvili budu zdrzovat pitomostma a Svinova me sezere zaziva.

„Ne, uz ani nak nemam chut, jestli chces, tak si vem, ale ten salam je fakt hnusnej,“ snazil sem se zachranit aspon naky jidlo pro sebe.

„To nevadi, hlavne ze je co jist,“ usmala se na me svejma cernejma ocima. Oci ma hezky, mozna byla docela hezka, nez pribrala sto kilo... napadlo me.

Vzala si muj talir a zacala zvejkat. Podarilo se mi polknout zeli a zapit to kafem. Mel sem hroznnej hlad, uvedomil sem si, ze sem dost dlouho nic normalniho nejed...

Vzal sem si zvejkacky a vypadnul z baraku.

Co to je za posrany skoricovy zvejkacky... aaa, to sou ty, co mi vzdyicky Kuba nabizi, protoze mu nechutnaj.

Klopytal sem z kopce dolu a doufal, ze mi nekdo zastavi. Nezastavil mi nikdo.

Potacel sem se po ulici a doufal, ze se stane neco, co me potesi. Nestalo se nic, jenom sem slapnul do vobrovskyho, silenyho, psiho hovna... NEEE, jeee, do PRDELE, to je vzdyicky, vzdyicky slapnu do hovna, kdyz je mi blbe, a VZDYCKY mam boty s vobrovskym vzorem, takze hovno se tam zabori a zustane tam. Kdybych mel boty s normalni podrazkou, tak vlezu do prvni louze a vomeju to. Takhle chvili du a nadavam. Potom zacnu dupat vo zem a doufam, ze se hovno uvolni. Samozrejme ze se neuvolni, protoze se pevne drzi ve vzorku. Jak du a dupu, lidi na me koukaj. Nevsimam si toho, dokud si nepripadam jak kreten. Pak se zacnu s hovnem skryvat, protoze mi to pripada blby. Bezne se mi stava, ze nekdo jinej slapne do hovna, kdyz ho vezu vecer z hospody. Samozrejme ze von tam rano neni, v tom aute, ale sem tam ja, je mi blbe a musim ridit.

Nastesti to ted neni tenhle pripad, protoze zadny auto nemam... napadlo me...

Sundal sem si boty a zacial je votloukat o zem. Kolem sel clovek s knirem, kravatou a sakem a znechucene se na me podival. Za nimsla zena s nakupni taskou a divala se zvedave, potom sel pravdepodobne uspesny podnikatel s modrou kosili, kterej si me vubec nevsimnul, protoze kricel do mobilniho telefonu. Rozumel sem, jak rika... „placnem si a ja vam dam tricet procent ze zisku a pak...“ sem uz dal nerozumel, protoze mladik nastoupil do auta a

odjel. Triskal sem botama vo zem a hovno zaclo povolovat. Vzdycky povoli, jenom to trva...

Prejelo policejni auto. Videl sem obliceje policistu a pochopil sem, ze budu muset jit. Obul sem si posrany boty a pokracoval smerem ke kanclu.

Bohuzel vzdycky, kdyz mam hovno na podrazce, i treba minimalni,tak se mi z toho hrozne zveda zaludek.

Bylo mi blbe i tak a este to hovno k tomu. Oprel sem seo sloup a zkusil dat nohy co nejdal, abyh to chvili necejtil...

Kolem probehnul clovek, co se stara o svoji dobrou kondici,a ukazal mi vztycenej palec. Hned sem pochopil, ze si myslí,ze cvicim... neee, necvicim, necvicim, do prdele...

Rozhodnul sem se, ze hovno rozmocim v louzi. Stoupnul semsi do louze a chvili tam stal. Kolem projel kluk na skateboardua zeptal se, jestli noco nechci. Rek sem, ze ne. Potom selclovek, co mi pripomnel nejakym ceskyho politika. Stal semv louzi a premejslel, co to mohlo bejt za zmrda. Hm, mladej,tmavsi vlasy... rikal, ze nejvic ho potesi propoceny tricko z telocvicny, kurva, kerej to byl, sakra, zmrda k pohledani, nemuzu si vzpomenout, sakra, nemuzu...

„Pane, tady nemuzete stat.“

Probral sem se ze sna a koukal kolem. Vsimmul sem si, ze stojim v louzi, v mezere mezi dvema autama. Za mnou stal clovek a kricel, ze chce vyparkovat. Vylezl sem z louze, abyh neprekazel. Vzpomnel sem si, ze sem chtel rozmocit hovno, a podival se mezi podrazky. Bylo to lepsi, ale porad tam este kousky byly. Udelalo se mi blbe. Zacial sem zvracet hned vedle auta. Clovek, co vylezl ven, se nevericne dival.

„Clovece, to snad neni mozny, neni vam noco?“

Byl sem rad, ze nejsem v Cechach, protoze by tam na me

okamzite nekdo zavolal policii.

„Ne, dobrý, diký, teda sorry, ja už du.“

„Už mam vsechno hotovy,“ napadlo me asi z náky pisne.

Byl sem dvacet metru od dveri do kanclu, ale porad sem mel este kousky hovna v botach. Nemoh sem jit dal, proste sem nemoh... Nevedel sem, co mam delat, a na ulici nikdo nebyl, kdo by mi pomoh.

Premejslel sem, ze si vezmu taxika, pojedu domu, tam ty boty umeuji a pojedu zpatky.

Napadlo me, kde sem vlastne nechal vcera auto. Do prdele, vubec si to nepamatuju.

Popadla me panika. Nemoh sem tam ani zpatky. Mel sem posrany boty a nevedel sem, kam sem vcera postavil auto.

„Klid, hlavne klid,“ snazil sem se uklidnit.

Vzdycky sem se z toho nejak dostal, vzdycky musi existovat nejaky vychodisko.

Zacly se mi trast ruce a ucejtil ridky sliny, v hlave mi zaclo hucet a zvuky z ulice me zacly znit divne. NEEE, tenhle stav neeee, ach jo, zase, zacal sem cejtit, jak me ochromuje panika, normalni desnej strach, kurva, do prdele, musim s tim nak vyjít.

Kdyz sem to mel poprvy, pul roku sem si myslel, ze sem blazen, a zbytecne sem vyhodil pet set korun za doktora a dalsich pet set za uklidnjujici prasky.

„Musim to vydrzeti, neumiram, NEUMIRAM!!, musim to prezit, vzdycky sem to prezil... NEEE, zvuky z ulice se zmenily v triskani plechu vo plechu a lidsky hlasys v nesrozumitelnej krik.

Zase ten pocit, ze NEEEXISTUJU, nevim, jestli tu sem, kurva, premuzu to, musim... uvedomil sem si, ze par metru vod vchodu

do prace je bufac.

JE TOHLE ALKOHOLISMUS? napadlo me. Vedel sem, ze mi nic jinyho nepomuze, jenom alkohol.

Ne, to neni alkoholismus, to je zivot, rek mi nekdo.

Sel sem k hospode. Ruce sem mel jako chobotnice, protoze sem se bal, ze najednou prestanu dejchat, tak sem hrozne zhluboka dejchal.

V tomhle stavu sem se dostal k bufaci.

„!“

„CO?“

„JO!“

Majitel buface se na me zvidave dival. Rikal sem si, ze snad nepozna, ze sem mimo.

„Chces pivo??“

„JOO, JOO,“ odpovedel sem a posadil chapadla na stolicku.

Hlasy lidi byly porad sklo vo sklo.

Spolykal sem prvni pivo a udelalo se mi zle. Musim, musim vydrzeti, dam si tri a bude vsechno v poradku.

Kolem hospody sel pes. Byl vyhublej na kost a hledal neco k jidlu. Zastavil se prede mnou a dival se mi do oci. Nedalo se to vydrzeti. Prosim te, nedivej se na me, chtel sem mu rict, ale nevedel sem jak, vzdyt nemluvim psi reci a von tou moji. Odvratil sem oblicej, ale cejtil sem jeho pohled. Podival sem se zpatky a porad tam byl.

Rychle druhý pivo, at sem z toho venku...

Pes zastekal.

Otocil sem se k nemu a koukal. Pes tam stal a ve tvari mel

smutnej vyraz kombinovanej s otazkou a zaroven s rozkazem.

Na zadech mel zihany pruhy, ktery na vychrtlym tele vypadaly jako tetovani.

Do prdele, ze se dneska dostanu do konfliktu se psem, sem fakt netusil. Policajti, sousedka, deti, manzelka, lidi v praci a lidi jen tak, to by bylo v pohode, ale pes...

Napadlo me, ze porad nevim, kde mam auto, ale cejtil sem, ze alkohol zacina fungovat. Hlasy lidi zacly znit normalne a ruce se mi zkratily na normalni dylku.

„Co chces, do prdele?“ zeptal sem se psa.

„Chci zrat!“ rek mi.

Vzpmnel sem si na Svacinovou. To by ses, pse, divil, kolik zradila dneska proslo její držkou...

Psovi zrudly voci.

Jezismarja, von mi snad cte myslenky...

Pes udelal krok a oprel si oblicej o moje nohy. Pochopil sem, ze me o noco prosi. Vyndal sem z kapsy pet realu a rek barmanovi, at prinese dvacet deka salamu.

Barman prinesl nakrajenej salam a polozil talir na stul.

Vzal sem talir a vysypal salam na zem. Lidi v baru se na me podivali a ztichli.

Pes se sklonil k salamu a zacal ho vocuchavat.

Ach, neee, von nema rad tenhle druh salamu, vsechno bylo zbytecny... napadlo me. Lidi v baru se na me divali. Bylo mi jasny, ze nikdy v zivote nedali nic toulavymu psovi. Pes se na me podival, pak se sklonil k salamu a zacal zrat.

Dopil sem treti pivo a vsechno najednou do sebe zapadlo.

Lidi v baru zacli zase mluvit, pes v klidu zral salam a ja zacal vnimat zase normalne jako predtim.

HURA, je to v pohode. Pes zvedl hlavu vod jidla a usmal se na me. Vratil sem usmev a premejslel, co dal.

Mel bych mozna zavolat Paulovi nebo Nigelovi a dohodnout neco na vecer...

Beep, beep.

PRIJELKA VČERA NA MAJSTROVJ SE SVOJÍ VČEROU CLOVĚK SE NA NI NEVOLG ZVÁŘIT, ALE JE TO PEKLO...

Ha, HA, není možný, mobil..., co to je...

Pes dojedl salam a dival se na mě, co udelám.

Bylo mi jasné, že mi ríká, že bych to neměl brát, protože to budou jenom samy nepříjemnosti.

Zmacknul sem cudlík.

„Tady Ivan.“

„Uz mas hotovou tu analyzu?“

Clovek se ani nepredstavil, myslel sem, ze to je Suhonen, ale

pak mi doslo, ze ten uz to vzdal. Premejslel sem, co je to za zmrda. Misto toho, abych se rovnou zeptal, sem rek:

„No jo, jasne,“ aniz bych vubec vedel, kdo vola a jakou analyzu vlastne chce.

„Analyzu nakladu a vydaju na rok 2004.“

„Hmm, no jasne, tu uz sem udelal a poslal sem ti ji,“ zacal sem blafovat.

„Nic nemam, posli mi to hned, mam za chvili schuzi a musim mit tyhlety informace.“

„Dobre, jasne, neni problem,“ blabolil sem... hlavne at zavesi, at mam klid, neco uz vymyslim.

„Cekam na to, posli to hned,“ a položil.

Kurva, kdo to byl, jakou analyzu, byl sem si jistej, ze sem nic takovyho za poslednich par dni nedelal.

Pes se koukal, jako ze sem debil.

Musel sem uznat, ze je chytrejsi nez ja a taky vo neco hezci a rozhodne sikovnejsi. Odhadnul sem, ze bude asi tak jedenact hodin. Podival sem se na psa a von mi rek, ze sou ctyri.

Zachechtal sem se a objednal dalsi pivo. Blbec pes, neschopnej.

Ucejtil sem, jak me stouchnul do nohy.

„Promin, promin.“

Pred bufacem zastavilo auto, z ktereho vylezli tri cernosi a zaclí se hadat s taxikarem. Taxikar dostaval kapky a to bylo dobre. Za chvili zabouchnul dvere a odjel. Cernosi se otocili k baru a sli smerem ke mne. A to bylo spatne. Ach JO, do prdele, neeee, snad si me nevsimnou. Zacal sem se intenzivne divat smerem k base s prazdnejma lahvema vod piva, jakoby na ni bylo neco zajimavyho.

Cejtil sem, jak se na me divaj a jak se ke mne blizej, tri velky cerny chlapi... a ja, sice velkej, ale bledej, BILA TVAR.

Ucejtil sem pohyb u nohy. Hura, aspon pes je tady se mnou, snad si budou myslet, ze je muj, a nechaj me bejt... podival sem se dolu a zjistil, ze pes zmizel. KURVA, hajzl zasranej...

Vzal sem do ruky sklenici a delal, ze piju. Zastinil sem si rukou trochu ksicht, aby nebylo videt, ze sem z ty jiny rasy.

Klice vod auta sem si v druhý ruce srovnal tak, abych je moh v pripade rvacky vrazit nekomu do drzky. Zacal sem se trast a cejtil sem, jak mi po prdeli tece pot. Podival sem se na druhou stranu pres ulici. U dveri do baraku nekdo stal. Kurva, kdo to tam stoji, nakej kejkli nebo co... a s cim to toci, s nakou tyci nebo co???

Zaostril sem vycerpany oci a cernosi ztuhli v pohybu jako v Matrixu.

Videl sem postavu v cernym habitu s obrovskou kosou v ruce. Postava mi pokynula a udelala do vzdachu kosou zasek. Ten pohyb byl neuveritelne ladnej a krasne se na nej divalo, protoze to bylo tisic obrazu v jednom. Kdyz pohyb dokoncila, zvedla hlavu ke mne a ja se zvedave podival smerem, kde sem tusil oci. Byly tam oci tridniho profesora z gymnazia, kterej pred dvema lety umrel. Mel sem stejnej pocit, jako kdyz kdysi chodil praskat rodicum a kdyz sem s nim jel ve vejtahu nahoru, protoze sem mu musel jit otevrit, tak me zovialne bouchal pesti do ramene a smal se, „to zas bude, ze jo, Ivane, to bude zase narez, co, dzz, dzz, dzz“.

Zacal sem se trast, trasl sem se po celym tele. Vsimplul sem si, ze cernosi sou este furt zastaveny v pohybu. Nemoh sem vodtrhnout voci, cejtil sem, jak cas ve mne vibruje, jak chce VEN, a ja sem ho drzel, nak, nevím kurva jak!! Kolem baru sla holka. Prosila kolem cernochu, co byli nakroceny k baru, a sla smerem k zastavce autobusu.

Vodtrhnul sem oci, co sem mel prilepeny k postave s kapi, a podival se holce na prdel. BUCH! uslysel sem ranu a cernosi dokrocili. Byli zpomaleny, ale zrychlovali do normalniho tempa.

Uz to meli jenom dva kroky a domlouvali se mezi sebou nakou hatmatilkou. Nebyl sem schopnej slova, cejtil sem, jak mi klice vod auta vyklouzly z dlane. Cekal sem, jak do me vrazej nuz, vemou si vsechno, daj si pivo a pudou svoji cestou.

Premejslel sem, jaky to bude, jak se budu divat na nuz v brise... svym brise... jak dlouho to bude trvat, nez mozek zjisti, ze telo umira... a co budu cejtit?!

„Tri piva, starej!“ vykriknul ten nejvetsi a sednul na zidli.

Ucejtil sem ruku na rameni. Do prdele. Jeste ze mi vypadly ty klice, protoze bych je v tyhle chvili urcite vrazil tomu cloveku do drzky.

Otocil sem hlavu. Nejblizsi cernoch mi dal ruku na rameno a usmival se na me skvelejma bilejma zubama. Druhej, ten nejvetsi, mel svoje kudrnaty vlasy spleteny do neuveritelny spousty malejch dredu, ktery mel nakym zpusobem prilepeny k hlave, treti mel holou hlavu se spoustou jizev. Vsichni meli na rukou vobrovsky zlaty prsteny a na krku retezy.

Byla mi jasny, ze sou z druhu strany. V tomhle meste nikdo nenosi zlato takovymhle zpusobem, aniz by si byl JISTEJ, ze ho nikdo nevokrade...

„Cau, jak se mas?“ zeptal se me ten, co mel svoji ruku na mym rameni.

„Skvele, vyborne.“

„Sem te tady uz videl, rikali, ze si z Finska.“

„Ne, ja sem z Cesky republiky...“

„Co to je, to je naka zeme, nebo co...“

Podival se na svy kamarady a zacli se smat...

Udelalo se mi dobre. Sou v pohode! Nechtej me zabit...

Zacal sem se usmivat.

Chvili jim trvalo, nez pochopili, ze mistni vyraz pro kundu je nazev zeme v srdci Evropy, odkud pochazim, a ze ta zeme lezi mezi Nemeckem a Ruskem. Upne sem je chapal, bejt jima, tak by me ani nezajimalo, kde je Nemecko.

„Kousek vodsud chodim do skoly, se tady stavili za mnou kamosi...“ usmival se ten, co sedel nejbliz.

Kamosi mi pokynuli a pili svoje piva. Zacli mi bejt dost sympaticky. Jeden vybalil kufr, kde mel spousty cedecek. Zacli se bavit vo hudbe a na me zapomneli. Ziral sem na ne a za chvili mi doslo, ze bych asi mel prestat, abych nevypadal jak debil.

Pili pivo a delali rapersky pohyby. BYLO TO V POHODE!

Dostal sem skvelou naladu. Rek sem si, ze zavolam Paulovi a pudem nekam chlastat. Mel sem v sobe adrenalin, adrenalin, co ma modrou barvu...

Paul to nebral. Nigel taky ne. Kurva, kde sou, co je??

Vzpomnel sem si, ze Nigel asi resi problemy se svoji tehotnou milenkou a Paul vlastne neco rikal, ze mu je blbe, asi spi...

Nevim proc, ale vzpomnel sem si na CESKY VYTVARNIKY.

Pred ctrnacti dny sem byl v hospode s clovekem z konzulatu, kterej si stezoval, ze prijedou naky vytvarnici z Cech, budou delat vystavu v Lidicich, a voni mu vzkazali, ze jim ma sehnat bary. Rikal, ze nemuze sehnat presne ty, ktery voni chtej, a tak tim ztraci spoustu casu, kterej pak musi po nocich dohanet, protoze ma na starosti celej provoz.

Kdyz sem s nim byl na pivu po tejdnou, mel hlavu v dlanich, protoze ty barvy furt nesehnal.

Mavnul sem na cisnika, at da dalsi pivo, cernosi kejvli, jako ze dobrý, a ja premejslel dal...

Po dalsim tejdnou sem byl s ceskou konzulkou na veceri, a tak sem se dozvedel, ze CESKÝ VYTVARNICI uz prijeli. Misto pozdravu tomu cloveku, co jim konecne sehnal barvy, rekli, ze chtej jet na Vodopady, at jim sezene letenky a taky koupi naky platna a stetce, ze voni teda jako nic nemaj. Dalsi se hrnuli z aeroplantu a kriceli, ze chtej na poznavaci vylet do hlavního mesta.

Mezitim na ne ale cekali vsichni obyvatele Lidic v cele se starostou.

Vesnice se na celou akci pripravovala nekolik mesicu.

CESKY VYTVARNICI se rozdelili na dve skupiny. Jedna skupina jela na Vodopady a druhá do hlavního mesta. Ceska konzulka jela celou situaci zehlit do Lidic.

Mrknul sem na cernochy, který uz vyndali cedecka a začali swingovat. Voni na me nemrkli. Premejslel sem dal.

Behem dvou tejdnou sem celou vec nak neresil, registroval sem drobny stiznosti lidi z konzulatu, ze CESKY VYTVARNICI nejsou ochotny chodit pesky, ale musi jim být zarizenej a placenej ridic s autem... a podobny hovadiny.

Sralo me to, ale furt se me to netykalo. Az do minulyho tejdne, kdy sem se sel podivat na zaverecnou vernisaz CESKYCH VYTVARNIKU.

Cernosi si vsimli, ze vypadam zadumane, a nabidli mi jointa.

Dal sem si praska, vratal, co zbylo, a premejslel dal.

Vstoupil sem do mistnosti, kde probihala vernisaz, a hned

sem je videl. Mobily u pasu, americky zastrizeny vousy, prosedively vlasy, kopulatori...

Vystavujou po celym svete, Jirka je uspesnej v Nemecku, Franta „ma rad holky a vony zase jeho“, jezismarja, co to je za zmrdy, mumlal sem este ted, kdy sem na to myslel.

Slova se tenkrat ujal Hlavni CESKYCH VYTVARNIKU.

„Chtel bych podekovat velvyslanci, konzulatu, Ministerstvu zahraničních veci... firme Hracky nasi Kacky, prodejne parku a salamu Bruno a jinym a dalsim, napriklad take firme Latky a Stehy... kteri nam tuto cestu umoznili.“

Prekladatelka na chlapa nevericne zirala.

„Chtel bych uvodem take rict, ze cela nase cesta byl velky uspech,“ ziral sem zas pro zmenu ja nevericne na mazanice poveseny na zdi.

„Chtel bych ted slavnostne oznamit, ze sme se kazdy z nas, CESKYCH VYTVARNIKU, rozhodli zdarma venovat dve svoje dila obci Lidice. CENA KAZDE DVOJICE JE, JEN TAK PRO ZAJIMAVOST, HMM, MHHH, 50 000 realu.

Spadla mi drzka. Z plic mi vodesel vzduch a zadnej neprichazel. Obecenstvo ziralo na hovadiny na zdi a pak se ozval potlesk.

Oci mi tekaly z praci na vytvarniky a zpet. TO SNAD NENI MOZNY, JAK NA TO TY ZMRDI PRISL!!!!

Za 50 000 realu si clovek koupi dum se zahradou v tyhle zemi...

„Uz sme byli trikrat v televizi a dvakrat v novinach,“ slysel sem, jak se nekdo vychlouba.

Vodesel sem. UZ SEM TO NEMOH VYDRZET ANI MINUTU!

Trasl sem se vzteky! Bezel sem z baraku, lidi se votaceli, co se deje. Zaclo me bolet u srdce. Zhluboka dejchat, zhluboka dejchat,

rikal sem si, kdyz sem bezel pryc.

Byla pulnoc, sel sem na plaz, vo který se v Cechach pise, že se tam po setmeni porad strili. Sednul sem na pisek a sledoval vlny. Cejtil sem, že mozna zacnu brecet.

Rychle sem se podival vokolo, cernosi uz byli rozjetý, napojili discmana na mistni aparaturu a tak z beden jeli cerny raperi, ja sem si toho ale vubec nevsimnul, jak sem se zabral do premejsleni.

Vosum nebo deset zmrdu si udelalo vejlet za statni penize a takhle se tam chovaj. Nemoh sem uverit, že se takovy veci dejou.

„Vypada aa as, zee ma ass nakkyyyy trabla a,“ zeptal se me nejvetsi z cernochu.

„Ne, v pohode, jen sem si na noco vzpomnel, to bude dobrý.“

„Jestli te nekdo sere, rekni mi a ja mu dam vedet...“

Predstavil sem si dlouhej seznam lidi, co me serou, a pak sem si predstavil dlouhej clanek v novinach, s tim samym seznamem mrtvejch lidi.

„Neee, dobrý, fakt, jen naky rodinny starosti.“

Bylo jasny, že mi neveri.

Zbral sem se zase do premejsleni. Premejslel sem, jak pojedu za par dni zpatky do Cech. PO DVOU LETECH. Co me tam potka?

Neochotny prodavacky, zkurneny urednici, arogantni hospodsky a personal, lidi spechajici do prace a z prace, v obliceji soustredenej vyraz, smutny zeny s nakupnima taskama, bodry obyvatele Dablic, Zizkova a Nusli... vzpomnel sem si na Svacinovou,,jee“, vyjek sem mimodek.

Cernosi se na me podivali.

Zacal sem swingovat do rytmu a mlaskat jazykem.

Objednal sem si dalsi pivo a dumal dal. Cechy, zeme v srdci Evropy. Rad tady rikam, ze sem z Cesky republiky, protoze to nejsou Spojeny staty, nikdo to nezna, a tak mne maj vetsinou radi, ale...!!!

Tady se lidi usmivaj, tam ne, tady sou krasny holky, tam taky, ale sou neprijemny, tady ti cisnik vykouzli misto v preplneny hospode, tam si te ani nevsimne, pokud te rovnou neposle do prdele, tady policajti hledaj zbrane a drogy, striej na bandity a voni na ne, tam prudej za prekroceni rychlosti a alkohol...

Svycarsko, kde davaj pokuty za moceni na travnik.

Uvedomil sem si, ze nak blbe filozofuju a este k tomu se u toho tvarim.

Dopil sem pivo a vobjednal dalsi.

Do baru prisly tri zeny. Jedna docela hezka, odbarvena blondyna v prilehavejch satech, dalsi mulatka, hezka, ale hodne pri tele, a treti typ „du sem, protoze chci, aby me nekdo vosukal“.

Daly si pivo a bavily se vo nakejch hovadinach. Zjistil sem, ze odbarvena blondyna se menuje Jana, tlustoska Glacy a zubajda Marcia.

Pily pivo a divaly se na cernochy.

JASNE, cernosi a co ja, ja sem taky... jako tady.

Jana se ke mne votocila a rekla. „Mas krasny modry voci.“

Picovina, napadlo me, dyk mam jedno zeleny a druhy zluty.

Holky byly vozraly, vsim sem si, ze cernosi zacali balit aparaturu a mavat na taxiky.

KURVA, zustanu tady sam se trema zenskejma. Zacal sem rychle

pit pivo.

„Jak se menujes, gringo?“

„Ivan,“ rek sem.

„Hublan,“ rekla tlustoska.

„Nee, to je Uman,“ rekla zubajda, Jana se koukala na odchazejici cernochy smutne.

„IVAN, kurva, ste hluchy,“ zarval sem.

„Tak se nezlob, ses nakej nervozni, ne.“

Ne, ja sem jenom z Cesky republiky, tak sorry,“ napadlo me.

Venu byla tma a barman zacal sahat na mrize. Holky si stouply kolem me a vesele se bavily. Byl sem vozralej, takze mi to bylo celkem jedno.

V baru uz nikdo jinej nebyl.

Barman stahnul mrize. Byli sme voddeneny.

Položil sem hlavu na pult... a koukal sem smerem k mrizim.

Uvidel sem postavu, jak prebehla pres ulici. Byla hrozne rychla, spatne sem videl. Najednou stala za mrizi. Byla KRASNA...

Byla to ta cernoska z posledniho Bonda, to neni mozny, neni. ...stala za mrizema a nehejbala se. Potom se pomalu dotkla mrize a slila se s ni... to bylo v nakym tom Terminatorovi, nebogde....holka vtekla dovnitr... „Co je tohle zase za triky,“ huhlal sem.

Probudil sem se v posteli, prikrytej vlastnim trickem.

Ach jo, kde to zase sem... to je potiz se zvorijentovat.

Napinal sem mozek, ale nemoh' sem si vzpomenout, jak sem

se dostal tam, kde sem se probudil.

Na podlaze stal lustr. Kurva, sem v byte nakyho extravagantniho umelce nebo intelektuala...

Koukal sem na lustr, co vyrustal z podlahy, hm, zajimavy, ty vole, hm, co to je za hovadinu, hmm, fakt chytry...

Zacal sem blit a zvratky mi tekly za usi. Co to je zase za blbost.

Intelektual ma doma neco s gravitaci, kurva, to muselo stat penez. Musi mit taky super utesneni... premejslel sem dal.

Ale takova vjec se jen tak neutaji... ajajaj, nak sem se zamotal do hry mocenskejch zajmu, tohle je urcite jejich tajna komora...

Prestal sem blit a zkusil pohnout telem.

Chtel sem se vzeprit na pazich, ale misto toho, aby se dotkly podlahy, maval sem s nima ve vzduchu.

DO PRDELE, sem predavkovanej!!! NEEE!!

Votevrel sem poradne voci a vsim sem si, ze v pokoji je vsechno vzhuru nohama. To je husty!! To je neco s tou gravitaci, asi...

Vsimnul sem si taky, ze podlaha je udelana ze stejnyho materialu jako strop u nas doma. Aha, je to jasny, to je nakej nas soused, co nakupoval ve stejnym vobchode. Ze by to byl ten, co ma dvacet psu... nee, tam to prej smrdi, rikal Kuba, ja sem cejtil jen svy zvratky..., mozna ty, co se nedavno pristehovali pote, co bejvaly sousedi se vodstehovali, protoze je prepadli banditi... nebo soused hned vodvedle, vlastne sem ho nikdy nevidel, akorat slysim cely dny ty jeho tri dobrmany...

"BEEP, BEEP!" "IVAN" "TADY SUHONEN" ...

Uvedomil sem si, ze nablizku steka hodne psu. MUSIM bejt blizko vlastniho domu. TY VOLE, primo pod nosem tady nekdo dela takovydle kejkle s prirodnima zakonama... Zacial sem se vracet vzpominkama do vcerejsiho vecera, protoze sem doufal, ze snad pomoci tohodle postupu zjistim, kde sem.

Joo, vypad sem z buface a... NASEL SEM AUTO!! Huraaa, cha, cha, bylo zapresovany mezi dvema jinejma autama... v cely ulici zadny auta, dokonce sem si vzpomnel, ze sem se desne vztekal, ze zrovna my auto musi SAMOZREJME bejt takhle.

Jo, odstrkal sem auta narazama, takze sem vyjel... kam sem jel... a aa a, normalne smerem domu, to souhlasi... sem nekde pobliz... JE, vzal sem stoparku... ajajaj, to je vono... mela tasku... aha, bylo neuveritelny, ze kdyz se taska drzela za drzadlo, byla neuveritelne lehka, ale kdyz sem ji chyt nakrivo, skoro sem ji nemoh unyst... no jo... to uz zacinaly ty divnosti..., ale pak sem holku vyrazil, ale co dal... jel sem domu, do kopce... v posledni zatacke pred barakem sem dostal smyk... DO PRUDKYHO KOPCE a rtil sem se na zed... jo aha aa... takze me vytahli z auta a dali do tyhle divny mistnosti... ne, pockat, dyk sem pak jel dal, akorat sem musel mit volant pretocenej do maximalniho prava...

Pak sem vylez z auta a pribouchnul si prst do dveri... JAU!

Vyskocil sem na nohy a zatmelo se mi pred ocima. Lustr vylit na strop a zvratky stekly na krk.

Byl sem doma.

Zdalo se, ze doma nikdo nebyl. Vysel sem na balkon. Na jezere uz davno veslovali veslari a slunce stalo vysoko.

Zkousel sem zavostrit na kousek more, kerej je videt z baraku.

Normalne vidim vlny. Videl sem hovno.

Ach jo. Vratil sem se do obejvaku.

Pustil sem pocitac a podival se na mejly. Zase ty zkurveny cerveny vlajecky, signalizujici, ze vobsah je dulezitejsi nez zivot.

VOBSAH! Mimochodem sem si vzpomnel, jaxem byl pred lety v Cechach na vysetreni u odbornika na krecovy zily. Nejlepsi doktor. Vesel sem do krasny predsine, kde vonely kvety a krasna

asistentka. Posadil sem se do mekkyho kresla a vzal do ruky reklamni knihy lezici na stole. Noha zkurvena krecovou zilou, vedle noha Amorka, noha shnila na amputaci, vedle noha vyvolavajici sexualni touhy, pred zasahem a po nem... nechte se rezat...

„Tay je stvrzenka.“

„Stvrzenka na co,“ zeptal sem se hloupe andela stojiciho nade mnou.

„Prece na ten tisic korun, co platite za konzultaci.“

„Ale...“

„Muzete to prevest rovnou na ucet a nebo tady v hotovosti.“

Sahnul sem si mimodek na pravy lejtko, jestli tam este tu krecovou zilu furt mam.

„Nee, pockejte, nekde mam zbytecnou tisicovku.“

Usmal sem se, ze jako ftip. Nevim proc, ale vetsinou se mejm ftipum nikdo nesmeje, fakt nevim proc.

Otevrelly se dvere a vesel doktor. Zdalo se mi, ze ma trochu ruce vod krve. Nedival se na me. Rek, abych sel za nim. Predal sem tisic a sel. Cejtil sem zase, jako uz tolikrat, ze delam neco, co delat nechci, ale furt vsichni rikaj, ze chcipnu, az mi ta srazenina ucpe srdce nebo plice, v letadle se to usadi, protoze krev neproudila.

KUR, VA!!!

„Zmerim si vas sonarem, pae inzenyyre.“

„Stoupnete si tady, ta aa ak.“

Slysel sem buseni vlastniho srdce, lekar postupoval stetoskopem nahoru podel nohy.

„No, to musime, tay a tay a a, rezat tay, noo to je vazny, mel ste

prijit driv...“

„Kolik asi stoji takova operace, pane doktore?“

Aniz by zvedl hlavu, vlastne se mi nikdy nepodival do oci, rek:

„Vacet tisic a kdybyste chtel za va a pul si s vama budeme pri tom v narkoze povidat.“

A aach jo, proc sem tady, blesklo mi hlavou. Doktor, co vypadal jako Bush, dal jezdil po zilach a zacal se blizit k trismu.

„Pane inzenyry, odhrnte si ten, hmm, hmm, OBSAH!!“

Kurva, proto sem si na to vzpomnel, OBSAH, jakej obsah, dokturku, debile, to není vobsah, to je moje pero a koule, kretene.

Vzal sem OBSAH do ruky a poslusne ho vodhrnul. Vedel sem, ze me tady uz nikdy nikdo neuvidi, dalsich deset minut sem prozil v rozporu, jestli mam zmrda kopnout do drzky a nebo ne.

Nakonec sem to vydrzel...

Takze sem si pustil ten pocitac a namatkove votevrel jeden mejl.

Nakej kreten se tam rozciroval, ze sme neposkytli zadarmo sluzby a tim sme se stali opovrzenihodnou organizaci. Jasne, vykourime vam zadarmo pero, klidne i rano, v poledne a vecer dvakrat, zkurnenej zmrde.

Otevrel sem dalsi mejl. Budeme vam uctovat pokutu z prodleni, BUDEME VAM UCTOVAT POKUTU velkymi pismeny.

Dame sluzby zadarmo a kdyz to nestihнем vcas, dostanem pokutu, dete vsichni do prdele...

Vypnul sem pocitac a ubalil si jointa. Votevrel sem pivo a ziral na jezero. Dal sem jointa pryc, protoze bych urcite uvidel na jezere lochnesku, na vobloze vimana.

Na ulici se ozvaly vystrely. Nevenoval sem tomu pozornost. Bylo

jasny, ze nepatrily mne, protoze sem zustal nazivu. Pro jistotu sem si zkontoval tep, jestli mi este bije srdce...

Napadlo me podivat se na telefon. Uplnym zazrakem sem ho nikde neztratil. 37 zmeskanejch hovoru... 10 novych zprav...

Prosel sem to a nasel zpravu vod Paula.

„Smejde, gde ses?“

Tak sem vodepsal popravde, ze „v prdeli“.

Obratem sem se dozvedel, ze „tam muzu zustat“, ale „jesli pudu nekam na pivo“.

Zamyslel sem se. Kde je asi tak moje rodina. A co Svacinova, uz se najedla? V praci to bude asi peklo... vzpomnel sem si na analyzu nakladu a vydaju, co sem ji uz udelal, aniz bych ji videl.

Vypnul sem telefon a zapalil si jointa. To sem posral, protoze sem se predtim nekouk do lednice, jestli tam je neco k zradlu...

Chvili se nic nedelo. Jakmile se zacly hlasys ptaku prodluzovat, vzal sem do ruky plechovku mistniho piva SKOL a upre ne se dival na jezero. Loch ness nic. Jenom sami veslari. Fakt je, ze meli barevny padla, ale pohybovali se v tempu.

„Jako v case,“ napadlo me.

„Jak jinak by se meli pohybovat.“

„No prece v prostoru.“

„Ale prostor je spojenej s casem.“

„Hmmm.“

Zapomnel sem na plechovku v ruce a ta ted s velkym treskem padla na zem.

„Velkej tresk, vypadal snad takhle, Buh snad upustil na zem

plechovku vod Piva, a tak vzniknul Cas, Vesmir a my deti.“

„Nerouhej se!“

„Seeee kuuuhhhva a nehouha aam.“

Cejtil sem, jak me droga zase drzi za zatylek a vrsek hlavy. Nemoh sem se hejbat. Bylo mi to jedno. Chtel sem polknout, ale zapomnel sem, jak se to dela. Prislo mi to vtipny. Potom hrozny. Dostal sem strach. Cejtil sem, ze mi srdce zaclo bit. Chyt sem se za zapesti a nameril 350 uderu za minutu. Jejejej, to nemuzu vydrzeti. Zvednul sem plechovku vod piva a sednul zpatky na zidli. Zkusil sem se napit a pretoze sem zapomnel polykat, nak to dolu steklo. Uklidnil sem se. Pomalu prestalo buseni srdce.

Prestalo tak, ze uz sem ho vubec necejtil. Za chvili mi to prislo divny. Chyt sem se za zapesti a nic necejtil. Do PRDELE!! je to tady. Chyt sem se za hrudnik. NIC.

„Mel bys zavolat doktora!“

„Ale hovno.“

„Zavolej doktora, srdce ti vynechava!“

„Hmm, ze by...“

Zvednul sem se, ze pudu k telefonu. Na balkon priletec ptak.

Koukal sem na nej a von na me. Pak zas vodletel. Zapomnel sem, co sem chtel delat, a sednul si zpatky na zidli. Vzal sem plechovku do ruky a zhluboka se napil. Napadla me basen.

„Hej, hej, hej, to sem uspesnej.“

Rek sem si, ze si ji urcite zapamatuju.

Pak me napadlo, jak to, ze vlastne vime vo existenci cerny diry, kdyz vona ze sebe nic nepusti, jakoukoliv informaci, vsechno prece vtahuje do sebe.

„Picovina.“

Zazvonil telefon. Vydaval nadherny obrazovy zvuky, krasne se na to koukalo, moh sem to pipani chytit, vohnout pres koleno a rozmlatit na kusy.

Neudelal sem nic, jen sem nechal pipani vodletet balkonem.

Rozhod sem se, ze se vozvu Paulovi a na praci se vyseru.

Pustil sem zase myslenky... a zacal premejslet vo mejch problemech s policajtama. Kolik uz sem jich poznal... tolik uz sem jich uplatil... to je hrozny...

Vsechny ty nocni jizdy Prahou, z hospody... nebo nakyho baru... vic nebo min vozralej prumerne jednou za mesic sem se s NIMA setkal.

Samozrejme ze Prahou mezi pulnoci a treti hodinou rano jezdej jenom vozrali.

„Vase doklady, prosiim.“

Neobratne taham vobcanku, papiry se mi sypou na zem.

„Aaa, pan popijel, ze jo.“

Vetsinou nic nerikam a koukam a premejslim... proc me, kurva, nenechate bejt, zmrdi.

„Taak si vystupte.“

„Ale ja sem nic neudelal.“

„Aaa, to se este uvidii.“

Vzdycky zlej a hodnej, nema cenu rozepisovat pribehy, co se podobaj jako vejce vejci.

„Tady dejchnete... ne jako posledne Novak, co se snazil to vo blafnout, hhha aa a, hhhihhii,“ nechutnej policejni smich.

Dejcham a balonek se hrozne pomalu nafukuje. Trubicka pali v dlani.

„AAAAAAa aa aa aa aa.“ Policajtovi svitej voci.

„Paaan bumbal, ze jo, takze to mame 20 tisic pokuty a ridicak na dva roky, Franto, dej sem zapis, sepisem to.“

Vzdycky stejny, zacnu se bat, ze to myslej vazne. I kdyz se situace vopakovala uz nejmin dvacetkrat, vzdycky me popadne strach.

Mlcim.

„Pa aeeee inzenyyyyre, vjedomujete si, co vas ceka?“

„Hmmm.“

„Mate naky penize?“

„Jooo, neco mam, rikam radostne a vnitrne se nenavidim. SMEJDI ZASRANY ZKURVENY POLICAJTI CESKY.

Jednou me dokonce zavezli k bankomatu, nekolikrat sem jim dal vic nez dva tisice. Nikdy se mi nic nestalo, jednou me vodvezli po predani penez za mesto a jednou me zinkasovali a potom jeli za mnou az k domu. Vetsinou me proste zkasiovali a nechali vodjet. ZMRDI! ZMRDI! zasrany...

Pipani prilitlo zpatky na balkon, sedlo si do rohu a svetylkovalo.

Premejslel sem dal...

„Vase doklady, prosiim.“

Neobratne taham vobcanku, papiry se mi sypou na zem.

„Aaa, pan popijel, ze jo.“

Vetsinou nic nerikam a koukam a premejslim... proc me, kurva, nenechate bejt, zmrdi.

„Tak si vystupte.“

„Ale ja sem nic neudelal.“

„Aaa, to se este uvidii.“

Vzdycky zlej a hodnej, nema cenu rozepisovat pribehy co se podobaj jako vejce vejci.

„Tady dejchnete... ne jako posledne Novak, co se snazil to voblafnout, hhha aa a, hhhhhhii,“ nechutnej policejni smich.

Dejcham a balonek se hrozne pomalu nafukuje. Trubicka pali v dlani.

„AAAAAAa aa aa aa aa.“ Policajtovi svitej voci.

„Paaan bumbal, ze jo, takze to mame 20 tisic pokuty a ridicak na dva roky, Franto, dej sem zapis, sepisem to.“

Mlcim.

„Pa aeeee inzenyyyyre, vjedomujete si, co vas ceka?“

„Hmmm.“

„Mate naky penize?“

„NE!“

Takze to pojedeme na krev!“

„JEDTE SI KAM CHCETE, ZMRDI, ALE JA S VAMA NEPOJEDU!“

„Cccoo ste rikal... Franto, slyselo to..., to je napadeni verejnyho cinitele!“

„To neni zadny napadeni, proste sem rek, co si myslim!“

„Franto, zavolej centralu, mame tady problem...!“

Franta se nehejba a kouka.

„Franto!“ rikam, „zavolej centralu!“

Franta stoji jako zarezanej.

Vyuzivam situace a rikam:

„Di do prdele, smejde jeden policejni, zkorumpovanej zmrde, di do pici, nez ti dam takovou ranu, ze ti upadne drzka“ :-)

Policajt kouka a pripojuje se tak k paralyzovanym Frantovi. Radio v aute chrchla... prijem ECM ctyrka, prepinam... tady

Josef... tady Josef... sem na utocisti...“

Vyndal pistoli a roztresenym hlasem rek:

„Ruce za hlavu, roztahnout nohy a hlavu na kapotu!“

Franta zacal tahat pistoli z pouzdra, ale nejak se mu zasekla. Vzpomnel sem si na americkyho policajta, kerej mi tohle delal taky.

Policajt mi dal usti pistole za krk a zacal mi prohrabavat kapsy. Kdyz mi nahmat pero, ucejtil sem, jak vydechnul.

Dival sem se na Frantu, jak se pokousi vytahnout pistoli z pouzdra. Zjevne mu PCR dodala stary pouzdro.

„Franto, delej, zavolej centralu!!!“

Franta se konecne vzchopil a vlez do auta.

Cejtil sem usti hlavne za krkem a premejslel, jestli sem vecer zalil kytky, jak mi T prikazala, dostal sem nervy, ze sem je nezalil, a jestli me ted policajt zastreli, tak uschnou...

KONEC PRVNI CASTI

Na letisti v Ruzyni byla zima. Prestoze bylo leto, sedivy mraky se vodrazely na obloze a mzilo.

Vlez sem do taxiku.

„Jee, tak vodkupak jedete, pane.“

Na tachometru ubihaly penize tak, ze sem to ani nestihal sledovat.

„No tak, Frantisku...“ uteklo mi este z prvniho dilu.

„To vite, my taxikari to mame hrozne tezky, malo penez a moc prace.“

Pokejval sem hlavou.

„Jasne, hrozne tezky, tak di delat neco jinyho...“ napadlo me... zivot je tezkej.

„Von nas ten magistrat nuti mit ty strojky a voznaceni..., ale jak ma pak jeden vybit...“

„Jasne, di DO PRDELE delat neco jinyho a UZ ME PRESTAN SRAT!!“

„Predstavte si, pane, voni nas uz zacli namatkove kontrolovat...“

„Vis co, zastav, smejde.“

„Aeehh, co prosim, pane... eee?“

„Zastav a nech me vodejit.“

„Takze to bude devadesat tri dvacet...“

„Dyk sem sotva nased?“

„To je letistni priplatek.“

„Hmmm, mmmm, tady mate.“ Vystoupil sem z auta, zadni svetla taxiku zasvitily a ja se octnul na silnici sam.

Kolem me projelo auto. Bylo na nem napsany... Pronajem nafukovacich hradu a ziraf.

Co to je, jakejch nafukovacich hradu a ziraf, nafukovaci zirafy, co to je za blbost.

Rozhlednul sem se kolem sebe. Sychravo, auta kolem me jezdila tak rychle, ze mi vzdycky strikla do obliceje voda. Taxiky jezdily plny z letiste. Byla mi zima.

V dalce sem videl policejni auto. Nee...

Videl sem, jak zpomalujou, kdyz me mijeli, videl sem dva zvidavy policejni obliceje. Znovu me popadly strachy, na ktery uz sem davno zapomnel. Budou me prudit, proc tady stojim na silnici, kde mam vobcanku, kurva, ajajaj...

Ukazal sem jim zvednutej palec, jako ze v pohode. Zajeli ke krajnici.

Ahhh... do prdele.

„Co tady delate, clovece, chcete, aby vas nekdo zabil?“

Nepochopil sem otazku, mysel sem, ze se me pta, jestli chci, aby me zabil.

Necekal sem, ze to pude tak rychle, ze me zabijou hned za letistem.

„Nee, ja chci zit,“ rek sem.

„Tak podte k nam do auta, hodime vas na metro.“ Nechapal sem situaci.

„Podte, clovece, nez nas tady dejme nakej nakladak.“

Vlez sem do auta a mlcel. Normalni lidi. Policajti sou nekdy uplne

normalni lidi. Nemoh sem tomu uverit. Ptali se, vodkud jedu a co delam, a ja se s nima normalne bavil. Premejslel

sem, ze se zeptam, jestli taky delaj nocni..., ale pak sem si rek, ze radsi nebudu zbytecne zvidavej.

Odvezli me az na Kulatak. Kdyz sem vystupoval z auta, loucili se se mnou jak s kamaradem. Podal sem jim ruku a vylez z auta. Houkli sirenou a vodjeli. Sel sem do metra a koukal vokolo, na namesti, kam sem chodil na vejsku, 6 let spruzu, jen abych nesel na dva.

Byl typicky letni chladnej den, vsichni na dovolenejch, po ulicich bloumaj jenom lidi s fotakama a s mapou. Pobavila me skupinka Japoncu, ctyri lidi, bud se hadali anebo co, ale kazdej gestikuloval a kazdej ukazoval jinym smerem a kazdej mel mapu, na který tem vostatnim ukazoval, ze ma pravdu...

Vlez sem do metra a sednul na lavici. Leninova, tedka Dejvicka... vzpomnel sem si, jak sem vzdycky v saku chodil na zkousky... to snad musi bejt jinej clovek, jinej zivot...

„Mas cigo, kamo?“ uslysel sem za sebou.

„Nemam, promin.“

„Aha aa nekurak, zdravej zivot a tak, ze jo...“

Otocil sem se a koukal na cloveka v teplakach a dzinovy bunde.

„Ne, proste nekourim.“

„Jasne, jasne, zdravej zivotni styl.“

Otocil sem se a koukal na koleje.

„Tak ty se mnou nemluvis, jo... a s policajtama ses kamos, ze jo, kluci, podte sem, mame tady policajta...!“

Do prdele uz, co je zase tohle za zmrdy.

Uvidel sem, jak prichazej, vlasy na Jagra, zlaty prsteny, jeden
mel v ruce nuz. Ten, co me puvodne prudil, rek:

„Rozbijem ti drzku, kundo policajtska.“

Vstal sem a vrazil mu prsty do voci. Chyt se za voci a zacal kricet.
Ostatni se zastavili a divali se na me.

Mel sem silenej strach. Vsichni meli v rukach noze. Este ze
nejsem doma, tam by meli pistole a uz bych byl mrtvej.

Vedouci porad kricel a drzel se za hlavu.

Videl sem, ze prijizdi metro. Otevrelly se dvere a pan v klobouku
ziral na scenu. Vstoupil sem do vagonu a dvere se zavrelly.

„V SKVELYM BARU DOLE NA ULIČI, KAM CHODEJ BEZDOMOVCA, PROSTITUTKY,
STUDENTKY A JAK, PO STOLE LEŽIČOU SVABI A LIDI SE YANEJ A OHLASTAJ...“

Videl sem, jak do pana v klobouku zapichujou noze...

„Heeek,“ probudil sem se. Kolem me nikdo nebyl. Sedel sem na lavicce v metru. Ahhh.

Na cele mi vyvstal studenej pot. Oci dou sejdrem, jako Karel Gott...

Prijelo metro. Vlez sem do nej a automaticky se chytil sprusle.

Koukal sem na sebe do tmavyho skla. Kdyz sem se takhle koukal naposled, mel sem este vlasy... Furt sem je chtel mit dlouhy, pak mi zacly padat, taxem presel na jezka, kdyz uz to bylo blby, tak strojek, no a dneska jednou tejdne na milimetr a kdyby mi nekdo nabidnul prostredrek, po kerym by prestaly rust, tak bych si ho koupil.

„A zacly by ti rust,“ napadlo me.

Ach jo.

Vylez sem z vagonu a sel ke schodum.

Po schodech dolu padal opilec.

Delal regulerni salta a kdyz pristal, mel drzku celou vod krve.

Zustal lezet pod schodama. Koukal sem na nej. Bezdomovec.

Z drzky mu tekla krev.

Hlavne abych mu nemusel dat dejchani z plic do plic, napadlo me. Bude lepsi, kdyz zavolam nakou sluzbu, at se vo nej postaraj...

Vyjel sem po schodech a zaklepal na budku.

„Co je, cooo, jeee,“ ozvalo se zevnitr.

„Dole je clovek, co spadnul ze schodu a potrebuje pomoci...“

„At de do prdele.“

„Ne, rikam, ze potrebuje pomoc.“

„Di do prdele.“

Nevidel sem do kukane, protoze mela naky vodrazny skla nebo co.

„Nezlobte se, ale ten clovek potrebuje pomoc.“

Nic.

Sel sem dolu a koukal na cloveka leziciho na zemi. Videl sem, ze dejcha, ale tekla z nej krev... a co kdyz dodejcha?

Vyjel sem znova nahoru.

„Co zase chces???"

„Tam dole je porad ten clovek, rozbil si drzku a nehejbe se.“

Slysel sem vytaceni telefonu.

Asi vola zachranku, napadlo me, pudu dolu, kdyby chlap dole neco...

Sed sem si na zem a koukal na dedka. Furt este dejchal.

Po chvili sem uslysel nahore na schodisti kroky. Voddech sem si. Slava, zachranka, konecne budu moct jit svou cestou...

Zved sem hlavu a uvidel kanady a cerny kalhoty... kurva, takhle prece nevpadaj doktori...

Policajti sesli dolu.

„Do pici, kvuli tomuhle drbanovi nas odvolali.“

„Karle, nahlas to...“

„Hajzl jeden vozralej,“ kopnul policajt do leziciho tela.

Koukal sem na to s votevrenou drzkou. Kluci si me nevsimali.

Zvedli dedka a zacli s nim trast.

„Karle, se uspinis, prasak starej...“

„Vstavej, dobytku...!“

Dedek nemoh mluvit, ale jakz takz se drzel na nohou.

„Vobcanku, ale hodne rychle!“

Dete do prdele, napadlo me.

„Vem ho, drbana, at pro nej prijedou havrani a zakopou ho na nejblizsim hrbitove,“ slysel sem policejni hovor.

Tahli dedka po schodech a pritom mluvili do vysilacky...

Zustal sem dole sam. ACH JO... misto toho, abych dedka vodved ven z metra na lavicku, sem na nej zavolal policajty.

DO PRDELE!!! Ja sem kreten!!!

Lepsi bude, kdyz pudu domu, nez zkurvim este neco... napadlo me.

Vylez sem z metra a zastavil se u sochy svatyho Vaclava.

Kdysi se tady upalil clovek, co mel idealy, dneska tady policajti mlatej vozralyho dedka...

Vlez sem do tramvaje a jel domu... teda do bytu, kde sem kdysi bydlel.

V tramvaji jeli fanousci Sparty.

OOOlleeeee, ole, ole, OLEEE, wyhra aajeme, wyhra aajemeeee, zpivali vochraptele.

Kamarad Ole Frederiksen by se divil, jak ho tady maj radi...

„Vasek, Vasek, Vasek...“ vozvalo se.

„Kde domof muj, gde domof muj...“

Proc zpivaj hymnu???

Votocil sem se na fanousky v domneni, ze zjistim, proc zpivaj ceskou hymnu.

„Sparta, Sparta...“

Flamengo by vam to natrelo, napadlo me.

„Vasek, Vasek, Vasek...“ ozvalo se zase.

Jakej Vasek, nakej utocnik, co dal gol, nebo co??

Vylez sem z tramvaje a sel. Tramvaj vodjela a z vokynka vlala vlajka. VVV.

Rek sem si, ze se stavim na pivo v hospode u baraku.

Vlez sem tam a sed si ke stolu. Chvili sem sedel a kdyz se nic nedelo, vstal sem a sel k pipe.

„Jedno pivo, prosim vas.“

Vycepak se na me podival a rek, at si du sednout. Sel sem si sednout.

Zapalil sem si doutnik a dal nohu na sprusli protejsi zidle.

Vycepak na me chvili koukal a pak se vydal kolem pipy.

Konecne, snad mi prinese pivo, prvni cesky pivo po dlouhy dobe, bude asi docela horky, ale bude ho hodne, huraaa...

„Dej ty nohy z ty zidle,“ ozvalo se nade mnou.

„Proc?, a gde je pivo,“ rek sem.

„Dej ty nohy z ty zidle, nez se naseru!“

Dal sem nohy ze zidle a koukal na svuj doutnik. Brzo asi chcipne.

Jako ja. Ach jo.

Vycepak prisel s pivem. Bylo typicky cesky pod miru, s penou, co ma vobrovsky bubliny, ach jo, no to je jedno...

Napil sem se a najednou se mi vratilo mladi. Mladi straveny s timhle pivem, mejdany a parby na chalupach a v bytech...

SKVELYYY.

Dal sem si nohu na sprusli protejsi zidle a ta praskla...

KUR, VA!

Videl sem, jak vycepak de zase kolem pipy.

„Ja se omlouvam, ja to zaplatim,“ skoro sem brecel.

Vycepak mi beze slova vzal pulitr a sel zpatky za pipu.

Koukal sem na to jak blazen.

„Prosim vas, dejte mi to pivo zpatky.“

Vycepak beze slova vylil moje pivo do vylevky.

„Prosim vas, ja tu zidli vopravim, ja ji vemu domu a spravim ji, ja to umim,“ slysel sem se rikat.

„SEM TI RIKAL, ZE NEMAS DAVAT NOHY NA TY SPRUSLE!“

„Ja se vopravdu vomlouvam...“

...

„Ja tu zidli vopravdu spravim.“

„Hmm.“

„Vam tu necham vobcanku, jestli chcete...“

„Neee... ehm... ty bys ji fakt vopravil...?“

„Jo, fakt, ja to umim, uz sem naky zidle spravoval.“

„.... tak JO..., vem si tu zidli a zejtra ji prines...“

Sel sem zpatky ke stolu a vzal sem zidli. Byl sem vzteky bez sebe, ale cejtil sem, ze to na mne není znat.

Vycepak mi polozil ruku na rameno a vysel se mnou z hospody.

„Ses dobrej kluk,“ rek, a stisknul mi ruku, v kery sem drzel zidli.

„Hm,“ rek sem a votocil se.

Prede mnou byla rada aut, ktera koncila asi padesat metru u krizovatky, kde bydlim.

Vzal sem zidli a vsi silou sem s ni trisknul vo zem. Zidle se rozpadla na kusy, ale sedadlo se vodrazilo a letelo po chodniku.

Vnimal sem vykriky, ale moji pozornost v tom zase protazenym case upoutalo sedadlo, který se vodrazilo vod chodniku a skocilo na kapotu nejbližšího auta a z toho na další kapotu...

Do prdele, ted neco pojede, sedadlo vlitne nekomu do drzky a je mrtvej...

ACH, to sem necekal.

„Te zabiju, smejde,“ slysel sem vedle sebe.

Drz hubu, to ted není dulezity, napadlo me.

„Kluci, podte sem, podivej Franto, ten hajzl...“ slysel sem zdalky.

Celou moji pozornost zaujalo sedadlo. Skakalo z auta na auto a mel sem pocit, ze nabira porad vetsi rychlost.

Jeee, jen at nic nejede, dyk to muze nekoho zabit...

„Ty prase, uz te tady nechci videt!“

„Taky uz sem nikdy nepudu,“ slysel sem se jak vodpovidam.

Sedadlo skocilo na posledni auto a zmizelo v zatacce.

Zdalo se, ze zadny auto nejede. Achhh... jee... slava... uz sem se videl ve vezeni za vrazdu...

Sel sem domu.

Pred dverma lezelo sedadlo. Vzal sem ho do ruky a chvilku se na to dival. Sedadlo zasrany.

V byte se zdalo vsechno normalni. Az na to, ze sem si pripadal divne... to je jedno... premejslel sem, kdyz sem se skladal na zem v predsini... to je jedno, Ivanku... slysel sem andela z oblasti... to je jedno, chlapecku... zvednul sem k nemu oci a von mi zamaval trubkou.

„Gde mas naustek,“ zeptal sem se ho.

„My andele troubime rovnou, bez tech lidskejch veci a rovnou do tech lidskejch dusi.“

„Ale jak to delate?“

„Drzkou,“ vodpovedel andel a vodlitnul za mrak, kerej se najednou vobjevil v predsini.

„AA haaa,“ rek sem, nez sem se voctnul ve tme.

Probudilo me ranni slunce. Vzpomnel sem si, jaxem gdysi prisel vozralej domu a na velky papiry nakreslil lidi a povesil to na zdi... brrr...

Kdyz sem se v noci probudil, jejich voci svitily a divaly se na me... brrr...

PUDU CHLASTAT, rexem si a to mi dodalo sebevjemdomi.

Vzpomnel sem si, jaxem se dohadoval s kamaradama, ze pudem na pivo do Jircan.

V hospode bylo prazdno. Jenom smrad z hajzlu. Na voknech zaclony, skrz ktery neni videt. Sednul sem si do prazdny mistnosti a objednal pivo. Vzpomnel sem si na vcerejsi prihodu a radsi dal nohy pod sebe a napil se. Dalo se pit, ale bunky zkurveny cizim pivem. Caramba... napadlo me... no, ale ten pullitr do ruky se hodii... dej sem este jedno.

Vycepak prines jedno a voprel se vo pult.

„Prazdniny, ze jo.“

„Noo joo,“ sem vlastne nevedel, na co se pta.

„Dneska tu bude zabava, to zas bude bordel.“

"UŽ MAS MUENCE?"
CRIS MU DALA STEJNÉ TOHLED, JAKÉJ NEKDY DAVALA T A ODURATILA KLAUW K POČTAČI.

„Kdo hraje?“

„Nakej Markyz John.“

„COZE!!“ vyskocil sem z zidle...

Kapela myho mladi. Zmetalovali popovy pisnicky. Lidi vylamovali vokna, aby se na ne dostali. Raz Dva TRi Pet CVICIMe...

„Prineste mi, prosim vas, fernet, at si spravim chut.“

„Pivo ti nechutna?“ zeptal se podezrivave.

„Nee,“ chut, jako na bigbit... rek sem nesmyslne.

Prisel Petr. Po nem Pavel. Potom Marie a Magdalena. To sou naky biblicky texty...

Fernet prijemne zaskrabal v zaludku a kafe s rumem, jee, to je doobryy a funguje jako kokain... HURRAA, MAM skvelou naladu... a zacal sem libat kamaradky, ty se zacly trosku s vodporem otacet, ale ja myslel, ze jen navoko a bylo to krasny, barvy byly ruzny a svet mel smysl a vsichni byli mili a hezky a hlavne zensky a ja byl ftipnej jako nikdy a prisl dalsi znamy a kdyz sem sel potreti na hajzl, uz sem si musel pomoci rukama, abych trefil..., ale kurva, doutnik v drzce a alkohol v hlave a znamy u stolu a za zaclonama, skrz kery neni videt, urcite krasne sviti slunce...

Zabava u stolu mela rychlost, jako kdyz letej mraky na vobloze ve filmu vod Chytilovy. Samy blby filmy, napadlo me upne mimovolne.

Vratil sem se ke stolu a zjistil, ze je v mistnosti trochu vetsi ticho. Nevenoval sem tomu moc pozornost.

„Kluci z protidrogovyho,“ rek Petr

Kouknul sem k baru a zjistil, ze tam stojej naky lidi. Meli cerny kalhoty a tricka bez rukavu. Pili pivo a coca-colu.

„No a co, dyk my nic proti drogam nemame,“ rek sem veselé a napiil se piva.

Vsichni se zaclí smat. Jeden z policajtu se k nam otocil a uprene se na me dival. Snes sem pohled a rek sem si, ze se na ne vyseru. Uz sem prece ve veku, kdy me policejní pohled nemuze vadit. Ne jako když mi bylo sestnact, mel sem paty pivo, bylo poledne a ja mel bejt ve skole a policajt prisel, stoupnul si metr vode me a zacal si pohazovat klicema. Vedel sem, ze je uplaceněj a dela mu dobre, jak se strachy tresu, ale stejne sem mel strach. Z ceho?? Kurva, z ceho... mel sem tenkrat vstat a rict mu, „strc si ty svoje posrany klice do svy tlusty prdele, policajte“.

Pokracoval sem ve vozirani. Slo to rychle, protoze sem nebyl na domaci chlast zvyklej. Na policajty u baru se zapomnelo a zabava byla dobra. Nekdo mi roztrhnul tricko, takze sem chodil v takovejch hadrech.

Kdyz sem ponekolikaty vysel z hajzlu, uvidel sem v mistnosti spoustu lidi, nakou kapelu, co se mi zdala povedoma. Hrali desny stracky. Sed sem si ke stolu. Mistnost se zmitala v rytmu hardrocku.

Oprel sem se o pult a koukal na vsechno. Bylo dobrý, ze mi este nebylo blbe.

„Cau, jaxe mas,“ rek sem holce, co sla kolem.

„Di do prdele,“ rekla.

„Ach jo, tak promin,“ rek sem ja a sel ke stolu.

Zastavila me rana do zatyliku. Zakopnul sem a spadnul pod stul. Slysel sem smich. Do prdele, to nechapu!!!

Zvednul sem se na kolena a kouknul nahoru. Hlava se mi
tocila a cejtil sem krev v drzce.

Uvidel sem oblicej a ucejtil jeho dech.

„Vis ty, gdo sem?“

Zakroutil sem hlavou.

„Sem Kormoran.“

Co to je za blby meno...

„No a co, ze ses Kormoran?“ zeptal sem se. Taky sem si
vzpomnel, ze znam jednu Pelikanovou.

„Prej si obtezoval moji holku.“

Vzpomnel sem si, ze sem se naky holky ptal, jaxe ma...

„Tvoje holka me poslala do prdele a to je asi tak vsechno.“

„Vstan a omluv se ji.“

Mel sem pocit, ze se mi to zda.

„Coze?? mam se vomlувит... a za co??“ Kapela prestala hrat.

Bыло docel ticho.

„Delej, drbane, vomlув se!“

Uvidel sem holku pred sebou. Postavil sem se a dival se na to.

„Delej, vomlув se!!!, slysis, cekas, az ZAHRMII!?“

Pripadal sem si jako v destvi, kdyz mi starsi kluci strkali drzku do
zeme a chteli, abych se vomluvil.

„Vis co, Kormorane, asi se nevomluvim.“

„COZE, TY SE ODMITAS OMLUVIT!!?“

„Jo.“

Bylo mi ho trochu lito, protoze tedka najednou byla situace nejasna ale protoze muz nesmi nikdy ztratit cest, natopak zakona, situace dospela do zaverecnyho rozuzleni.

Kormoran se rozehnal a dal mi pesti do obliceje. Na nic sem necekal a dal sem pesti holce, co stala prede mnou. Chytla se za hubu a zacla brecet. Najednou se vsude vokolo ozval krik. Videl sem, ze Kormoran krici, ale nerozumel sem slovum. Cejtil sem udery do tela, ale spis jenom jako tlak, vubec to nebolelo. Videl sem, ze policajti Kormorana uklidnuijou a rikaj, aby me nezmrzacil, ze by mel po kariere, pak ho dva chytli a drzeli za ruce.

Vyuzil sem toho a dal mu vsi silou pesti. Kamaradi zacli kricet, pustili Kormorana a vrhli se na me. Kryl sem si drzku, abych zejtra nevypadal blbe, dyk du k rodicu na vobed...

„Ho zabiju, HO ZABIJU,“ slysel sem nekoho kricet.

„To bude asi Kormoran,“ napadlo me.

Vsimnul sem si, ze intenzita utoku povolila, vypadalo to, ze policajti dostali nejakej zakernej uder do tyla... nevidel sem moc pres jejich svaly, ale videl sem, ze se noco deje na druhym konci mistnosti.

Uvidel sem neuveritelnu vec. Kormoran lezel na zemi a nakej clovek s dlouhejma vlasama do nej mlatil kytarou. Dalsi casti policejniho druzstva se branily proti presile velkyho mnozstvi lidi.

Sel sem upyne volne k baru a vzal si z lednicky lahvace. Musel sem se zhluboka napit a hned me napad text:

Lahvace lepsi Kolace...

Kolac byl picus ze stredni skoly.

Mezitim se v mistnosti vobjevily uniformy. Situace se ale bohuzel

vymkla kontrole. Mistnosti se jako vitr prohaneli lidi s dlouhejma vlasama a na svy ceste srazeli jak policajty, tak vostatni lidi. Zaclo to vypadat jako naka vesela zabava. Barman pustil nakou pisnicku vod Ivana Mladka. Skvely, jak naky umeni. Vzpomnel sem si na obraz vod Josefa Lady, hospodska rvacka... pullitry ve vzduchu, nohy, ruce, hlavy, zarpulty vyrazy... byl sem rad, ze sem u toho moh bejt.

„Asi pudem jinam, nee.“

„Jo, tady to uz fakt nema cenu.“

Vodesli sme a nechali to vsechno svymu osudu. Druhej den sem se docet v nakejch novinach, kde byl na prvni strane vyfocenej picus s sedivym knirem, sedivejma vlasama a debilnim usmevem, ze na vesnicke zabave se strhla rvacka a byl zadrzen nezletilky J. K., dva noze a jedna pistole vzor sedesat.

Vratil sem noviny na titulni stranku a koukal na zmrda. Mel svuj typickej blazeovanej voblicej. Vyraz pohrdani v koutku oci, cervenou kravatu a dobre padnouci voblek.

„Sirim dobrou naladu,“ rikal.

„Neverim ti ani slovo,“ rek sem ja.

„Ale to musi byt nejake nedorozumeni.“

„Zadny nedorozumeni, prostti neverim, smejde.“

„Ale... no toto... to snad... to je pod moji uroven...“

„Este ti nikdo nerek, ze ses zmrda, kerej zkurvil, co moh?“

„Odvedte, ho... ODVEDTE HO...!“

„Cha, debile, neni tady nikdo, kdo by me vodved.“

„Toto nejsou argumenty, to je demagogie.“

„Jaka demagogie,“ zacal sem se vytacet.

„To nejsou argumenty, toto není polemika, na kterou bych ja byl ochoten přistoupit!“

„To je asi náky nedorozumení, že jo,“ říkám.

„Ano, toto je jedno obrovské nedorozumení!“

Vysíl sem mu facku, že se mu drzka roztrhla vod huby přes krk až k aktovce.

Hodil sem noviny do kose, dal si panaka fernetu, abych byl schopnej řídit auto, a vysel z domu.

Svitilo slunce. Sel sem k autu. Videl sem svý auto a už nej votevrený dvere. Co to je, sem nechal včera votevreno... kurva... sem musel být vozrález... ach jo, auto bude cely vykradený.

Z auta koukaly nohy.

Uviděl sem clověka, jaxe hrabe v palubní desce.

Neverím, zmrd, co si to DOVOLUJE!!!

Popadla me zlost.

Dobeh sem k autu. Nevedel sem, co udělam. Vzal sem dvere a pribouchnul je. Chlap zůstal chycený. Zacal rvat bolesti.

Lezel sem na dverich a nedejchal. CO TED. Koukal sem na chlapa do auta. Myslel sem, že bude tlacet zevnitř do dverí, ale von to vubec nedělal. Misto toho se hrabal nekde v napršní kapsě. Jezismarja, vytahuje pistoli!!

Neslo mu to, protože telo bylo chyceno dverma.

Koukal sem do vokna, co bylo nad mistem, kde se celá situace odehrávala. Neko se tam dělo. Videl sem babu, co tam bydlí, jak gestikuluje.

Podíval sem se zpátky do auta. Chlap něco vytahoval z napršní kapsy. Nalehnul sem na dvere ze všech sil, abych mu zpusobil co

nejvetsi bolest.

Chlap rval, ale ruku vytah. Mel v ni legitimaci. Bylo tam napsano Policie Ceske republiky. V okne baraku se vobjevil chlap a rek:

„Policie, ruce vzhuru!“

Rek to jen tak. Zadnou pistoli nemel.

Do prdele, ne... NE... to neni mozny, co to je zase za situaci...

Povolil sem sevreni a chlap se vypotacel z auta.

Oprel se o auto a rek:

„Vasi obcanku, ridicak a papiry vod auta.“

Legitimaci strcil do kapsy, takze sem vubec nevedel, jestli to je zlodej nebo policajt.

Jelikoz sem vychovanej policejnim statem, taxem hned zacial spolupracovat.

Chvili me perlustrovali, mezitim sem zjistil, ze baba se s nima zna a kamaradi..., pak uz se jim zase podarilo me dostat do defenzivy, jako ze mi auto zabavej, ze nebylo zamceny... a gdesi cosi.

„A co jste hledal v ty palubni desce?“

„Cokoliv,“ odpovedel policajt.

Zaregistroval sem jeho pohled ke kamaradovi a strachy se mi podlomily kolena. Von tam nic nebral, von tam neco DAVAL!

Doslo jim, ze mi to doslo. Koukali sme na sebe.

„Tak, tady mate doklady a priste zamykejte... zamykejte si auticko,“ rek ten, co sem ho pred chvili skripnul.

Vodesli za roh. Podival sem se do bytu, kde jeden z nich byl.

Za zaclonou se rysovala baba. Urcite je zavolala vona a, aby me z

nakyho duvodu zlikvidovala, dali mi do auta drogy nebo neco... a ted prijedou jiny s houkackou a sem f PRDELI.

Skocil sem do auta a votevrel palubni skrinku. Nic. Pod sedadlama taky nic. Ve dverich taky nic. Nigde nic. Zklidnil sem se.

Uslysel sem houkacku, priblizovala se. Ucejtil sem pichani u srdce. Tak to je konec. Vosum natvrdo za prekupovani drog.

Kam to dali, rikal sem si...

A KOMU vadim, ze me chce zlikvidovat???

Za rohem se vobjevilo policejni auto. Cejtil sem, ze kdybych si chtel ted prdnout, urcite se poseru.

Auto projelo kolem a nic se nestalo, policajti ani nekoukali ven. Zustal sem na ulici zase sam.

Mam paranoi. Urcite. Dyk voni jenom videli odemknuty auto, tak meli starost.

Ale co baba, urcite v tom ma prsty.

Urcite to jen nak prosetrovali...

Po ulici se ke me blizil blazen. Kdyz prisel ke me, zacal kricet. „BABOVKA!!, BABOVKA S MERUNKOU!! POMOC!! POMOC!! LIDI!!!!

Vlez sem do auta a zabouchnul dvere.

Videl sem, jak krici, az se prohyba.

Nastartoval sem auto. Pustil sem sterace, abyh umyl vobrovsky ptaci hovno na skle primo pred moji drzkou. Ty vole, to musel bejt holub, co se takhle zesral, dumal sem. Urcite sezral naky shnily ovoce. Holubi zerou ovoce? Nezerou, co vlastne zerou holubi? Vsude je jich spousta, ale co vlastne zerou, prece nejsou zivi jenom tim zrnim, co jim davaj babicky...

Premejslel sem, co zeroval holubi, ze jich je vsude tolik.

Nic kloudnyho me nenapadlo. Uvedomil sem si, ze se na me nekdo diva. Na skle byl prilepenej blazen a koukal na me.

Sklo se mlzilo, jak dejchal.

Vyjeknul sem a slapsal na plyn. Auto nejelo. Blazen se pritisknul oblicejem na sklo a zkusił dvere. ESTEZE sem zamknul.

Slapsal sem na plyn jak silenej. Blazen se lepil na sklo tak, ze se mu zacal deformovat oblicej. Vydaval u toho takovy tichy piskavy zvuky. Zacial lomcovat klikou. Kdysi me jeden blazen chtel uskrtit... Fakt je, ze sem si to tenkrat zaslouzil, protoze sem se mu posmival. Kurva, ale tomuhle se neposmivam.

Buch, buch... uz kopal do dveri. Bylo mi jasny, ze nema cenu hovorit, beztak vidi misto me neco silenyho a chce to znicit... Zacial sem si prat, aby sel kolem policajt a nak to vyresil.

Zazvonil mobil.

Vzal sem to a zacial kaslat, abych si trochu zvlhcil hrtan.

„Jak je?“ zeptal se Martin

„Dobry,“ rek sem ja a podival se na prisera prilepenou na (prisera prilepenoun) skle par centimetru vod myho vobliceje.

„Nedame naky pifko?“

„Clovece, to je skvelej napad,“ rexem a zaradil jednicku. Pustil sem spojku a auto se dalo do pohybu.

Videl sem ve zpetnym zrcatku blazna, jak spadnul na zem.

Jel sem smerem na Pankrac.

Na krizovatce stala holka. Normalni hezka holka. Stal sem na svetlech a premejslel vo holubech, blaznovi a policajtech. Neco me skrabalo v zatylku, nad vocima a na temeni. Zved sem drzku a

kouknul na chodnik. Holka na chodniku na me koukala.

Proc, to nevim. Koukal sem na ni. Vona na me. Uplne mimovolne sem zved ruku a ukazal zdvizenej palec. Nebyl sem to ja, to se delo uplne mimovolne. Holka zvedla ruku, zvedla palec, usmala se a zacla prechazet silnici. Porad se na me koukala, sla a mela zdvizenej ten palec. **BYL SEM TOTALNE PARALYZOVANEJ.** Nevnimal sem. Koukal sem na ni, kdyby mi nekdo rek, at ji ted nakreslim, namaluji ji z fleku. Dvacet let, dziny, vyssi podpatky, delsi cerny vlasy a cikanskej voblicej. Usmivala se cim dal vic. Presla na chodnik a furt se na me divala a usmivala se. Probral me houkani nespokojenejch prazskejch podnikatelu.

JED UZ, KRETENE, MAS ZELENOU...

Dal sem ruku na paku a vodjel. V zpetnym zrcatku sem kouknul a videl, ze se este diva a usmiva. Opanoval me smutek.

„Di do prdele, Ivane, ses starej zmrd a tohle je dvacetiletka holka.“

„Ale na me se nikdy nikdo takhle hezky nesmal,“ namitnul sem sam sobe.

„Protoze ses kreten,“ rexem si a prestal na to myset.

Dorazil sem do hospody prave vcas. Znamy balili jointa, taxem si dal pivo a kafe s rumem, abych si srovnal metabolismus, nez ho zase rozhodim.

„Zkus jednou rukou delat trojuhelnik a druhou ctverec, ve stejnym rytmu.“

„Uplne v pohode,“ rexem a zacal blbnout rukama na stole.

Je to zhola nemozny a taxem toho brzo nechal.

Mezitim zacal joint kolovat.

Chvili trvalo, nez zabralo, ale kdyz zabere, je to dobrý. Chytne to cloveka za krkem a zdreveni drzka, kera pak smichy upadne.

„Obklicujou ho zeleny lahvace,“ rek nekdo.

Prislo mi to tak vtipny, ze sem se malem udusil.

Do hospody prisel muz. Ho znam, napadlo me. No jo Zeleny, Zeleny, ten hajzl, co rodinu moji T zprudil vo par milionu a mmama aa aa eeeessnnej xicht...

„NAZDAAAR, IVANEEE, ty Motylovyyyy, too ssosouu alle idddioti,“ ha, ha, ha, ha...

Koukal sem na nej. Myslenky lezou pomalu z voci do mozku, kurva, to je vopruz...

„Toooo sou blbi... ze, joooo, Ivaneeeeeee.“

Do mozku se pripotacela myslenka, ze bych mel zmrda prastit.

„A ccooo tyyy, jaakk see maasssss?“

„Huhly, huhly, Huhly, huhly,“ vodpovedel sem.

Byl sklonenej ke mne, asi aby slysel, co rikam.

Ted ho vezmu kolenem do xichtu a potom mu hned dupnu do drzky, aby se nestih vzpamatovat.

Zkusil sem zvednout koleno. NIC. Za chvili se zacla noha pomalu zvedat. Zpozdeni bylo neuveritelny. Nechal sem nohu zase pomalu klesnout.

Videl sem picuse, jak pomalu odchazi a miri ke dverim hospody.

Zbytek zivota si budu vycitat, ze sem ho nezrazil xemi.

„Vyser se na nej, toho zname, je to desnej podnikatelskej kreten,“ rek nekdo u stolu.

Se zpozdenim sem cejdil, jaxe ve me zveda vztek. PROC sem ho nechal vodejit... ja sem vul, mel sem mu dat, co si zaslouzi.

Najednou sem uvidel v rohu mistnosti holku. Nebo zenu. Nevim.

„Nech to bejt...“ rikala, ale ne nahlas.

...ZAVREL SESEN DO SRACKOJE, A NAPADLO ME, ZE BYCH SI MOSH
ODPOČINKOV, JAK SEŠI PO TOTI ŽINI UNAVENES...

„Vis, ze takovej clovek za nic nestoji.“

Podival sem se kolem stolu. Vsichni se bavili a nikdo nevypadal na to, ze vidi krasnou zenu v rohu mistnosti.

„Ale... dyk to vidis... co je zac... a bude prudit vostatni lidi... dokud mu nekdo neda poradne do drzky...“

„Vsechno se vrati, nech to bejt, se mu to vsechno vrati...“

„Myslis?“

„Urcite... ja uz sem videla tolik lidskejch osudu... je to vzdyicky stejny...“

Vzpomnel sem si, kde sem ji videl. Kdyz sem sedel jednou na plazi v hospode, prisla tam na veceri... Yamanji... bohyne more.

„To zlo, co je v lidech, se neda napravit jinym lidskym zlem, nech to na nas, my to nak zaridime.“

„Vy mate prehled vo kazdym?“

„Jo, to mame, ale nemuzu to vysvetlit, jak je to mozny, protoze tomu nerozumim, je to slozity,“ usmala se.

„Jakto ze buh..., teda sorry, bohyne..., nevi, jak to vsechno funguje?“

„Protoze buh, nebo bohyne,“ usmala se, „to nepotrebujou vedet.“

A a Ha.

„A jaký mate plany se mnou,“ rek sem. „A bylas to tenkrat ty, v ty hospode...?“

V mistnosti uz ale nikdo nebyl. Spolecnost u stolu uz resila, kdo ubali dalsiho jointa.

V krvi uz kombinovalo THC s alkoholem a kofeinem a zabava byla

VYBORNA. Prisel nakej pes, rek, ze chce mrdat nakou psici, pak zas vodesel. Prisla psice, rekla, ze jestli pride ten kreten, co ji furt prudi, at hlavne nerikame, kde je, vodesla, prisel zas von, rek sem mu, ze psici sere, von mi neveril a zacal vymahat, kam sla, naznacil sem vopacnej smer, pes pochopil, ze blafuju, a vydal se opacnym smerem. Neee, tam presne sla, si lehnout pod strom. Za chvili sem uvidel psa, jak odchazi a vitezoslavne se na me diva. Za chvili vylezla psice. Sla pomalu ke mne. Nee, ja sem mu nic nerek, ver mi!! Neverim ti ani slovo. Doufam, ze se ti to vrati, rikala sem ti, ze nemas nic rikat.

„Nic sem nerek!“ skoro sem vykriknul.

„Co si nerek?“ zeptal se Martin.

„Co, coo, ne, nic sem nerek.“

„No jasne, nic si nerek, ja vim, tak proc mi to rikas...“

„AAA aa a, ja mluvim s tou psi... sem si uvjedomil, ze bych moh bejt za blazna... serou, co vypada jak stozka, teeeddaa, stonozka.“

„Chaa.“

„Cha, cha.“

„Cha, Cha.“

„Cha.“

Nesjedem este nekam na pivo? zeptal se Martin.

Hmnooo, to jo, cha, cha... mohli bychom sjet do Modry vopice... a hlavou mi prolity chvile straveny ve vysocansky putyce u absintu a piva...

Nastesti ridil Martin. Mel sem sen, v kterym sem si mysel, ze není mozny, aby mela modra slepice cerveny vejce. Ziral sem na vejce,

pak na slepici...

Slepice byla tak modra, ze kdyz sem se dival proti vobloze, taxem ji nevidel.

Vylez sem z auta prave vcas, abych se nepochcal. Vsude bylo plno lidi.

„Kde to sme?“

„V Modry vopici.“

„Jee, no joo, tady je to naky jiny, heee.“

„Jo, uz je to tri roky, co sem tu byl naposled,“ rek Martin.

„Ja taky.“

Prineste absint!

„Tady je, panove. Prejete si Izicku na prepalen?“

„Na to ti sereme, to delaj jen Americani, dej to sem, zbytecne bychom z toho vypalili drahocennej alkohol.“

Vzal sem zelenej napoj a votocil panaka do sebe. Grrrhhhhh.

„Prines dalsiho, jelene jeden, tajtrliku.“

Nikdy sem nevypil vic nez tri velky. Neco mi rikalo, ze to blbe skonci...

„Dej sem dalsi rundu, tajtrliku!“ vykrik Martin.

Videl sem, ze barvy v mistnosti presly trochu do zelena.

„Ty vole, Martine, musim se jit trochu projit...“

„Ser se na to... dame panaka a... uvidime!“

Tak jo.

„Tak tady je treti... takhle rychle tady nikdo este absinty nepil...,

nebojite se, ze vam bude blbe...?"

„Kdo se boji... nesmi, nesmi... do prdele, Martineee, nepamatujes si, kam to vlastne nesmi...?“

„Mysli ze nesmi do... do prdele... nepama... kam to nesmiii... tuju... kam... se... kam to teda... nesmi, nesmi, baba me nesni... cozeee, neslysim, je tu hroznej... baba, baba, ma me rada, nema me rada... hluk... je tu hluk... jakej tuhluk...“

Musel sem se jit projit.

Sel sem z hospody a tahnul telo za sebou. Telo se vlnilo vod zdi k zemi a navopak. U brany sem si lehnul a premejslel.

Kam se podely vsechny hvjezdy?? dumal sem a to, co vidime na nocni vobloze, je milardy let v minulosti... a co kdyz uz nic neni... a z vesmiru uz zbylo jen svetlo, který k nam leti obrovskou rychlosti...

Probudil me kopanec do hlavy.

Otocil sem se a uvidel skupinku lidi, jak vychazej z hospody.

Nasralo me to. Proc do me kopou, dyk si tady v klidu lezim a nikomu nic nedelam.

Vyskocil sem a zautocil. Trefil sem nejvetsiho ze skupinky lidi.

Mluvili rusky. Prvni rana byla moje, vsechny ostatni uz sly do myho tela, bylo to nefer, ctyri Ukrajinci na jednoho vozralyho

Cecha...

Bili me dost dlouho, ale mel sem zase ten pocit, ze me nic neboli, jenom to tlacilo do bricha a do zad... snad nemaj noze... napadlo me ve chvili, kdyz sem si lehal na zem a cejtil kopance do ledvin. Co jim zabrani do me zatnout dyku na zaver...

Nechali me bejt. Rozdal sem malo ran a tak byli spokojeny a ja

lezel, tam kde predtim, akorat trosku vic potlucenej.

Na spani uz sem nemel ani moc pomysleni, zved sem se a sel zpatky do hospody. Byl tam Martin a prisla Petra a Daniela.

„Je, Ivan, sme te videly, jak tam lezis...“

„Hm.“

„Sme do tebe jen tak z legrace koply, ale si nereagoval, tak sme sli dovnitr,“ usmala se Petra.

TO NENI MOZNYY!!!

Dame pivo... a uvidime.

„Ja uz nic nevidim...“ cejtil sem, jak mi natejka voblicej...

Leh sem si na stul a usnul. Nic se mi nezdalo.

Probudil me vycepak. Hospoda byla prazdna, slysel sem, jak venku zpivaj ptaci. Este ze sem nejel autem, to bych nevodridil.

Vypotacel sem se na ulici. Nebe bylo krasne svetle modry, s jemnym zelenym odstinem.

„To je ten absint,“ slysel sem se rikat.

Bylo krasne pusto, pul paty rano, este nikdo nechodil. Bohuzel nejezdily ani taxiky.

Dal sem ruce do kapes a vydal se pesky. Nez dojdu domu, bude deset, snad nakej taxik pojede...

Kolem me projel taxik. Nestih sem vyndat ruku z kapsy, tak zase vodjel.

Vzpomnel sem si, jak me mlatili Ukrajinci. Sahnul sem si na drzku a... vsechno normalni. Telo... taky, nikde zadna bolest...

Sakra, nezdalo se mi to??... Nee, to nee, sah sem si na zada a ucejtil bolest. JO... DOBRY... nebyl to sen, nejsem este uplne

hotovej... chci domu... do postelete, spa aa at... pomoc, naky taxi...

Napadlo me, ze sem slibil T, ze budu dneska vecer v Treboni.

Zatim sem si este nezacal zjistovat spojeni autobus nebo vlak...

POJEDU TAXIKEM... ROVNOU. Prislo mi to genialni.

V zatacce se objevil taxik.

"PRISTAV SITEN ZEBRIĆ SAM, KRĘTENE !!" ...

HALOOO, TADYY, TADYY sem...

Auto zastavilo a ja vovtevrel dvere. Kouk sem dovnitr a uvidel nevlidnej, typickej oblicej prazskyho taxikare stredniho veku.

Ne jako ten, co me vez pred tejdнем na jinym kontinentu, furt se smal a vypravel vo plazich, kde sou nejlepsi na surf, a taky vo tom, ze ten, kdo je totalne silenej pro surf, tak jede kazdej rok na Havaj, kde ceka na JEDNU vlnu. To je ale vlna, rikal, na kterou musis bejt UPLNE SILENEJ...

A tys tam byl...? ptal sem se.

Ne, ale nekdy bych chtel... ;-))).

Vlez sem do auta a rek:

„Do Thebone, prosim vasss.“

„Coze, sem neslysel, jaka ulice?“

„Zadna ulice... Trzxhebpon, neslysis, co rykam!!“

„To je naka vesnice, nebo co??“

„TREBON, KURVA, TREBON, SES HLUCHEJ.“

„Hele, vypadni, VYPADNI, nez zavolam policajty.“

„Proc policajty?“

„VYPADNI, TI RIKAM!!!“

Zacal sem lyzt ven z auta.

„Pockej, pockej... bude to dvacet korun, nastupni taxa!“

„Pane, vy si delate legraci?!“

„BUDE TO!“

Sah sem do kapsy a nasel jenom stovku. Koukal sem na

situaci. Vzal sem stovku a dal ji hajzlovi.

„Nemam drobny,“ rek von.

„Hm.“

„Bezi mi cas, tak co bude??“

„Nechte si tu stovku,“ rek sem, kdyz sem lez z auta.

Stal sem znova na silnici, na tom samym miste jako predtím, akorat v kapse vo sto korun min.

Doslo mi, ze ten napad vodjet s taxikem rovnou do Trebone je blbost. Jako vzdycky, proste blbost.

Prijel jinej taxik. Sed sem do nej a kdyz sem se probudil, byl sem doma. Dal sem taxikari zbytek penez a stoupal do schodu.

Jak se dostanu dneska do ty Trebone a jak se tam dostanu... a to budu este hodne hodin spat... T me znici svejma pohledama.

Vlez sem do postele a v tu ranu usnul na zemi v predsini.

Probudilo me tukani na dvere. Nechal sem to bejt, kdo by asi tak moh' tukat.

Sel sem do kuchyne, uvaril si kafe a koukal z okna. Jaxe dostanu do ty Trebone, prece nepojedu vlakem...

Uslysel sem znova tukani. Kurva, gdo to tuka?? nakej TUKAN... nebo co?

Bez tukat nekam jinam!!

Pil sem kafe a koukal do blba. Jednou se me nekdo na pionyrskym tabore zeptal, co tam vidim. Rek sem, ze vidim BLBO.

Prislo mu to smesny. Nevedel sem proc, protoze sem to fakt videl.

Kouknul sem na hodiny. Bylo deset tricet pet.

Tuk, tuk, tuk.

Do prdele, tukane... co to, nech toho uz a bez do prdele... skoro sem vykriknul.

CRRRR, zrrr. Zvonek, nekdo zvoni. Proc nekdo zvoni???

Pil sem dal horky, dobrý kafe. Bylo mi hezky...

CRRRRR, DRRRRR, ZRRRR, bzucel zvonek.

Kouknul sem na hodiny. Bylo deset padesat sedm. Ten clovek tam musel stat strasne dlouho. Musi chtit noco hrozne dulezityho.

Sel sem votevrit dvere... ach jo, co to bude zase za spatnou zpravu...

„DOBRY DEN,“ uvidel sem dva mladiky v saku a kravate. Usmival se na me. „Muzeme dal?“ zeptal se ten vetsi... asi vedouci skupiny.

„Ne.“

„Ale my s vami chceme mluvit a tady na schodech se to nehodi,“ usmival se na me ten vetsi.

„A vo cem chcete mluvit?“

„O svobode ducha, o vasem dusevnim zdravi, o stesti vasi rodiny, o hodnotach, ktere jsou vecne, proste o zivotě.“

Ziral sem na ne.

„Tak muzeme dal?“ rek znova ten vetsi a usmal se.

„Prekroc tenhle prah,“ ukazal sem na zem, „a kopnu te do kouli, zmrde,“ rexem a hrozne sem se potesil, ze sem to rek.

Chlapci stali a nic nerikali.

„Vy ste vod Krisny, nebo prichazite vod Jehovy?“ zeptal sem

se.

„Pane, takhle nemuzete mluvit,“ zmizel jim usměv z tváře.

„Dete mi nabídnot svět bez valek, vecne stesti, svobodu ducha a vecny život?“ TAK TO SI STRCTE DO PRDELE!!! Vykriknul sem na cely schodiste.

Vzal sem dvere, který predchozi majitelka vopancerovala, a vsi silou sem s nima trisknul. Videl sem, ze ten MENSI se snazi do mezery strcit nohu. Nepovedlo se mu to.

Vratil sem se zpatky do kuchyne a dumal, jak se dostanu do Trebone.

Na dvore si hraly deti. Slysela sem zvoneni zvonku na kole. Na kole. NA KOLE! Pojedu na kole!!

Uslysel sem na schodech velkej krik.

„Cha, Nositele Stesti to asi zkousej u Benese,“ musel sem se mimodek usmat. Starej, kovanej komunista, duchodce, ale jinak v pohode clovek.

Slysela sem cim dal vetsi krik. Rusilo mi to myslenky, nemoh sem vymyslet, jaxe dostanu do Trebone.

Vylez sem na schodiste a kouknul pres zabradli.

Ve dverich stal Benes. Byl upne rudej vzteky. V ruce drzel SEKERU. Jezkovy voci, von je tady tedka sejme... napadlo me.

Nositele Stesti se snazili ze situace vyklickovat, ale Benes mel navrch.

„Vy hovada, tahnete s temou svejma KNIHAMA do prdele,

Kundy, Cernoprdelaci, Zasrani, dete mi z ocii!“

„Pane Benes, klid, voni pudou, ze jo...“ pokusil sem se zklidnit situaci.

Chlapci to ale asi spatne pochopili a mozna si mysleli, ze sem se za tech par minut zmenil.

Benes ztratil koncentraci a dival se na me.

Toho vyuuzil mensi Nositel Stesti, a strcil mezi dvere nohu, presne tak, jak se vo to pokousel u me.

„Neeee,“ slysel sem se kricet.

Uvidel sem zase obraz situace a let sekery ve svetle stroboskopu.

„Kruch.“

Nee, ne... do prdele, zavrel sem voci a snazil sem se pripravit se na ten pohled. Useknuta noha, proudy krve, chlap v kreci... jak ten fakt asi prijme, Bozi pritel...

Votevrel sem oci. Benesova sekera byla zaseknuta do prahu, tesne vedle jeho nohy.

Uslysel sem Benese, jak moudre rika.

„Tak ja myslim, ze uz muzete jit!“

Nositeli Stesti sebrali rychle knihy a sli po schodech dolu.

„Budiz vam odpusteno,“ otocil se ten vetsi smerem k nam.

Koukli sme s Benesem na sebe.

„Ty ZMRDE, TRUHLIKU, SMEJDE DI S TIM UZ DO PICI, CHCIPNI, AT TI VODUMRE PERO, STEJNE NEPICHAS, HOVNO ZE PSA SEZER, MATIJEBE ZASRANEJ, KUNDO, KURVO ZJEBANA, MRDKO...“

Slysel sem rychly kroky na schodisti a potom ticho.

Na dvore si porad hraly deti.

„Pane Benes, kde ste se naucil tak dobre zachazet se sekerou?“

Podival se na me nahoru pres zabradli a rek:

„Sem minul...“

„Ahaa,“ ztuhla mi malinko drzka.

„Nastesti..., teda...“ rek, utrel si pot z cela, votocil se a pomalu zavrel dvere.

Vratil sem se do kuchyne. Kafe uz bylo studeny a stejne sem na nej uz nemel chut.

Pip, Pip... kratka zprava... ajaj... „Tak, gde ses?“ T

„Sem v pohode.“

„Kdy prijedes?“

„Este nevim.“

„V sedum deme s Pepikem do hospody.“

„Dobry.“

„Tak at ses tam.“

„Jasne.“

„A jakym vlakem pojedes, muzu prijet na nadrazi.“

„Prijedu rychlikem, s chlupatym pytlíkem, cha, cha.“

„Di do prdele.“

„Milan UhDe.“

„Coze?!!“

„Nic.“

„Nebavis me.“

„Promin.“

„Ve jednu jede z Vrsovic primej do Trebone.“

„Dobry.“

„Co, DOBRY!“

„Joo, jako ze jo.“

„Tak v sedm.“

Spocital sem cas. Sto tricet kilometru, to sfouknu za... sedum hodin, v POHODE.

„Jasne, budu tam, lasko...“

„To si muzes nechat.“

„Miluju te.“

„To si taky nech a prijed.“

Bylo pul dvanacty... zdalo se, ze mam pulhodinu k dobru.

Dal sem do batohu litr vody, sedum piv, pytlík travy a cokoladu.

Sem squele vybavenej, potesil sem se. V sedum budu v Treboni v hospode a zase bude legrace...

Zabouch sem dvere a sel dolu po schodech. Uvidel sem letaky, na kerejch byli lvi libajici se se srnkama.

„Ach jo.“

Kolo se zdalo celkem v pohode, sed sem na nej a vyrasil po Nuselsky.

Mel sem dobrej pocit. V sedum budu v Treboni, cha, a vlak at si houka, jaxe mu zachce.

Ve dve sem byl v Novy Hospode. Bolela me hlava a nohy, chce se mi zvratet, jak to???

Mam este pet hodin, je to dobrý...

Ve tri v Novy Bystrici... Ve ctyri v Benesove... Kurva... naxe spozduju...

V pet pred Voticakem... ho vyjedu a pak uz jenom sjedu do Trebone.

Pri kazdym silnejsim slapnuti bolest hlavy, ktera vystreluje skrz fontanelu. Kdyz slапu malo, kolo se zastavi a spadnu. U silnice rostou lesni jahody, kolem presel stopar. Mavnul na me.

Tak praskni do koni... napadlo me...

Vlez sem na kolo a slapal. Bolest se neda popsat. Proste bolest.

Bolest vseho, celyho tela, hlavy a mozku, kolem silnice mrvoly zvirat, pri pohledu na ne fyzicka slabost, pri pohledu na jakejkoliv humus, silena slabost.

Zastavil sem v autobusovy budce a dejchal. Vsimuml sem si, ze mam silenou zizen. Vyndal sem lahev a vypil teplou vodu.

Dostal sem hlad. Sned sem cokoladu. Doslo mi, ze uz nic jinyho nemam. Koukal sem na travu a pivo. Sel sem k rohu a vyblil se. Vlez sem na kolo a slapal. Slapal, slapal, JAK vul, do kopce. Bolest, bolest...

Konecne sem se dostal na vrchol Voticaku. Kricel sem radosti, normalne sem kricel, nahlas, kolem jezdily auta s lidma, nebo teda vlastne lidi s autama, a vubec je nenapadlo, ze nekdo venku krici...

Pustil sem to z kopce. Kolo nabralo rychlost a rychlost vyvolala euforii. KURVA AA, dete do prdele s tema svejma plechovkama, bavorakama, audinama, mercedesama a skodama, ja sem sem vyjel VLASTNIMA SILAMA, idioti. :-)) cha, a ted tady jedu a vlezte mi na zada... HURRRAAA.

Pip, Pip..., Pippp, PPPPPPIIIIIIPPPPPP.

Kratka zprava.

Tak, kde ses, uz pomalu pudem do hospody...

„Se ritim,“ vodpovedel sem popravde, protoze me sedlo desne tlacilo do prdele.

„A kde ses?“

Desne mi to sralo, protoze sem musel vzdycky zastavit spurt, slezt z kola, vyndat mobil, vodeslat vodpoved, vlist na kolo atd....

V sedum sem vjel do Tabora a plival krev.

Koupil sem si vodu u benzинovы pumpy, pumpari se na me divne divali. Podival sem se na sebe do vylohy. Byl sem zestarlej vo nekolik let. Pumpari ale nemuzou vedet, ze sem byl driv mladsi, tak proc se tak koukaj?

„Dobry den, neco neni v poradku?“

„Nee, jenom ze mas desnej vyraz, mladej, ses v pohode?“

„Jasne, jasne, dobry, zadnej problem.“

Doklopýtal sem ke kolu a vlez na sedlo. Do prdele mi uderila bolest, bolest.

Slapal sem a slapal. Plana nad Luznici uz byla ve tme. Devet hodin. Kurva, gde je ta Trebon?

Vyjel sem z Plany a slapsul na pedal. To dojedu, i gdybych se mel posrat!!

Cejtil sem pravou slapku, jak malinko skripla.

„Co skripes, KRAVO,“ vykrik sem.

KRUST!!

Zbral sem ze vsech sil naprazdno. Vsi silou sem si narazil koule na tyc spojujici kolo do tvaru.

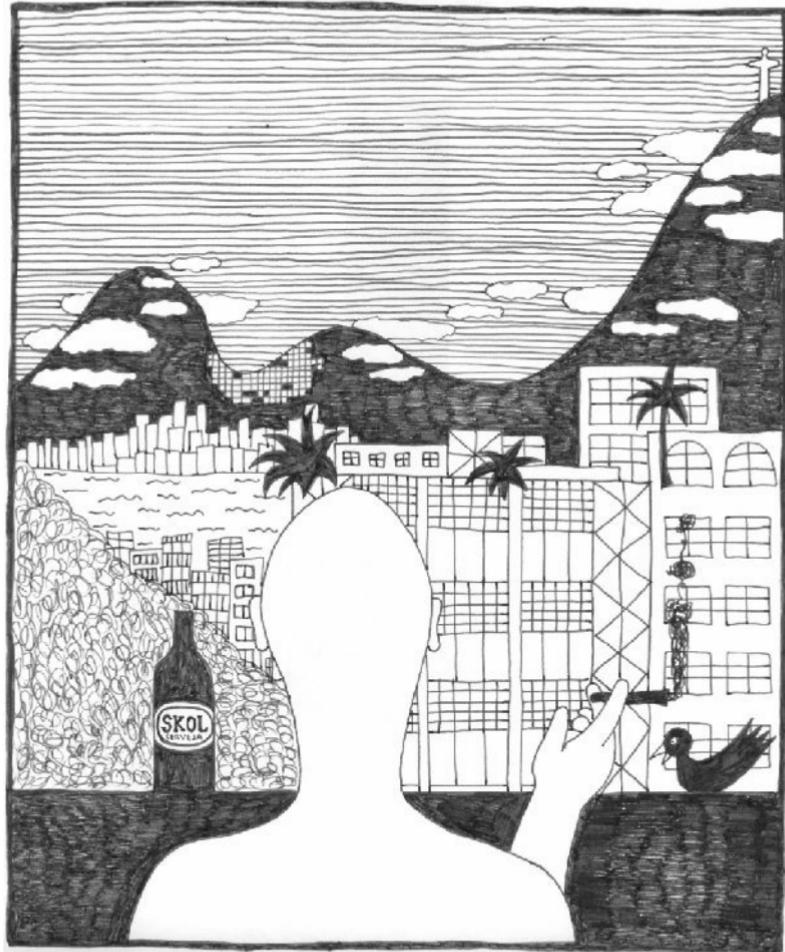
A AAUUUUUU!!! vykrik sem a zkusil kontrolovat kolo. Neslo to a tak sem s sebou seknul do prikopu. AUUU... chhch... neni mozny!!!

Lezel sem a dejchal sem do travy.

Zasrana slapka. Slapka zasrana.

Rozhlid sem se vokolo. Tmava silnice prede mnou, hnusna vesnice za mnou, bolest v koulích povolila.

. VYRNUJ SEM POCITAC A UBAUL SI JOINTA, VOTEVREL SEM PLECHOVEN. A
ZIRAL NA JEZERO ...

Vlez sem zpatky na kolo a slapat jednou nohou. Druhou sem zkousel slapat na to zelezo bez slapky. Neslo to, proste to neslo.

Dojel sem uplne potme, s pocitem debila, k pumpe na krizovatce ke Kardasovy Recici. Sednul sem si na vobrubnik, zhluboka se nadech a vytocil cislo. Aja, ja, ja ajj, jaj.

„Halooo.“

„Kde SES!!!“ slysel sem kulisy z hospody a Pepika, jak neco rika.

„Pred Veselim, zlomila se mi slapka.“

„ACH JO!!“

„Prisaham, ze za to nemuzu, ze se mi zlomila slapka,“ rek sem a mel sem na krajicku. Sem to nedojel, kurva, do prdele, sem zhasnul kousek pred cilem.

„Dojedu pro tebe, sed a cekej.“

„Ses hodna, dik.“ Uvedomil sem si, co uz sem si dlouho myslel, ze zivot je tak tvrdej, ze clovek musi mit spojence, aby ho dokazal prozit a prexit. T byla a vzdycyky bude muj spojenec, sem hrozne rad, ze ji mam.

Za chvili se vobjevila, trvalo ji to necelejch dvacet minut.

Zved sem se z chodniku a hned si zase sednul. JAU, zada, nohy, vsecko jedna bolest.

„Co delas, blboune,“ rekla T hezky na uvitanou.

„Kch, ech, vsecko me boli!!“

„Proc si nejel tim vlakem, jaxem ti rekla, vsichni na tebe cekaj v hospode!“

„Nemoh sem jet vlakem, vis, ze vlak nesnasim...“

„Ses fakt nemoznej, nemoznej...“

„Hm.“

Nalozil sem kolo do auta a sed si dovnitr. Prdel me brnela, musel sem si na prednim sedadle lehnout na bricho.

„Co delas!!“

„Nemuzu sedet.“

T zabrzdila, takze sem zapad do diry, kde maj spolujezdci nohy a nekdy tam vozime psa. Byl sem tam tak zaseklej, ze sem se nemoh poradne hejbat. Mimovolne sem si vzpomnel, jaxme jednou s kamaradama byli na vandru na Lipne.

Prijeli sme a sedli do hospody, jako vzdycky, kdyz sme nekam jeli.

Dali sme tradicnich deset piv a naky panaky, zahrali sirky, silene neumelej marias, este jedno, prosim, prosim vas... a sli sme spat na breh prehrady. Byla krasna noc, coz se nam na vandrech stavalo malokdy. Vetsinou strasne chcalo, takze sme spali v autobusovej zastavke.

Nasli sme krasny misto, voda lehce splouchala a les v dalce tise sumel.

Lezli na me desne komari, takze sem se zavazal do spacaku, dal drzku smerem k zemi a usnul.

Probudily me rany do zad. Jau, co to je, proc to je...

Vstavejte, clovece, tady se nesmi kempovat!!!“

„Co to je z blbost,“ vykrik sem.

Dostal sem dalsi ranu.

Votocil sem se na zada a koukal, co se deje. Videl sem, jak mi nekdo sviti baterkou do maly diry, kera vznikla tak, ze sem sesesneroval jak housenka, a dira mezi uzlama.

„Vstavej, delej, mladej!“

Nemoh sem se dostat ven ze spacaku. Nemoh sem najit zip ani snury. Dostal sem dalsi ranu, tentokrat pres bricho.

„Delej, vstavej!!, jinak te sejmu!, delas si legraci!“

Hystericky sem hledal zip. Nic. Zip zmizel. Vzdyicky tam byl, tedka zmizel.“

Voni me utlucou, jestli nevylezu.

Hned, jak sem si to domyslel, snesla se na moje hole sprska ran. Co to maj za divny klacky, ze to s nima tak boli...

„Mate posledni sanci!“ vykriknul nekdo.

DO PRDELE!! KDE JE TEN ZIPS!! nahmatal sem snury a zkousel to rozmotat. Neslo to. Udelalo se mi blbe, nedostavalo se mi vzduchu.

Dostal sem ranu pres hlavu. „Jau!!“

Hledal sem vychod jak silenej. Zvenku to muselo vypadat desne. Jednu chvili me napadlo, ze musim proste latku protrhnout, abych se dostal ven.

Neslo to. Sesity umelejma vlaknama, proste to neslo.

Konecne sem nasel zip. Zatah sem za nej a cejtil sem, ze se mi dostala latka do ty vjeci, co jezdi po tech zubech. NEEE.

Tahnul sem vsi silou, cejtil sem, jak latka povolila.

Strcil sem do diry hlavu, ale vylezly jen my zuby, zbytek drzky trcel uvnitr. Muselo to vypadat, ze z housenky se lihne desnej priserak...

„VOBCANKU!“

Vysoukal sem se ven a vsechno bylo jasny. Placaty cepice, uniformy, jihoceskej prizvuk, vobuchy v rukach.

Videl sem, ze kluci uz sou vytzeny a postavaj vopodal.

„Proc ste nevylez hned z toho spacaku?!"

„Se mi zasek zip.“

„To na nas nehrajte, pane..., pane... studente a aa, to se budou ve skole divit.“

„Jako proc... nebo jak, se divit, nebo co...“

„NO ZE TADY RUSITE KLID!“

„Dyk sem spal, zadnej klid sem nerusil.“

„Ale tady se nesmi spat, vod stanovani je kemp!“

„Ale my nemame stan,“ odvazil se nekdo namitnout logicky.

„TAK VY SE SE MNOU CHCETE DOHADOVAT!!?? JA VAM UKAZU, CHYTRACCI, VYSOKOSKOLACCI...“

„Ne, my dem pryc.“

„At uz vas tu nevidim...“

„Vstavej, Ivane, vstavej...“

„Co je, uz zase, dyxem vstal, soudruhu, uz sem, dem pryc.“

T na me koukala, v obliceji mela vyraz pochopeni, smichanej s nepochopenim.

Stali sme pred trebonskou hospodou a vevnitru krasne cinkaly sklenice.

Prinutilo me to se vyplazit z auta. Preskoc, prelez, ale nepodlez, vlezlo mi do hlavy revolucni heslo. Mrdat, klidne podlezu..., hlavne at uz mi daj vsichni pokoj.

Vlez sem do hospody a sednul ke stolu. Rychle, rychle, kafe s rumem!! Pivo, teda dve piva. „Cau, Pepiku,“ „Cau, Pantani,“

„Gdo to je,“ „To je ten cyklista, z Tuur de Frans...“ „Jasnee,“
„Ahoj, Ando, cau, Marku...“

Zacal sem se krasne vopijet. Vycerpany, ziznivy a vyhladly telo spokojene absorbovalo energii. Vzpomnel sem si na beznadej, kdyz sem lezel v prikopu, a vo hodinu pozdejc takovahle pohoda. Zivot je nahoru dolu.

„Mas nakou travu?“ zeptal se me nekdo.

„Jasne, spoustu :-))“

„Dame speka, Ivane, anebo radsi nejdriv vodku?“

„Noo, nevim, radsi bych nic, sem trochu unavenej.“

„Na to se VYSEEER.“

„Aha, no jasne, tak jo.“

Vysli sme pred barak a ja ubalil neumelyho jointa, nikdy sem to neumel balit ani pestovat, nejlepsi kytky sem mel uz davno a stejne byly slabý.

Dali sme jointa a vlezli zpatky do hospody.

U stolu sedel nakej clovek a dobre se bavil.

„Ha, ha aa, co ses zac, senilaku, dedecku, hahahaha.“

U stolu se vobjevilo ticho.

„Ivane,“ uslysel sem tichej hlas.

Este ze je trva slaba, normalne muzu fungovat, premejslet.

U stolu porad vsichni mlceli.

„Co je, dyk nic není,“ rexem chytre. Okamzite sem si vzpomnel na vykrik kamarada Ludka, pri hokejovym zapase, kdyz ho Petr sejmul vo puk.

„SES PICA... CURAKU!!!“ Tolik rozporu, ve trech slovech...

„Co je, co se deje, cha, cha, cha, cha... vy ste naky, chacha cha, nevesely... chachaaa,“ este, ze je ta trava tak slaba... chachachacha...

Hledal sem kamose, s kterym sem hulil. Najednou nikde nebyl.

Starsi prosedivelej chlap se dival a usmival se.

„Cha, dedyys, ses taky zhulenej, nebo co, cha, cha, cha...“

Nak mi nikdo nevopovida na my votazzky...

Nechal sem to bejt a pil pivo. Pivo bylo dobrý, Regent dvanactka, lepsi nez Plzen desitka.

Kolace, lepsi lahvace, hah...

Gde sem, sem snad negde ve snu, nebo co. U stolu sedeli naky lidi, co sem neznal.

Sebral sem se a sel sem pryc. Sel sem spat. Snad se mi nic nebude zdat... v Treboni se mi vzdyicky zdaly ty nejhorsi sny.

Leh sem do postele a usnul. U diry v zemi bylo narvano. Vsude lidi, kery byli silene spinavy. V dire bylo bahno a taky bylo jasny, ze dira bahinem nekonci. Stal sem na vokraji a koukal dolu. Lidi za mnou me tlacili do diry, videl sem, jak se dole v bahne neco hejbe... kolem lidi rvali strachy, rval sem taky... drzel sem se z poslednich sil okraje jamy, lidi na me sahali spinavejma rukama, cejtil sem, ze brzo spadnu... spad sem.

Zapad sem do bahna a voctnul se v lese. U skaly nekdo stal. Stal zady ke me. Vedel sem, ze nechci videt tu tvar. Postava se zacla otacet smerem ke mne. Cejtil sem, jak kricim, ale bylo to takovy jenom priduseny. Postava uz stala celem ke mne. Mela cernej plast a na hlave cernej zavoj. SMRT, to je smrt, de si pro me!!! A AA AA. Postava se vydala smerem ke mne. A AA AA AA. Nemoh

sem se hnout z mista. Blizilo se TO ke mne. A AA AA aa aa aa, kricel sem, ale vydaval sem jen nesrozumitelny zvuky.

Stalo to nade mnou. Sla z toho zima. Tvar furt nebyla videt.

A Aa aa aa ghhh... otevrel sem voci. Postava zmizela. Byl sem v pokoji v Treboni. Sen ale pokracoval, byl sem v baraku a zaroven v lese, nemoh sem dejchat, chtel sem se probudit, ale neslo to, POMOC... videl sem, ze za stromem se neco hejbe, u dveri pokoje nekdo stal... postava v cernym. Kricel sem nahlas vo pomoc. Nemoh sem se probudit. Videl sem dva svitici body ve vejsce oci. Slo to ke mne. Chtel sem do lesa, ale byl sem v baraku. Nevedel sem, jestli se chci probudit nebo vratit do snu. DO PRDELE.

Postava se ke mne sklonila, cejtil sem, ze ma zkazeny zuby.

Smrdi ti z drzky, jak nekomu z prace... sakra, kdo to vzdycky smrdi... jo Marcelo, vzdycky, kdyz na me krici, tak zaroven smrdi, zajimavy.

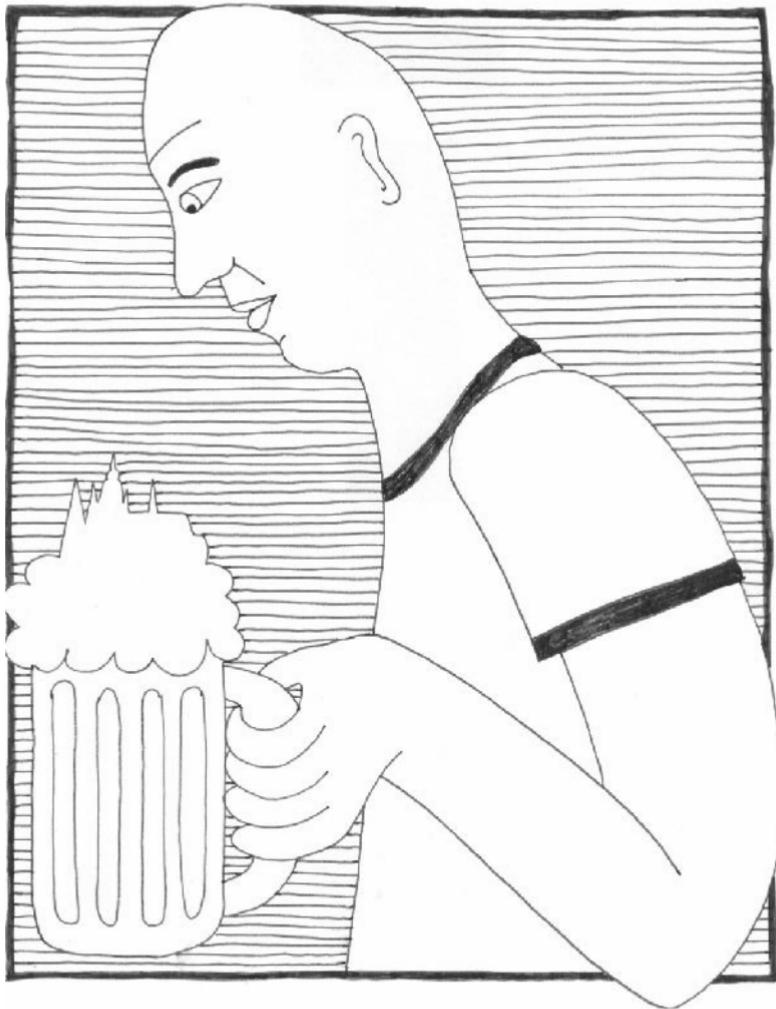
Myslenky mi vodesly tak daleko, ze sem se probudil. Les i chlap v cernym zmizeli a ja jen cejtil, jaxe tresu. Svitalo a ptaci krasne zpivali. Zvednul sem ztrapeny telo a vodesel do kuchyne. Vylez sem na balkon a koukal. Trebonsky rana sou krasny, kdyz vychazi slunce a po loukach se valej mlhy, z lesa de vune stotejch stromu...

Sedel sem na balkone. Premejslel sem a koukal. Proc maj zensky nad prdeli vytetovanej ornament? A proc sou nekery lidi squeuly a jiny desny zmrdi? A proc vetsinou ty lidi, kery sou desny zmrdi, zacnou ovlivnovat zivoty tech lidi, co sou v pohode?... a tak dal. Dostal sem se az k Armstrongovi, a proc si kurva Americani myslej, ze byli prvni ve vzdachu, prvni letci, hovno prvni... nechali se vystrelit prakem bratri Wrightovi, pamatuju se, jaxem se to ucil ve skole, ze byli prvni. Ani komunisti nevedeli, ze to je lez. Nechali se katapultovat a paxe stali prvnima letcema... pritom prvni byl brazilec Santos Dumont, kerej normalne vystartoval, letel a pristal

v Parizi v roce 1906.

Bratri Wrightove byli první vokridlenou delovou kouli, Santos Dumont byl první VOPRAVDICKEJ ve vzdachu, kurva, a tedka americkej prezident Kunda oslavuje v Kill Devil Hills první Americany, di do prdele, Kundo... a tak dal... vzpomnel sem si na Paula, jak mi rikal, že Americani maj, co si zaslouzej, hnusný zensky a celosvetovou nenavist. Vzpomnel sem si na svoje squeely kamarady Americany a nemoh sem pochopit, proc

SNAD MU PRINESE PIVO, PRVNÍ ČESKÝ PIVO PO DLOUHÝ DOBĚ...

zemi, kde je tolík vybornejch lidi, ovladaj takovy zmrdi, tim sem se dostal na zacatek svyho premejsleni... asi bych toho mel nechat.

Na balkon vesel Miki. Znam ho vod jeho dvou mesicu. Sednul si vedle me a rek:

„Nepudem se projit, chce se mi chcat.“

Vyrusil me z premejsleni a taxem jen kejvnul hlavou.

„Pod se projit, udelá ti to dobre.“

„Jo, jasne, a ty mi zase uteces za tou svoji kamoskou, co bydli u zatacky.“

„Ses blazen, Ivane, ne, normalne vobejdem pole a vratime se.“

Koukal sem na nej. Ma hrozne uprimny voci.

„Tak dem.“

Vylezli sme z baraku. Miki poslusne poslouchal moje kecy.

Vysli sme na louku a sli smerem k lesu.

„MIKI, KAM DES!!!“

Videl sem, jak pomalu odchazi pryc.

„STUJ!! K NOOZEEE!, MIKI!!!“

Zasklebil se na me a dal se do behu. KURVA, proc sem ho nedal na voditko, ja debil.

Rozbeh sem se za nim. Bezel, presne, jaxem si myslel, k zatacce.

Uvidel sem, jak po silnici de zenska s velkym psem.

Vlkodav. A je to v prdeli, Miki ho napadne.

Bezel sem, jak nejrychlejc to slo, ale muj kamos Miki, kombinace

civavy a jezevcika, bezel vo moc rychlejc. Jak je mozny, ze bezi rychlejc, kdyz ma tak maly nohy... ja mam nohy sedumkrat delsi nez von a bezim jak zelva.

„Jesli to neni tim, ze ses uplne hotovej.“

Videl sem, jaxe Miki zastavil a pritisknul brichem na zem. Konec.

Konec, je to v prdeli. Pridu domu s mrtvym psem, milackem cely rodiny. Bezel sem, jak to slo, jaxe rika, vo zavod.

Miki zautocil. KRETEN!! Proc nejde za fenou, musi utocit na vlkodava!! Debil jeden!

Vlkodav se jednim sokem vytrhnul panicce z ruky a skocil na Mikiho.

Hlavou mi blesklo, ze budu muset Mikiho slepit kanagonem, aby se dal jakz takz pohrbit.

Miki zmizel. Najednou nikde nebyl. Vlkodav stal a koukal na me s vyplazenym jazykem.

„Vem si toho svyho blbecka.“

Videl sem, jaxe pod vlkodavem neco mele. Vzdyicky, kdyz to vypadalo, ze se to dostane na vzduch, vlkodav to priplac nohou.

Sel sem ke psovi a byl sem posranej az za usima. Kdyz sem byl metr vod zvirete, koukal sem, ze ma tlamu presne ve vejsce myho bricha. Predstavil sem si, jak mi vykusuje streva...

Povolil predni tlapu a ja uvidel Mikiho, jak se zurive snazi, ale ma smulu.

Sklonil sem se a ucejtil vlkodavuv dech. Nesmim dat najevo strach, nemam strach, sem uplne bez strachu.

Nevodvazil sem se podivat mu do voci. Sahnul sem nekam

vespod a ucejtil Mikiho krk. Debil. Kdyby se tak nehejbal aspon.

Konecne sem ho sevrel. Tedka ho musim vytahnout, ale co kdyz vlk zautoci. Zenska stala a kricela, at du pryc. Mel sem sto chuti ji rict, at de pryc vona.

Pomalu sem tahnul. Vobjivila se drzka, po ni telo. Kreten se furt chtel rvat. Vlkodav se jenom koukal. Debilni pes v my ruce se priskrcoval, ale porad silene stekal. Chyt sem ho pevnejc a vyskubnul z nebezpecny situace.

„Ty idiote, smoch bejt mrtvej!!“

„Nech me bejt, ja ho ROZTRHAM!!“

Kouknul sem na vobrovskyho psa a na tajtrlika, keryho sem drzel za krk.

„Hovno roztrhas, mas stesti, ze je najedenej!!!“

„Pust me!!, ja ho zabiju!!“

Kormoran to taky rikal, a pak ze lidi nejsou zvirata.

Dal sem psa na voditko a tahnul ho pryc. Brzdil jak moh, ale jelikoz sem sedumkrat vetsi nez von, taxem mel navch.

Byl sem nasranej. Tahnul sem psa za krk po zemi a byl sem nasranej.

„TY IDIOTE!!, smi slibil, ze to bude v klidu!“

„To si kchhrch, chrr, nepama, kchh, chr, tuju.“

Presla me hlavni zlost a tak me napadlo, proc ma Miki vlastne tenhle problem.

„Proc utocis na vetsinu psu, kery potkas?“

„Musim, kchhc, proste musim..., nak mi serou, nebo co.“

Nemam nervy na dalsi dialog, je to vlastne jedno, hlavne ze sme

zdravy.

Dal sem psa domu a vodesel do hospody u nadrazi. Sedelo tam par stamgastu, dal sem si pivo a koukal do zdi. Na zdi byla reklama na naky pivo, dve nahy holky, rek bych dvojcata, blondynky, s krasnou postavou. Pivo dela hezka tela.

„Prazaku, co cumis,“ rek mi nekdo.

Vubec sem ho nevnimal, dokud se mi neposadil do zornymo pole.

„Mluvim s tebou, co cumis!“

„Necumim, a nechte me, prosim vas, bejt, ja chci jen v klidu pit pivo.“

„Si sem pride a vyklada, jak je chytrej, ze jo, klucii.“

Koukal sem dal na blondynky na zdi. Mysli my proslo, ze prece sem nic nerek.

Napadlo me, ze asi blondynky sou dobrý na zdi, ale doma by to mohlo byt peklo. Furt by chtely neco, za to, ze sou tak hezky. A co ja bych jim moh dat, nic, vo co stojej.

„Karle, sedni,“ ozvalo se vod stolu stamgastu.

Karel se votocil a dival se. Vzal sem voci z blondynek a dival se na Karla. Karel prave zazival krvidlo.

„Ho tady nechate sedet, luftaka blbyho, Prazaka???"

„Jo.“

„STE CHCIPACI, DETE DO KRAVINA LESTIT KRAVAM ROHY,“ rozkriknul se Karel.

Vratil sem pohled na zed. V zadnym pripade sem nechtel zasahovat do cehokoliv.

Karel si sednul zpatky ke stolu a ziral na me. Ja furt ziral na zed. V

hospode bylo konecne ticho.

Dal sem si dalsi pivo a premejslel vo blondynkach. Byly naky hezci nez pred chvili. Se tady zamilujes do plakatu, BLBCE.
„Ale hovno.“

A co Kluk z plakatu, co kdyby holky najednou vystoupily z papiru a byly tady s nama. Ja sem Milena a to je Dana. Tesi me, není vám zima, ne, to je dobrý, date něco k pití, jasné, prece PIVO, dejte sem dve piva, pane vrchní, Karle, necum...

Pivo bylo docela dobrý.

Dam si este jedno a pudu si zaplavat, rybnik ma kilometr napríc, dam to tam a zpatky a budu zase strízlivej.

Dopil sem pivo a vodesel k rybniku. Byl celej zelenej, na plazi nikdo nebyl. Bylo to divny, protoze bylo desny horko.

Gde sou vsichni, co je, co se deje. Svlknul sem se a vlez do vody. Byla tepla a zelena. Zbral sem a plaval na protejsi breh.

V pulce rybnika mi dosly sily. Navic sem ucejtil desne studenou vodu. HNED sem si vzpomnel na pribeh cloveka, kerej sel takhle plavat a studeny proudy, kery nekdy vyplavou na povrch, mu zastavily srdce. Popad me strach a zacula sem rychle plavat. Tim sem ale viril studenou vodu dole. Zacula mi tuhnout drzka. NEMUZU DEJCHAT! Plaval sem a plaval. Najednou sem byl blizko brehu a voda uz byla zase jak sracky.

Vylez sem na breh a sednul.

Bohuzel sem si nevsim, ze tam sou vcely. JAU, jau, jau, do prdele, co to je, CHRESTYS!!!... uvidel sem na prdele umirajici vcelu. Hystericky sem ji srazil z prdele na zem. Ne jako z legrace, ale z prdele.

U brehu virily vodu ryby, stovky ryb, moh sem jit a vzit je do ruky,

vobcas do klidny skupiny kapru vjela stika, kapri zacli silene klickovat, dokud to jeden neukoncil. Koukal sem na to, jak blazen. Musely to bejt tisice ryb podel celyho pobrezi.

Stal sem ve vode a ryby mi proplouvaly mezi nohami. Bylo to fakt squely.

Pak sem zase skocil do zeleny a plaval zpatky. Vytvoril sem si magickou myslenku piva, co na me v hospode ceka, a doufal sem, ze se mi tak podari prekonat studeny proudy. V pulce rybnika me myslenka vubec nepomohla, protoze studeny proudy uz byly nahore. Mel sem uplne urcite modry rty, na pivo sem zapomnel, protoze mi do drzky tekla voda, a soustredil sem se na to, jesli mi este bije srdce. Nastal okamzik, kdy sem si nebyl jistej, ale furt sem zil. Plaval sem. Furt sem telo ovladal. Do prdele, tady ne, tady me nesezerou ryby, TADY NE! Vodevzdany jihocesky kapri NE! Tema se tady nenecham sezrat!

Najednou sem byl na melcine. Lez sem z vody jak vodnik.

Uplne zelenej zmrd. Este ze na plazi nikdo nebyl, by hned zavolal policii.

Vratil sem se do hospody, dal si pivo a vzal noviny, co visely na zdi.

„JEDOVATE JIHOCESKE RYBNIKY!!“ upozornoval clanek na titulni strane.

Jak, jedovaty, co jedovaty.

Zacina obdobu enormniho vyskytu sinic a i ostatnich zivotu nebezpecnych organismu, ve stojatych vodach, prevazne jiznickich Cech... sem cet. Zakaz koupani jiz byl vyhlasen v sedmi lokalitach.

Nemusel sem se ani snazit. Nemusel sem ani hledat meno rybnika, z ktereho sem pred chvili vylez, v seznamu. Bylo mi to vsechno jasny. Prave sem vypil litr jedovaty vody. Mam ji v usich,

vocich, drzce, prdeli a peru. Za par chvil me to zachvati organismus.

Vzal sem pullitr a vypil pivo na ex. Vubec sem si nepripadal votravenej, sem mel docela dobrou naladu.

Necham to bejt..„SINICE, SINICE, dete do prdele,“ zaversoval sem.

„Kde ses,“ pip, pip.

„V hospode u nadrazi, sedi zmrd u zaprazi, na svou prvni lasku vzpomina.“

Bal sem se, aby se to veslo do jedny zpravy, ale vyslo to.

„Ses zas VOZRALEJ!“

„Jaxto poznala, to nevim.“

Normalne existuje takova delsi vodmlka.

Karel se pripotacel se dvema panakama zeleny.

Spatny, spatny... aj, to neee.

„Tak Prazaku, na usmirenou, joo, sem to trochu prehnal.“

„Nee, to je dobrý...“

„Tady mas panaka, tuknem si a vsechno dobrý.“

Vzal sem zelenou do ruky. Mela barvu rybnika, z keryho sem pred chvili vylez. FUJ, ta bude hnušna!! Zved sem prosebnej zrak ke Karlovi. Hned sem poznal, ze odmitnout je nemožny.

Chyt sem panaka a zvratil ho do sebe.

Karel si prised.

Ach... zase ty kecy, nejdriv politika, pak fotbal a nakonec vtipy vo zenskejch. Se poseru.

„Ten Havel tu zemi zhuntoval, co?“ dival se zkoumave.

„No, nejak nevím, Karle.“

„A tem soucasnej, ten je taky spis pro hornich deset tisic.“

Kejval sem hlavou jako ten pes, co si ho davaj lidi za vokno skodovky.

„Dame este do druhý nohy.“

Ježkovy zuby, tydle kecy uplne nesnasim, Do druhý nohy, Moje Stara, Fotbalek...

Vzal sem panaka a nalil ho do krku tak, aby se tekutina co nejmin dotykala chutovejch poharku.

„Ty kluci ted v ty kvalifikaci radej, co, uplne bez porazky.“

„Hhh, jo, sou dobrý.“

„Na euru to svjetu ukazem, co je to ceskej fotbal.“

„Hhh.“

„Hele, ty ses nakej smutnej.“

„Nee, nejsem.“ To me docela pobavilo, driv, kdyz sem ruzne

.VZPONEL SEI SI, KDE SEI JI VIDEL, KDYZ SEI SEDEL JEDNOU NA PLAZI V HOSPODE, PRISIA TAN NA
VECERI... IAMANJU... BOHNE MORE ...

chodil se znamejma, furt mi nekdo rikal, abych nebyl smutnej.

Nikdy sem nebyl smutnej, jen sem nevedel, jak se zapojit do naky zkurveny debaty.

„Hele, mam tady fotky svy stary, jak se svlika, jestli chces, tak ti je ukazu.“

Karel si asi myslel, ze me tim rozveseli. Ja sem si ale myslel, ze asi ne. Vyndal penezenku a polozil na stul par fotek. Dival sem se na zed. Na zdi byl porad plakat se dvema blondynkama.

„Tady je, kdyz sem ji jednou bral ze zadu.“

Rozvostril sem pohled a naklonil se nad stul. Videl sem obrisy fotek.

Pokejval sem hlavou. „Dobry, hezky.“

Rozhod sem se, ze Karla vodrovnam chlastem. Je uz vozralej, zatlucu do nej rum a necham ho, at usne na kolejich.

„Pane vedouci, dva velky rumy.“

Karel ke mne zvednul zarudly voci a dekovne kejvnul hlavou.

Pockej, jen pockej...

Po patym rumu Karel vystrizlivel. Ja sem ale uz jenom blabolil neco vo fotbale.

„Karleee, jim to natreeem, na tom turnajiii. A ta tvoje staraaa, ta je skvjelaaaa.“

Karel uz byl zticha a upijel rum.

Zved sem se, ze pudu domu. Podarilo se mi dostat ven z hospody.

Usel sem asi dvacet metru a zastavil se na kolejich.

Musim si poslechnout, jak tlucou ty kladivka. Kladivka sem neslysel.

„Vstavej, clovece, malem sem te prejel a za chvili jede vlak.“

„Co je, nech me bejt.“

Koukal sem nechapave na chlapa. Mel na aute pridelany bicykly a v aute rodinu. Videl sem vystraseny obliceje deti prilepeny na skle.

„Nastartuj svy kola a jed mi z ocii,“ rexem vtipne.

Chlap vlez do auta a vodjel. Pravdepodobne mi zachranil zivot.

Potacel sem se domu. Cestou sem se zastavil u mustku a zvjadave se koukal, co je dole. Nebylo tam nic. Asi sem se nak moc predklonil nebo co a spadnul po drzce do bahna.

Vylez sem z bahna a plouhal se dal. Podarilo se mi dostat az k baraku.

Snazil sem se bejt tichej, ale desne sem rachotil. Prisel Miki.

„Ses zas vozralej!“

„Miki, nech me bejt.“

„Vzdycky, kdyz des domu, je to, jak kdyby do baraku vjel bagr!“

„Nech toho, dneska sem ti zachranil zivot.“

„Hovno, smi zabranil, abych toho idiota rozkousal na cucky.“

Mikimu se objevila v koutku drzky slina.

Nechal sem to bejt a svalil se v obejkaku na zem. Poprvy se mi v Treboni vubec nic nezdalo.

KONEC DRUHY CASTI

„Dej sem pivanko.“

„Hned je tady...“

Voprel sem se vo pult jednoho ze svejch oblibenejch johoamerickejch baru a koukal do blba. Krasne si u toho vodpocivaj voci vykoukany do posrany vobrazovky pocitace nebo do posranejch vobliceju lidi.

U stolku sedeli dve zensky a chlap. Cerny jak tma. Zensky byly kolem padesatky. Chlap byl kolem uz milionu vypitejch piv.

„Nekoukej na ni!“ vykrik.

Koukal sem dal do blba a nevsimal sem si niceho. Z kazetaku hrali Floyd. Premejslel sem, jak je to blba hudba, proc to vubec este lidi poslouchaj...

Asi se jim to libi.

No jo, ale dyk je to stary a blby.

Ne, je to stary a kvalitni.

To je pravda.

„Sem ti rikal, nekoukej se mi na zenskou!“ zaslech sem.

Odvratil sem voci z blba na zmrda. Koukal na me vystrazne s vytrcenym prstem.

Abych ti ji nevosukal, myslel sem si a vzal sklenici.

Nak mi to hnulo mozkem a musel sem se furt koutkem voka na zenskou divat. Delal sem, ze ji nevidim, ale cela ta situace me tocila vocima na ni. Videl sem, jak me manzel sleduje, tagze sem tekal sem a tam a porad dokola.

Vsim sem si, ze zenska se na me taky diva a xvymu zdeseni bylo zrejmy, ze se usmiva.

Do prdele. V bufaci pred favelou se zaplist z milenkou bosse mistniho klanu.

Dopil sem pivo a sel rychle pryc. V zadech sem cejtil nastesti jenom jeho uprenej pohled.

Tesil sem se. Zejtra vemu prkno a pojedu za mesto, na plaz, kde je malo lidi a dobrý vlny. Budu celej den ve vode, na plazi pit pivo a sjizdet vlny, hulit travu, budu stastnej.

Vzpomnel sem si na let z Prahy. Vycerpanej z Trebone sem si sednul v letadle na sedadlo a usnul. I ve spani se mi zpotily pri startu ruce.

Probral sem se, kdyz mi nekdo sahnul na ruku. S dovolenim!?

Uvidel sem muze ve strednim vjeku, prosedivjely skrane, Nokia comunicator 9210 v ruce, cervenou kravatu...

„Mohu si k vam sednout?“ rek.

„Hhhh.“

„Dekuji.“

Zavrel sem voci.

„Nezlobte se, ze vas obtezuji, ale kampak to bude, do Parize, za byznysem?“

Votevrel sem voci a koukal na chlapika. Upoutala me dokonalost jeho obliceje a obleceni. V kravate mel zaseklou zlatou sponu. Sou zlaty ty spony?? Vite to nekdo? Nebo je to proste zelezo?

Zavrel sem voci a zkousel usnout. Kdyz se mi zazrakem povede v letadle usnout, sem stastnej, protoze se pak nebojim...

„Nebo snad jeste dal, za Velkou louzi??“

Votevrel sem znova voci a kouknul na chlapika.

„NE, NA JIH, ZA SLUNCEM!!“ vykrixem.

Vsimnul sem si, ze mi trosku ulitly sliny na jeho prouzkovanou kosili.

Proc me furt nekdo prudi, premejslel sem, kdyz sem kracel ulici z buface do jiny hospody. Dosel sem do Irskyho a tesil se, ze uvidim Rouzee. Ze mozna dojde i na libani.

Vlez sem dovnitr a zacal pit Heineken. Gde je Rouzee.

„Je pryc,“ rek mi nekdo.

Zved sem hlavu. Metr vode me stala nadherna mulatka, zenska kolem petadvaceti, krasny velky rty, cerny telo i voci, dlouhy vlasy, kery padaly pres dokonaly prsa.

„Ja sem tady ted nova.“

„Eeehh.“

„Nemoh bys mi dopnout vzadu ten zip,“ votocila se ke mne a ja videl zip, kerej zacinal tam, gde koncej pulky.

„Joo, jasnee.“

Zacal sem tahat za zip, ale neslo to. Kurva, proc to nejde.

Tahal sem, co to slo. Kdyz ji ten zip nezapnu, bude si myslit, ze sem naky nemehlo a uz se mnou nepromluvi!

„TRH,“ uslysel sem zvuk trhajici se latky. Zjistil sem, ze sem nejen utrh zip, ale taky sem roztrhnul saty nejmin deseticentimetrovou jizvou.

„CO JE!?”

„Eee, nic, fakt sorry, trochu se to tady... HEK.“

„Ty ses debil!“

„Nee, nejsem, sem, teda trochu...“

Sla pryc. Sedel sem na zidli se zipem v ruce.

Vzpominal sem, jak v praci byla schuze, sedeli sme tam s Paolem a Gustavem.

Paolo je squelej, vypada jak Michelin, furt se usmiva a je dulezitej. Je dobrej.

Na schuzi prisel reditel firmy, kery dodavame stroje.

„Jesli nenainstalujete do zejtrka tu sracku, vsechny vas vymenim!“

To rek. Koukal sem vokolo. Gustavovi se zvedlo voboci do neuveritelny vejsky. Navic ma brejle, takze vejska jeho voci byla vetsi nez sirka jeho drzky. Paolo nic nerikal.

„Povesim vas za koule do pruvanu!!“ rek reditel.

Predstavil sem si Paola, jak visi za naky maly koule na zdi a toci se v pruvanu a u toho ma neurcitej vyraz. Mel sem pocit, ze se poseru smichy. Nemoh sem to vydrzet. Bylo to strasny, drzel sem to, co to slo, podivil sem se kolem sebe v domneni, ze uvidim neco, co me privede na jiny myslenky. Uvidel sem Gustava s vypoulenejma vocima a Paola, jak ma nakej takovej usmev, ale za

kterym se skrejva uplne jinej pocit.

„CHA AAA,“ vyprsknul sem.

Reditel se na me votocil. „Co je tady xmichu?“ „Takze to je xmichu?“

„Nee, ja nevím, CHA AA AA AAA, CHHHA AAA.“

„Vas ten smich prejde!“

Musel sem mit zavreny voci, protoze kdyz sem je votevrel, hned sem videl skamenely vobliceje kamaradu.

„CHHHA AA AA A!“

Reditel se zved a vypad z mistnosti. Bylo ticho. Nemoh sem utisit smich, musel sem jit na hajzl.

Reditel byl na hajzlu.

Stoup sem si vedle k musli a zacal chcat. Neslo mi to nak.

Neteklo to. Reditel se ke mne votocil. Koukal sem na nej. Nic nebylo. Vzduch, prostor, nic, ani vitr. Jenom VON.

„Cemu ste se smal?“

„Hmm, no ty situaci, dyk to bylo desny, lidi vydeseny...“

„Ale jak mam dosahnot toho, aby se noco uskutechnilo, furt se to tahne, lidi se vym louvaj, noco nejde...“

Reditel si voklepal pero a sel si umejt ruce.

Konecne se mi podarilo chcat.

Do hajzlu vlez clovek a zacal si mejt zuby. Vedle nej byl reditel, kerej si myl pochcany ruce, a ja, co sem chcal.

Vubec to nevadilo. Mozna, ze v koji este negdo sral.

Vzpomnel sem si, jaxem kdysi byl na vobrovsky akci na nakym

zamku. Chlebicky, sampansky a podobny hovadiny. Asi tak tri sta lidi. Pokusil sem se bejt spolecenskej, ale pak me vic zaujalo pivo v rohu. Koukal sem na lidi a premejslel, vo cem asi premitaj, kdyz treba serou. Vo svym stesti, nebo vo stesti celyho svjeta, vo vyplatni pasce nebo vo fotbale, vo zradlenebo vo sexu...?

Kouknul sem do mistnosti a myslenka na sex me hned presla, typicky misto, kde se nevyskytujou hezky zensky, jenom hnusny, a ty sou vobklopeny spoustou chlapu, jako na vejsce, sileny, vzpomnel sem si na Roberta z Porto Alegre...

„Ja uz du jenom s opravdu krasnou!“ zni mi v usich.

Vzal sem do ruky chlebik a pak druhej a upijel pivo.

„Co si myslis, Ivane, vo soucasny situaci na trhu?“

„Aaa, ja, ehh, si myslim, ze je to dobry, nee?“

„No pockej, ale dyk urokovy sazby rostou, zadluzeni zeme se zvysuje, inflace ROSTE!“

„Jee, no to je fakt blby, blby... hmmmm.“

„Vlada nevi, nevi!“

Napadlo me, ze se to rymuje, blby, blby, nevi, nevi.

„Ja si myslim, ze je to vsechno propojeny,“ rexem chytre a koukal na chlapa.

„To... hm... je pravda, ale koruna posiluje, vuci vsem menam, nas vyvoz se hrouti!“

EMES, Lomoz, EMES, Lomoz, naskocilo mi do hlavy pri slove vyvoz. Zacal sem se trochu smat, ale podarilo se mi to trochu vovladnout, nebylo to tak drsny.

„Hele, ja musim na zachod, promin...“

„Jasne, ja pockam...“

Vlez sem na hajzl a zacal srat. Premejslel sem vo sexu a pak vo svy vyplatni pasce. Ze by to bylo nak propojeny, mumlal sem a pohled mi mimodek zavadil vo kliku dveri.

Uvidel sem, ze sem zapomnel zamknout. Sevrel sem prdel a zved se k zamku. Este ze sem to nepustil, bych zacal srat a nekdo z tech tri sta lidi by sem vlez!

V zamku nebyl klic. Ty dvere se proste nedaly zavrit. Pohledem sem zmeril vzdalenost vod misy k dverim. Nejmin tri metry.

NEMUZU TO DRZET!

Predstavil sem si tri sta lidi, co zerou a pijou. Za chvili urcite nekdo pride. Dostal sem se do soku. Jee, co ted?

Uz se to nedalo vydrzeti, hovno se dralo z tela ven.

Sednul sem zpatky na misu. Neee, dyk negdo pride!! a uvidi te tady srat. NO A CO, se neposeru neee!

Nee, musim to nak vyresit. Kouknul sem dolu a uvidel stetku na myti hajzlu. Vytah sem ji z nadoby. Byly na ni kousky hoven.

Moje hovno uz bylo na kraji. Musim noco delat!

Sed sem si na misu a povolil sverac. Ve stejny chvili sem se natah a zaprel posranou stetku vo kliku dveri. Bez ty stetky sem v prdeli, blesklo mi hlavou. Nekdo zalomcoval klikou.

Drzel sem stetku ze vsech sil. Ted nepovolim.

Videl sem, jak suchy hovna z stetky vopadavaj na kliku.

Nikdy v zivote sem nemyslel, ze stetka by mohla bejt v mym zivote dulezita, ale ted to tak vypadalo. Hlavne at nerupne, rikal sem si.

Dopadlo to dobre. Umyl sem si ruce a vypad z hajzlu. Videl sem chlapa v dobre strizenym obleku a hezky vykrojenym vousem, jak rychle kraci ke dverim. Hodne stesti, popral sem mu tenkrat

pohledem, a at mas kliku!

Sel sem zpatky do mistnosti, kde probihala schuze. Lidi uz zacli premejslet, bylo videt, ze atmosfera je nabita energii, dyk de vo kuzi, Paolo a Gustavo dreli.

Kdyz vopruz skoncil, sel sem na plaz.

Sed sem si do pisku a premejslel vo zivote. Vymyslel sem hovno a sel zpatky. Cestou sem potkal individuum.

„Naky drogy, trava, kokain...“

„Eee.“

„Rikam, gringo, chces neco kupit?“ mluvilo ke me individuum tichym hlasem.

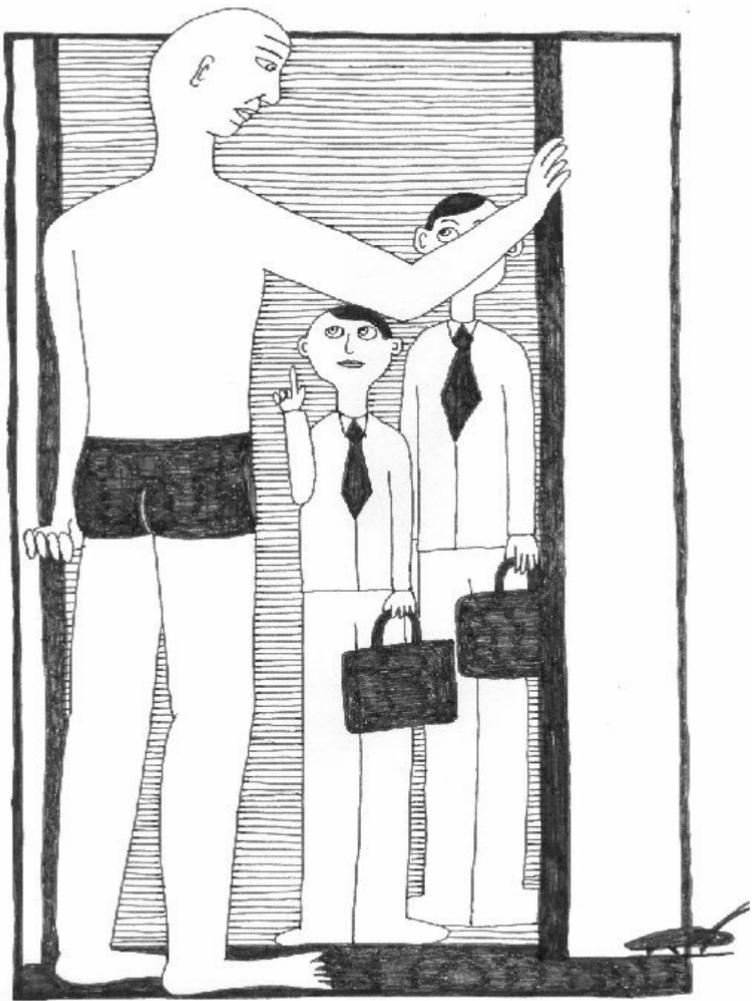
„Eee, joo, PROC NEE, jasne, vsechno, co mas.“

Chlap koukal.

Podezrelej typek, asi nakej policejni provokater.

„Mam prvotridni travu.“

DOBRY DEN" UVIDEL SEN DVA KĽADIKY V SAKU A KRAVATE ...

Jasne, jako na Karlove moste, jak mi svine prodali hermanek.

To je tvoje chyba, ze ses takovej debil, ze koupis pytlík hermanku za dve ste.

Ale byla tam trava... Sem kreten.

„Ukaz.“

„Tady ne, pudem tady za roh, tam je takova restaurace a tam udelame vobchod.“

Byl mi silene podezrelej, presto sem jak vul sel za nim.

Situace mi znova prisla stejne nesmyslna, jako uz vobrovska spousta stejnejch situaci v mym zivote. Neco nechci delat, ale neco me tlaci nakou picovinu udelat a paxe v tom zmitam jak kreten...

„Taaak, dve piva, garsone.“

Sedel sem a koukal vokolo. Vsude samej fizl, jasne, samy policajti, cekaj, pijou colu light a az prevezmu zbozi, tak me sejmou.

„Hele, tohle je prvoridni material, z vnitrozemi, vystopanej v dzungli, za stalyho slunce a vlhka, svejma ucinkama se vyrovna heroinu.“

„Tak to je presne to, co potrebuju,“ rexem a nervozne sem se vohlid kolem sebe. Par lidi odvratilo obliceje a baba v rohu si utrela ubrouskem hubu.

„Tak pod, pudem na zachod, tady ti to nemuzu dat.“

„Tak jo.“

Vlezli sme na zachod a chlap se zacal svlikat.

„Co je, co se deje, gde mas travu?“ Do pici, sem tady zamklej na hajzlu s teplousem, ted me tady vosuka!! To uz je snad moc!!

Uvidel sem, ze ma kolem kouli provliknuty naky provazy.

Na provazech mel igelitovej pytlik. Vytah ho, rozhlid se vokolo, (na hajzlu, kerej mel metr ctverecni) a rek:

„Tady to je.“

Vzal sem do ruky hroudu a pricichnul.

Byla to tam, nevim, proste bylo to tam, se to nak pozna podle cuchu. Drzel sem v ruce hroudu nabitou drogou.

„Dej mi dve ste a ja du.“

Dal sem dve ste, chlapek si natah kalhoty a vypad z hajzlu.

Zamknul sem se na hajzlu a premejslel vo svoji soucasny situaci. Je skvely, ze mam u sebe spoustu vybornyho materialu, radostne sem si rikal.

V ty samy chvili mi zacal stejkat pot po zadech.

Ustrnul sem. JE TO V PRDELI.

U dveri hajzlu ceka deset policajtu, zavrou me do vezeni a tady, to je jasny, tady to nepreziju. Nejdriiv me vsichni cernosi znasilnej a pak me s roztrhanou prdeli hodej na hnuj! To uz je jisty. Pot mi vtejkal i z usi. Ledovy kapky vytvarely potucky a ty stejkaly po tele. Cejtil sem, ze se tresu. V ruce porad hroudu.

Narvu to do boty a budu delat, jako ze nic.

Podarilo se mi zastrcit drogu do pravy boty.

Srdce mi bouchalo tak, ze se mi delaly v pravidelnejch intervaloch mziky pred vocima. V tme hajzlu to delalo hezky obrazce.

Vzal sem xicht a narovnal ho do nakyho tvaru. Neslo to, protoze tvar byla stazena kreci.

Votevrel sem dvere. U dveri stal chlap. NEE. PROMIN, BOZE, ZE

SEM HRESIL!!

„Co tam delas tak dlouho, synu kurvy,“ rek mi.

Podival sem se vokolo. Lidi pili colu light a baba v rohu si zase utrela hubu.

Musel sem mit strasnej vyraz. Na otazku sem nenasel zadnou kloudnou odpoved. Kazdou chvili se zvednou a ukazou mi legitimace.

Chlap zmizel na hajzlu.

Az me chytnou, co budu rikat? Ze mi to nekdo, koho neznam, dal do boty? Blbost...

Ztezka sem dosed k nedopitymu pivu. Podival sem se do rohu.

Baba se na me koukala a mela v ruce ubrousek. V ostatni lidi furt pili colu.

Je to jasny, cekaj na me venku. V mistnosti nemuzou zasahovat asi z nakej policejních duvodů, ale venku me skripnou.

Podival sem se dolu. Trava lezla z boty ven, vsude na zemi plno drobku. Ucejtil sem vuni.

Tak to ukoncime, stejne to nak musi dopadnout.

Zved sem se a vydal ke dverim. Srdce uz bouchalo tak, ze me zaclo bolet. U dveri nikdo nebyl. Vylez sem ven a do drzky me uhodilo slunce a vedro. Zavrel sem oci a cekal. Nic. Nic se nedelo.

„Kurva, uhni, synu kurvy, co me furt dneska stojis v ceste,“ ozvalo se za mnou.

Sel sem zpatky na plaz. Ubalil sem rychlyho jointa a zatahnul.

Hned sem sel k zemi.

More se dostalo nakym zpusobem na nebe. Bylo to zajimavy.

Pamatuju se, ze sem tancil asi tak osum hodin. Potom mi nekdo prines colu light, at se napiju. Neslo to. Musel sem bezet pryc. Bezel sem pet kilometru piskem a necejtil zadnou unavu. Kolem hrala hudba, lidi tancili. Bezel sem a bezel.

Ovladal sem telo jako v pocitacovy hre.

Konec prisel nenapadne. Najednou sem nemoh chodit, natoz bezet. Leh sem do pisku a koukal na nebe. Na nebi se nic nedelo. U palmy se parili teplousi, vedle me na zemi naky jiny lidi. Kousek vode me negdo chcal. Koukal sem na nej. Mel dlouhej plast s kapuci. Nebylo mu zretelne videt do xichtu. Zacial sem se trast. Dochcalo to a votocilo se to ke mne.

U palmy teplousi knikali. Nemoh sem se hnout. Uvidel sem zase ty dva ohne misto voci a nos tridniho profesora.

„Pomoc, pomozte mi, chce me zabít,“ slysel sem se knikat, ale nemoh sem rvat. Potreboval sem rvat, ale neslo to. Lidi vokolo porad tancili.

Slo to ke mne. Cim dal rychlejc.

Zacial sem brecet. Kdy sem naposledy brecel...?

Cejtil sem, jak mi tecou slzy po tvarich.

„Nee, prosim, nech me...“

Postava se zastavila metr vode me. Nevidel sem nic nez obrys.

Byl sem schoulenej do klubicka. Brada mi drkotala vo hrudnik a srdce uz nebilo.

Smrtak vytahnul mec a rek:

„Zil si jako prase a jako prase chcipni!“

Mec se zablejsknul ve svetle Mesice.

Ma ho hezky vycistenej, napadlo me, ne jako ja, jak ho mam

zrezlej a tupej, smrtak ho ma cistej a vostrej!

Hlava se mi votocila smerem k mori. Videl sem porad blesky mece, ale v mori se noco delo. Teda jako, uz na plazi se noco delo.

Z more vylezla holka.

„To by uz snad stacilo, ne?“ podivila se prisne na chlapa s mecem. Rekla to tak akorat vcas, protoze se spicka mece zastavila kousek vod myho srdce.

Postava v kapi se votocila smerem k mori.

„Co si myslis, ubozacko, ze tady budes rozkazovat!!“

„Jasne, a ty di do prdele, i s tim tvym mecikem!“

Nevim, jestli mel smrtak naky rysy, ale tohle... musely mu ztuhnout.

Sel pomalu k holce, co vylezla z more.

„Este jednou na nej sahni a zarazim ti ten tvuj posranej mecik do prdele!“ slysel sem holku, jak krici.

Postava v kapi zacla sycet. Natahla hlavu k holce a sycela.

Byl dvakrat vetsi nez vona.

„Este jednou mi vlez do cesty, zenska...“

Nevim, jak to maj bohove mezi sebou, ale rek bych, ze asi tak stejny problemy jako lidi.

„Ja si pudu, kdy chci, kam chci, a ty... videl sem, ze hleda slova, slo to blbe, mozna ze voni nesmej mluvit moc sproste, napadlo me... ty sasulo v cernym kroji, mi v tom nezabranis.“

Bylo videt, ze buh Smrti, nebo Smrt, nebo co to vlastne bylo, ma hodne lidskyho, protoze po tydle urazce se zacal hrozne trast.

Videl sem, jak syci, ale uz nemel co rict. Hodil plastem a sel pryc.
Hodil plastem, cha napadlo me, to jako nakou plastovou lahvi,
nebo co...? Potichu sem se zacal pochechtavat.

Holka si sedla ke mne do pisku a koukala na me.

„Muzes mi rict, Ivane, proc ses takovej debil?“

„Hmee, to nevím.“

„Priste uz ti nepomuzu a pudes!“

Koukal sem, jako kdyz mi rodice rikali, ze kdyz dostanu dvojku z
rustiny, nebudu moct jit na dvur hrat hokej. Prislo mi to smutny, ale
vedel sem, ze sem nakonec vzdyicky hokej hrat sel, i kdyz sem
dostal trojku. Cejtil sem, jak me nekdo vzal za bradu.

Videl sem pred sebou její oči, vlasy a rty.

„Nech toho, Ivane, nech toho, nebo pudes s nim, nebo se mnou!“

Podival sem se do tech oci. Videl sem uz jen nahou zenu, jak
odchazi smerem k vode. Zved sem se z pisku a dopotacel se k
stanku.

„Jednu vodu, prosim!“

„Voda neni.“

„Tak vodu z vorechu!“

„Dosla.“

Kouknul sem na chlapa. Sedivy strniste, v koutku drzky cigaro.

„Kolu!“

„Jenom lajt.“

Mel sem silenou zizen, takovou, ze kdyz sem dal xobe jazyk a
horni patro, mel sem pocit, ze sou natreny sekundovym lepidlem.

Chtel sem noco ne alkoholickyho, s bublinkama.

„Mam pivo, jesli chces, synu...“

Nevsim sem si dobre, jesli rek synu kurvy nebo synu... to bylo dost dulezity... a tak sem nevedel, nevedel, jesli ma ke mne dobrej nebo zlej vztah. Jesli ma dobrej, muzu este chvili zkouset naky nealko, jesli zlej, taxi musim dat pivo a nebo jit vo dvacet metru dal k jinymu stanku. Rozhod sem se to neriskovat.

„Jedno pivo!“ zabil sem nekolik much jednou ranou.

Uvidel sem na plazi bezdomovce, jak prudi naky stary turistky.

Proc je prudi, blbec, asi mu reknu, at je necha... idiot... je spinavej jak prase.

„Ses spinavej jak prase,“ uslysel sem vedle sebe. Chlap mi podaval pivo.

„Jo, diky!“ vzal sem pivo a podival se na sebe. Zacial sem to cistit, ale moc to neslo. Mezitim bezdomovec zacial prudit naky jiny lidi, co sedeli vedle me a povidali si. Do prdele, za chvili je u me, mel bych jit pryc...

„Das si este jedno, synu...?“ Zase sem nepochytal, jak mi to vlastne rek.

„Jo.“

Videl sem, jaxe bezdomovec diva, stezi stal na nohou, na zadku mel vobrovskou posranou skvrnu a rek bych, ze se tak dva roky nemyl. Byl hubenej, ale na rukach mel svaly a jizvy.

Prehmatnul ke mne.

„Jak se mas, pohoda?“

„Jasne,“ cvaknul sem plechovkou a upil piva.

„Das mi napit, mam zizen...“ Podival sem se na plechovku

a na jeho drzku, ucejtil sem smrad.

„Jo, napij se...“ vodevzdał sem plechovku.

„Hej, amigo, dej mi este jedno,“ starej, sedivej kretene, mysel sem si.

„Tady mas, synu...“ Koukal sem na nej a von na me. Vzal sem plechovku a vodzrel ji. Cejtil sem, ze mi dochazej sily, a taxem ji vypil na ex. Beze slova sem dostał dalsi. Zacla to bejt vsechno lepsi.

„Ty delas boj, ze jo,“ rek bezdomovec. Zamyslel sem se nad svym zivotem a popravde vodpovedel ze jo. Zacal delat prede mnou kroky a vypady. Vypadlo znej, ze driv ucil kung fu.

Roky chlastu to z nej nedostaly, i v tom stavu mel POHYBY.

Sednul si ke mne a rek:

„Kdyz sem byl kluk, uvidel sem jednou holku, z vedlejsi vesnice, krasnou, jako obrazek.“

Do prdele, ted mi tady zacne vypravet pribeh svyho zivota...

„Sel sem za ni a rexem ji, ze se mi libi. To bylo nakejch sto kilometru vodsud, v horach. Bydlel sem se svejma sedmi bratrama v cihlovym baraku dvakrat tri metry, uprostred dzungle.

Kdyz sem se vratil, vsichni se mi smali. Stocil sem se do klubicka v rohu a usnul. Byl sem stastnej. Druhej den, kdyz sem ji videl, usmala se na me.

Byl sem zase stasnej. Ji bylo trinact, mne patnact. Sel sem za ni a zeptal se ji, jestli me chce. Usmala se a rekla, ze jo. Sel sem za jejim otcem, do vedlejsi vesnice, a rexem mu, ze chci jeho dceru. Rek mi, ze na ni musim bejt hodnej. Vod ty doby sme spolu zili.

Chodil sem pracovat do lesa, po vecerech sem ucil kung fu, který sem se naucil z knih, a chodil domu pozde. Byli sme stastny,

vzdycky, kdyz sem prisel pozde domu, usmivala se na me a hladila me po tvari a zpivala krasny pisne.

Vzdycky sem mel pripravenou veceri, i kdyz se neurodilo, kdyz proste nebylo co jist a byl hlad. Kupoval sem ji koralky na trhu za vesnici a nekdy sem jel i do mesta, pro nadobi, vejire k satum a pericka papousku pro ozdobu. Jednou sem prisel a rikala mi, abych se nezlobil, ze ji hrozne boli hlava a nemuze byt se mnou.

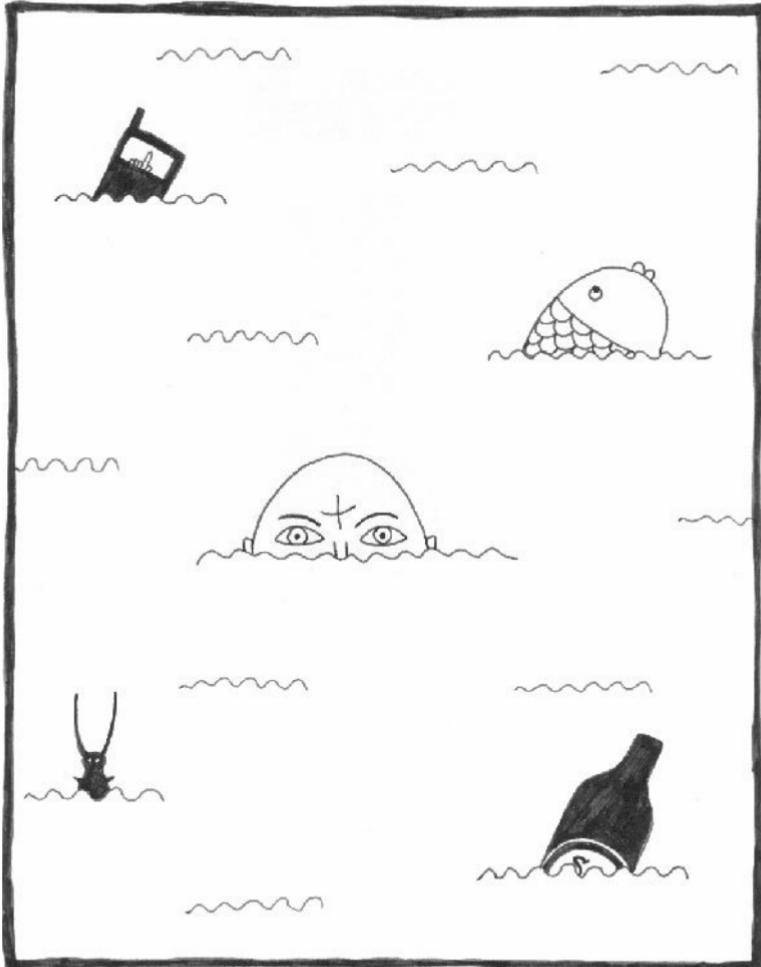
Potom ji hlava bolela vickrat, vzdycky kdyz sem prisel domu, rikala, boli, ale vzala sem si prasky a je to dobry. Rikal sem, aby sла k doktorovi, ale nikdy me neposlechla. Rikala, ze prasky ji bolesti zbavi.

Podival se na me a rek. „Vis, prisel sem vo to, co sem mel v zivote nejvic rad.“

Koukal sem na nej.

„Umrela pred trema lety, prisel sem vo to, co sem v zivote nejvic miloval.“

ZÁSE SKOČIL DO ZELENÝ, A PLAVAL ZPÄTKY...

Podival se mi uprene do oci a sel pryc. Rikal sem si, co sem to za vola, ze sem ho chtel vokrikovat, aby nevobtezoval naky posrany turistky.

Dal sem si este pivo, abych nabral silu a sel domu. V noci se mi chtelo strasne spat, ale nemoh sem usnout. Povedlo se mi to az k ranu, kdyz zacli zpivat ptaci. Zpivali furt stejnou pisnicku.

Furt dokola. Taxem radsi vstal, dal si kafe a koukal z balkonu na jezero a hory. Na jezere uz zase padlovali. Furt padlujou.

Obloha byla tmave modra, uplne nejmodrejsi, a socha Jezise Krista byla bila proti tmavy hore a modrymu nebi jako ta nejkycovitejsi fotka.

Dopil sem kafe, hodil spinavy hadry do rohu, zabalil prkno a zradlo a hodil to vsechno do auta. Kouknul sem na sit, jaky sou vlny. Dva metry se zpetnym proudem. To je v pohode. Na plaz Grumari je to asi hodinu, trochu sem cestou spal za volantem.

Na plazi skoro nikdo nebyl. Natrel sem prkno voskem a vlez do vody. Dal sem si vodu do huby a dostavil se zase ten krasnej pocit jako vzdyicky. Ocean. Slana voda, vlny...

Bylo videt, ze vlny se lamou dal vod brehu nez normalne.

Zdalky vypadaly tak akorat. Vlez sem na prkno a padloval.

Cejtil sem, jak me zpetnej proud zene do more, ani sem se nemusel snazit a byl sem u bodu zlomu.

Doslo mi, ze dneska to nebude legrace, ale boj. Vlny se zvedaly vysoko a musel sem se furt potapet, aby mi nespadlo sto kilo vody za krk. Probojoval sem se za bod zlomu a koukal kolem. Par surfistu, naky lidi na bodyboardu. Vsichni cerny.

Videl sem, ze na brehu pribylo par vypalenejch aut. Snad me

nezabijou, napadlo me. Vtom sem uvidel vlnu. Byla vetsi nez jiny. Zvedala se driv. Byl sem moc blizko. Zvedala se do vejsky tripatrovyho rodinnyho domku Okal, co je vyrabej v Bruntale.

Padloval sem proti tomu, co to slo, snad to stihnu, nez se zlomi a zabije me, jeee...

Vlit sem do vlny tesne, nez se zlomila. Pripadal sem si, ze sem vyjel vejtahem na strechu Okalu a pak zase rychle dolu.

Cernej chlapik vedle me se usmal a ukazal vztycenej palec.

„Adrenalin, ze jo, gringo.“

„To teda jo, kurva, sem se lek.“

„Dneska je to takhle porad, chvili klid a najednou znicehonic todle, ale to je v pohode, musis proste bejt vostrazitej.“

„Dik, jaxe menujes?“

„Carlos, kdyby neco, pomuzes mi, ze jo.“

Do prdele, jak ja bych mu moh pomoc!!?? Mam strasny starosti sam se sebou!

„To vis ze jo, ja sem Ivan.“

„Diky, dobrý.“

Zacal sem zkouset vzit vlnu. Byly desne rychly, nemoh sem to upadlovat.

Snazil sem se snad dve hodiny a nic. Mezitim sem vobcas silenou rychlosti plaval proti vlna, kera se zvedala do vejsky

Okalu.

Konecne sem jednu vzal, u spicky prkna se vobjevila vodni trist a ja cejtil silu vlny.

Prkno nabralo rychlost. Najednou sem na nem stal, nikdy ten

pohyb, kerym skocim, nezaregistroju, je to strasne rychly, jel sem po vodni hore a slysel, jak se za mnou lame. Tezko se to vysvetluje, jakej je to krasnej pocit. Jel sem mozna pet, deset sekund, ale cas je jinej v ty chvili, cas drzim v dlani a nemyslim na nej a von prestane prudit a drzi, dokud me vlna nesrazi z prkna a von je volnej.

V kotrmelcich sem se dostał ke brehu, cejtil sem, ze me ploutve, co sou vespod surfu, rizly do chodidla, ale bylo mi to jedno.

Padloval sem zpatky. Dostal sem se na klidnejsi vodu a koukal na Carlose.

Bral jednu vlnu za druhou a v bily vodni tristi byl videt jeho squelej biley smich uprostred cerny drzky. Bylo to krasny.

V dalsi vlně sem upad. Nevedel sem, kde je prkno, drzel sem se za hlavu a rotoval ke brehu. Po trech hodinach uz sem byl totalne vycerpanej.

„Hej, gringo, co je, padluj, kurva!“

„Uz nemuzu...“

„No jo, vy cizinci, ste mekky jak houba!“

„Ha aa, ha a,“ Carlos vzal vlnu a vodjel.

Koukal sem na nej a mimodek se mi delal na vobliceji usmev.

Najednou sem za sebou uslysel placnuti, jako kdyz nekdo skoci do vody.

Kdo tady, kurva, skace do vody. Kouknul sem na voblohu, jestli uvidim neco, z ceho se da skakat. Nic. Nejblizsi vostrov je tak tri kilometry, to asi je nemozny, dumal sem chytre, dokud sem nezaregistroval pohyb.

Deset metru vode me se z vody neco vynorovalo. Chyt sem cas

do ruky a koukal na to. Z vody vyplachtil rejnok.

„Blesk, chlapi, BLESK, rychle pryc,“ slysel sem nekoho kricet.

Rejnok plachtil vzduchem a elektrickej vocas se klikatil za nim.

Mel sem dosiroka votevrenou drzku, takze mi do ni tekla voda.

Pustil sem cas a rejnok zmizel ve vode. Zacal sem se dusit vodou.

„Ivane, ses v pohode?“ videl sem Carlose, jak ke mne plave.

„Dohhrry.“

Rexem si, ze mam zazitku uz dost, a padloval ke brehu. Kurva, ale ke brehu se da jenom vodjet, kdyz budu padlovat, vlny me zabijou... To mi ale doslo pozde, protoze sem uvidel v dalce se blizit zase Okal. Slysel sem krik lidi, jako vzdycky.

Doslo mi, ze uz je to v prdeli, ze tentokrat to nestihnu.

Okal prijel a vzal me po drzce. Nak sem dokazal, ze me nevodrotoval ke brehu. Chvili sem mel radost, ze je to v pohode, dokud mi nedoslo, ze mi Okal utrh provaz, kerym prkno drzi k noze. Byl sem ve vode, bez prkna. Cejtil sem, jak me proud vodnasi do more. Plaval sem ke brehu, ale jel sem vod brehu. KURVA! Videl sem prijizdet dalsi Okal. Musim ho vzit telem, jinak me to vodtahne pryc a skoncim jako potrava rejnoku.

Zerou rejnoci lidi, nebo je jenom za trest svihaj tema vocasama, premejslel sem behem ty samy sekundy, kdy sem se rozhodoval vlist do Okalu.

Nechal sem to bejt a zavrel voci.

Rana byla desna, byla to regulerni vodni lavina, drzel sem vzduch, ale zapomnel sem chytinout cas. Tim padem mi vzduch okamzite dosel. Zacal sem v rytmu rotaci placat rukama, abych se dostal na hladinu, ale jak je voda plna vzduchu, nedalo se vo ni voprit. Kdyz uz to dal neslo, uecjtil sem pod nohamu pisek.

Vylez sem na breh. Nekdo drzel moje prkno. Vzal sem ho a sed na nej. Byl sem asi trochu mimo. Po plazi sel chlapik s chlazenym pivem. Vzal sem tri a na ex je vypil. Koukal sem na more. Zdalky to nevypadalo tak hrozne.

Pripadal sem si jak kdysi, kdyz sme s kamaradem Ludkem lezli v Tatraci do horskyho zlebu, kerej sme sjizdeli na lyzich.

„Dost to klouze, co?“

„No jo, je to ledovy,“ rikal Ludek a splhal po kolmy stene prede mnou.

Vylezli sme nahoru a koukali dolu. Dobrej skluz, rikal sem si.

Koukal sem, jak Ludek leze este vejs nez ja. Proc tam, kurva, leze, probehlo mi hlavou.

Asi chce nabrat vetsi rychlost, CHA AA!

Videl sem, ze Ludek chcije, tak sem se votocil zady a kouknul pres skalu. Byli tam kamzici a sjizdeli svah po zadku.

Votocil sem se, protoze se mi to asi zda. Mel sem pocit, ze vidim, jak se kamzik smeje.

Vratil sem zrak zpatky a uvidel, jak Ludkovi ujela noha. KURVA, zabije se.

Vzal sem hulky, ze mu je podam. Jak se ritil kolem me, vzal sem ho hulkama po hlave. DO PRDELE!! Ludek letel dolu po zlabu ledovym jak prase. Dole sutry, vo ty se rozprskne na kousky masa.

Ludek, zdalo se, trochu brzdil botama. Vlit do sutru. Zakryl sem si voci a pak je pomalu vitezrel. Ludek vstal a voklepal si snih z kalhot. Vzal sem lyze a jel dolu.

„Dobry, ty vole, ses malem zabil!“

„Jo, taky sem si myselel, ale tak sem to nak uprdelil.“

„Slava!“

Vzali sme lyze a jeli dolu. Cestou to Ludek napalil do vobrovskych
sutru, co lezel viditelne uprostred snehu.

Vratil sem se k nemu.

„Co je?“

„Nemuzu se zvednout!“

„Ty VOLE!!, pred chvili si spad z tri sta metru kolmy ledovy steny a
nic se ti nestalo a ted v maly rychlosti narazis do sutru, kerej je
osamocenej uprostred siroky snehovy stopy, si delas strandu.“

„Ne, ty vole, koleno, nemuzu chodit!“

Nakonec to Ludek sklouzal, ale dalsich par dni jenom lezel.

Rikal sem si, musim tam jit znova, nebo uz se budu vzdycky bat
hor.

A ted sem mel to samy, musim jit znova, nebo uz se budu do smrti
bat vln.

Vlez sem znova do vody. Proud me vzal primo k Okalu. Zdalo se,
ze jich ted jezdi vic. Konecne sem se problooval skrz. Carlos se
usmal.

„Cos to vyvadel, gringo?“

„Ale... hhnic...“

Carlos nasadil politickej vyraz a paxe dal do smichu. Najednou se
prestal smat a zacal padlovat. Uvidel sem zase vlnu.

Vemu ji. Vemu, i gdybych mel scipnout. Padloval sem ze vsech sil.
Vlna me zvedla a ja jel podel ni. Kouknul sem nahoru a videl, jaxe
mi Okal lame na drzku, ale porad sem jel, slysel sem jenom svist
prkna po vode a videl duhu, kera vznikala u vodlamujici se strechy
baraku.

Zakryl sem si rukou voblicej a vodrotoval ke brehu. Cestou me prkno bouchlo do hlavy a do kouli. Behem rotaci sem premejslel, jak dlouho se da zit pod vodou bez vzduchu. Snad i nekolik minut...

Vylez sem z vody a koukal na more. Slunce zapadalo a hory kolem plaze uz davaly tmu.

Mavnul sem na Carlose a sel k autu. Pojedu do vesnice na pivo, asi do baru U tety Cidy, tam se zklidnim

U tety Cidy jako vzdycky nikdo nebyl, jenom holka, co nosi pivo.

„Skol,“ rexem a usmal se.

„Jo,“ rekla vona a neusmala se. Ach jo.

Po trech pivech uz sem zase zacal myset na to, jak to je s tema cernejma dirama. Prej ten nazev mel problem, protoze naky Francouzi rekli, ze ma sexualni podtext. Proste nic nemuze bejt v klidu, ani nazev naky zkurveny cerny diry, vzdycky se najde nekdo, komu se naka hovadina nelibi. Jasne, takze cerna dira se nebude menovat cerna dira, ale Misto Odkud Nic Nejde... MONN a nebo Vjecna Tma, vetec ko... nebo Tmavy Prostor Odkud Ani Svetlo Nevychazi, pripadne To Co Vsechno Pritahuje.

Vsimnul sem si, ze sem sam sebe rozprudil.

Asi sem neco muhlal, protoze prisla holka a rekla, jesli neco nechci.

„Jo, dalsi pivo!“ vykrixem.

„Klid, pohoda,“ videl sem, ze se vzdaluje pozadu, aby me mela furt na vocich.

Vratil sem se ke svejm myslenkam. Nekdo, kdo je chytrej, celej zivot duma, zkouma vesmir, objevi ve vesmiru neco zajimavyho, co je az neuveritelny, dokaze to matematicky i merenim a kdyz to

chce rict vostatnim lidem, tak mu reknou, JO DOBRY, ale nemuze se to takhle menovat. Misto toho, aby vsichni ztichli v nemym udivu nad tou veci, sou nasrany, ze to nezjistili sami, a prudej a prudej. Uprostred nasi galaxie je cerna dira, ale to nemuze bejt cerna dira, protoze by si snad nekdo moh myset, ze je tam cerna kunda, a to by mohlo mit na vyvoj cehokoliv zhoubnej vliv. KUNDA, idioti francouzsky...

V televizi sel Matrix. Neo zrovna bojoval proti vobrovsky presile Agentu.

„Vo cem dumas, amigo?“ uslysel sem hlas.

Starej cernoch si prised a nastavil prazdnou sklenici. Nalil sem mu do ni pivo a rek, ze vo vesmiru.

„Se na to vyser, stejne vsichni chcipnem.“

„To jo, ale... najednou sem nevedel, co rict..., ale, dyk vidis hvezdy, slunce... te to nezajima?“

„Cha a,“ zasmal se usmevem a ukazal v drzce par zkazenejch zubu. „Vy gringos mate hlavu v oblacich... my tady ale nemame co zrat, chapes to, mladence...?“

„Hmm...“

„V nasi zemi je porad kolem padesati tisic lidi, co pracujou jako otroci... ehhh, pokud se nepletu, otroctvi bylo zruseny nekdy koncem devatenactyho stoleti.“

„Ehh.“

„Takze my na hvezdy serem, nalej mi este!“

Nalil sem a von pokracoval.

„American prijede, ma plny kapsy penez, myslis si snad, ze si zaslouzi neco jinyho nez vokrast??“

„Neee.“

„Tak vidis!“

Chlapik si vzal moji lahev piva a sel si sednout do rohu.

Holka mi prinesla jiny pivo. Zase se neusmala.

Zacal sem bejt vozralej a sel sem na hajzl. Na hajzlu byla cedulka:

Trefujte se prosim vas do misy!

Vzpomnel sem si hned na profesora telocviku, kerej nam na stredni skole tlumocil vzkaz uklizecek:

„Vod ty doby, co ste nastoupili, je kolem mis nachcano, vy nejste schopny se trefit, blbecci!“

V televizi probihala honicka. V kazdym americkym filmu musi bejt honicka. Komu se to libi, desny skripani brzd, plechu a zuba???

Vratil sem se ke stolu a pil pivo.

Trinity klickovala na motorce s nakym Cinanem v sedle. Cinan ji drzel lascivne za stehno.

Chlapik sedel v rohu a nic nerikal. Holka koukala na Matrix.

Ja sem pil pivo. Bylo nam vsem dobre.

Do hospody prisel Carlos. Voprel prkno vo zed a sed si ke mne.

„Gringo, co tady delas?“

„Co by, piju pivo a koukam na televizi.“

„Jasne, pohoda,“ a zase se usmival bilejma zubama.

„Sem byl v Peru pred tejdnem,“ zacal Carlos... „a tam vlna jede podel pobrezi treba nekolik minut. Nekdy to az nejde ustat.“

„Kecas,“ vypadlo ze me spolu s debilnim vyjevenym usmievem.

„Fakt, ale voda je ledova a plna meduz, je to, jak kdyby v ni bylo chili.“

Nechtel sem si predstavit Okal plnej meduz, ledovej jak chili.

Nechtene sem se votras a naskocila mi husi kuze.

Ukazal sem to Carlosovi.

„Uplne mi z toho naskocila... ehhh... kurva, jaxe rekne husa... eehhheee??“

Carlos na me koukal.

„No... to zvire... ptak...“

Carlos se zacal divat vic podezrivave. Zacal sem se potit.

Rozhod sem se, ze to zkusim se slepici.

„Jak mi naskocila uplne slepici kuze, he, he, ehhh...“

Dival sem se na Carlose. Von se koukal na me. Bylo ticho.

Pak to presel a rek:

„Ale da se to vydrzet, musis...“

Carlosovi zazvonil mobil. Zved se a sel ven.

CO MUSIM, kurva, proc to nedorek, zase se nic nedovim.

Zapalil sem si doutnik a nechal kour krouzit kolem drzky.

Co to je vlastne mlhovina, napadlo me. Lexem se a kouknul do rohu. Chlap tam furt sedel a nevsimal si nikoho a cedil pivo skrz zuby.

Asi je to mlha naka vesmirna, nebo co. Co by tomu rek Grygar, tydle vjete.

Ve vesmiru prece nemuze bejt mlha, kdyz je tam vzduchoprazdno, neco, kde nic není. A co je tam, kde není vesmir, napadlo me. Ve

vesmiru je aspon vzduchoprazdno mezi jednotlivejma hvjezdama, mlhovinama, planetama a cernejma dirama, ale tam za hranici vesmiru je co, hovno, nebo nakej jinej vesmir..., tam se asi dostanu az po smrti, dumal sem chytre.

„Uz zase vo hvjezdach?“ ozvalo se za mnou.

Deda drzel prazdnou lahev a ukazoval na ni, jako ze uz je fakt prazdna a asi ze bych mel neco udelat. Koupil sem poslusne pivo.

Vratil se Carlos. Napil se myho piva a zas vodesel telefonovat.

Kurva, za chvili tady budou vsichnit pit my pivo a ja budu premejslet vo hvjezdach nakejch zasranejch.

Neo uz mluvil s Architektem. To je ale picovina.

Pod stolem uz se slejzali svabi na my vylity pivo. Chlapi se vozirali v klidu a mezi nima pobihaly mlady zbytne rychle.

Jako lidi, napadlo me.

Venku se ozvaly vystrely. Zved sem hlavu vod piva a kouknul na dvere. V mistnosti bylo ticho, ale venku nekdo zacal desne kricet. Nemoh sem se zvednout. Jenom sem sedel.

Votevrely se dvere a dovnitr vesel Carlos. Skrz bily tricko mu prosakovala krev. Telefon uz nemel. Sednul si na zem.

Vstal sem a sel k nemu. Videl sem, ze uz ma kref i v drzce.

„Carlos, co je, to bude dobry, ZAVOLEJTE NEKDO SANITKU!“ vykrixem.

Chlap v rohu dal pil pivo a niceho si nevsimal, servirka mu nesla dalsi. Carlosovy voci se zacly tocit do belma. Z hrudi mu vytejkala krev.

„Muj telefon... vzali mi telefon...“ rek Carlos.

„To bude dobry...“ drmolil sem.

„Byla to Motorola, dobra..., ale stejne neumela ty multi... edialni zpravy...“ rikal nesmyslne Carlos a z hrudi mu pri kazdym uderu srdce vytrysknul proud krve. Vsimplul sem si, ze je pokazdy mensi...

Drzel sem tam ruku, ale asi to bylo k hovnu. Za chvili Carlos zemrel.

Sel sem k chlapovi do rohu a vypil na ex jeho lahev. Vsimplul sem si, ze ma oci myho tridniho profesora z gymplu. Ziral sem na nej.

„Aby ses, gringo, neposral... proste vo jednoho min, to je normalni, ty nedokazes poznat smrt?“ rek.

„Zabili ho kvuli posrannemu telefonu, zkurnenemu zasrannemu telefonu... ukoncili zivot cloveka kvuli takovy picovine!“

„A co...“

„Hele, gringo, prestan tady kricet, sedni si ke svymu stolu a prestan kricet.“

Sed sem si ke stolu. Pred chvili sem dumal vo hvjezdach... ted sem na to uz fakt nemel naladu. Carlos lezel na zemi a nehejbal se. Krev uz z nej netekla. Videl sem servirku, jak s nekym telefonuje.

Koukal sem na Carlose. Prezil detstvi ve favele, tvrdej zivot a jizdu na hrane vlny. Neprezil ale telefonovani na ulici. Kerej zkurnenej zmrد to udelal, se urcite nedovim, urcite ho ani nikdo nenajde, Carlose hodej nekam na hnuj a zivot de dal.

Zaplatil sem a sel pryc. Ve dverich sem se potkal s havranama a policajtama. Rekli mi:

„Dobry den.“

„????“

Vlez sem do auta a jel domu.

Stavil sem se v bufaci a vobjednal pivo. V televizi ukazovali zatopeny severni oblasti zeme a kravy, jak plavou ve vode.

„Nejenze jim hrozi utonuti,“ rikal zpravodaj, co se kolem nich plavil na lodce, „ale taky utoky piran.“

... "TO UZ BY SMAD STACILO, NE" PODIVALA SE PRISNE NA CHLAPA S NEEEN. REKLA TO TAK AKDRAT UCAS, PROTOL SE SPICLA MECE ZASTAVILA KOUSEE VOD MYHO SRDCE ...

Koukal sem na holku, co stala vopodal. Krasne ji prosvitaly pod satama kalhotky. Najednou si mi do pohledu sednul chlap a zacal koukat tim samym smerem. Do prdele, sis musel sednout zrovna prede me... huhlal sem.

Posranej den.

Do buface prisel nakej beloch. Mel voholenou hlavu i voblicej, vypadal jak naky vejce, sednul do rohu a zacal pit whisky.

Pil tu whisky po hlubocejch douskach, neco se mu asi muselo stat.

Koukal sem pres zada zmrda na holku, poradne sem nevidel, furt se hejbal, stalo to za hovno.

Pri ceste na hajzl sem se zastavil u vejcete.

„Cau, co je?“

„Co je?“ zved hlavu a zachmuril se.

„Eee, no jenom jesli je vsechno OK?“

„Ne!“

„Co je, co se stalo?“

„Proc me vobtezujes?“

„Joo, sorry, uz du rychle pryc.“

„Di do prdele!“

Sel sem. Normalne nikoho se na nic neptam, nevim, co me to napadlo...

Chlapik dal pil whisky a niceho si nevsimal.

Koukal sem zase na holku. Votocila se. Bylo to zajimavy, mela prilehavy saty, bez podprsenky. Jaxe votocila, byla skoro nahá.

Pila pivo a bavila se s nakym cernochem. Cernoch se na me podival. Rychle sem vodvratil voci smerem k chlapikovi. Pil whisky.

Mavnul na me, jako abych sel bliz.

Prised sem si a upil jeho whisky. Je vozralej, taxi toho nevsimne.

„Co mi pijes moji whisku, zmrde,“ zeptal se me klidne.

„Noo, nevím, tak tady nak stala.“

„Hovno stala, zmrde.“

Jelikoz sem z prace zvyklej, ze me kazdej mrda, bylo mi to vosloveni jedno.

„Co se stalo?“

„Nebudes vjerit, vcera sem se vozral a vzal kurvu z ulice k sobe domu, jaxem byl vozralej, taxem usnul a vona me uplne celyho britvou voholila, kdyz se svliknu, vypadam jak mimino.“

„E, he, he, HEEE,“

„ZMRDE, tobe to pripada smesny!!??“

„Jo, cha, to je husty,“ byly my posledni slova. Najednou se mi zatmelo pred vocima a uvidel sem hvjezdy. Letel sem kolem Marsu a videl, jak tam chodej naky meduzy, prstence Saturnu se krasne trptytily a za Neptunem se neco hejbalo. Jee, co to je. Naky zvire, VOBROVSKY zvire, s tykadlama, mimozemstan, huuuu. Votevrel sem voci. Lezel sem na zemi a hned u vobliceje mi lezl vobrovskej svab. Videl sem Franciska, jak namaci hadr u umyadla a podava mi ho na zem. Zved sem se a sednul na zidli.

„Sho nak nasral,“ rek Francisco.

Sahnul sem na xicht, nos nebyl zlomenej, ale drzka me cela bolela.

„Nevim, prislo mi to vtipny.“

„Ses vozralej, bez domu.“

Sel sem teda domu. Spani mi moc neslo, bolela me drzka a navic sem dumal, co me zase ceka v praci. Co zas po mne budou lidi chtit, abych udelal, kdo zas na me bude kricet a komu zas budu lhat, kdyz vim, ze to je na mne desne videt.

KURVA!

Rano bylo krasny, slunce svitilo, ptaci zpivali a psi stekali. Uvaril sem kafe a sednul na balkon. Na jezere uz zase veslovali.

Kam furt jedou??

Sel sem do prace. V praci sem zjistil, ze jedem na voblibenej vylet po severnich statech zeme. HHa aa, Jee, eeeh, to zas bude prace vydrzet nespav tri dny a pit neustale nakej alkohol.

Vratil sem se pro kartacek na zuby a nahradni trenky.

Dostal sem do ruky letenku a poslusne vodkracel na letiste.

Zajimava parta, Anker z Danska, Nigel z Anglie, Ja z Cech a

Roberto z Brazilie.

Desna parta. Vsichni meli batohy, jenom Nigel mel tasku s pocitacem a vobrovskej kufr na koleckach. Hned sem si vzpomnел, ze posledne byl kufr mensi.

„Kurva, Nigel, co to tam mas, v tom kufru?“

„He, he,“

„Urcite tam ma ty sadisticky pomucky, kozeny kalhoty, bice, pouta...“ rek Roberto.

Predstavil sem si vobtloustlyho Nigela v tech hadrech a dost to sedelo, zacal sem se smat.

Nigel se prestal usmivat. Prestal sem se smat.

„Nigel, behem tydle cesty zistim, co mas v kufru, uz to nevydrzim, tydle vjecny dohady.“

„He, he,“ rek Nigel a vodkolibal se k letadlu.

Ve Svetlejch Zitrkach (Bello Horizonte) sme vlezli do taxiku a vodjeli k ZAKAZNIKOVI.

Zakaznik ceka s vystrcenyem perem, mi prijedem a kourime, von nas furt mrla, je to dost tezky na vydrz tenhle druh sexu.

Pomaha mi jenom myslenka na to, ze snad vypadnu vcas z toho baraku, abych se stacil vozrat.

Kdyz sme konecne vypadli, dostali sme se do standardni hadky.
„Pudem do buface, na pivo,“ snazil sem se presvedcit skupinu.

Vsichni se na sebe podivali a Nigel, protoze je nejstarsi, rek:

„Ne, Ivane, pudem do Kozorozce!“

„Ne, kurva, proc do Kozorozce, je to tam drahý a sou tam desny kretensky cisnici.“

„Ale sou tam nejkrasnejsi holky!“ ukoncil Roberto debatu.

Vzdal sem to. Zacial sem kontrolovat kreditni karty, penize... a tak.

V Kozorozci to uz bylo typicky. Padesat mladejch krasnejch holek, deset hnujsnejch starejch cisniku, par zasranejch turistu a my ctyri.

Dal sem si pivo a koukal. Zacla naka zkurnena show, holky se svlikaly a voblikaly, chlapi tancili a usmivali.

Kdyz sem pil druhy pivo, prisedla si ke mne naka krasavice.

„Tak co, Americane, how R U.“

„Co, coze, nerozumim...“

„Wotis jor nejm...“

„Fakt nerozmim, promin.“

„Di do prdele!“

Kazdej den me nekdo posila do prdele, to nechapu...

Koukal sem, jak chlapi kontrolujou holky, a Roberto zretelne ovladal to mineni.

Najednou se Nigel zvednul. Za chvili se vratil s nakou hodne mladou holkou a rek, ze de pryc. Anker uz tancil a Roberto se nudil, protoze nevidel zadnou hezkou. Ja sem pil pivo. Proste stereotyp.

Ve tri rano sme se zvedli a sli do hotelu.

Rano u snidane si prised Nigel a mimochodem rek:

„To nebudete verit, co se mi stalo.“

„Sel sem s holkou na hotel a kdyz sem vylez z Kozorozce, taxem mel na telefonu sedumkrat missed call.“ To bude asi Valerie, napadlo me.

„Valerie, chtela se mnou mluvit, kdyz me nesehnala, volala do hotelu.“

„Tys ji rek, kde budes spat?“ zeptal se Roberto. Videl sem, ze Nigel ztratil naky body prave.

„No a vona volala furt a volala taky, kdyz uz sem byl na pokoji s holkou a sel sem se vychcat.“

„No a co, ze si se sel vychcat,“ namitnul sem a cet dal naky zasrany noviny.

„NO,“ Nigel se trochu protah. „NIC, jenom kdyby to ta holka NEVZALA!!“

Vodlozil sem noviny a koukal na Nigela. Anker udelal to samy.

Roberto este nechapal, ze nekdo muze bejt v takovy sracce, takze si cet dal.

„A co rikala?“ vyhrxem trochu vic nahlas.

„No, Valerie se zeptala, jestli se dovolala do pokoje Nigela, holka rekla ze JO, ze von je zrovna na ZACHODE a jesli noco chce, at pocka!“

Kouknul se na Anglicana, je naky takovy prislovi, noco jako pokerova tvar, tu mel ted Nigel, ale byl uplne cervenej.

„Vod ty doby mi volala dvanactkrat...“

Nemoh sem to dal vydrzet, smal sem se jak blazen, Roberto zjistil, co se stalo, a smal se vic nez ja. Smali sme se jak sileny a Nigel taky trochu, ale ne moc.

„A co mas teda, Nigel, v tom kufru?“ napadlo me.

Nigel se zved a sel zaplatit hotel. Vsichni se este smali.

„Urcite tam ma kusy tech zenskejch,“ rek Roberto.

„Asi naky casti... a vsimnul sis, vod posledne ma to zavazadlo dvakrat vetsi...“

„Je to jasny, ma tam ty... ehmhm... klitoris,“ rek Anker a dal se znova do smichu.

Kouknul sem na Nigeluv kufr plnej klitorisu. Pak na Nigelu.

Tvar sem mel uz smichy uplne ztuhlou.

„CO JE V TOM KUFRU, NIGEL,“ zacal sem bejt nepricetnej.

„Te zaujmem a pak ho votevrem!“

„Je to na kod,“ rek Nigel potichu.

Zvedli sme se a jeli taxikem na letiste. Cesta do Spasitele (Salvador) byla rychla. Misto, kde pristali prvni moreplavci.

Cim vic na sever, tim sou lidi prijemnejsi. Zatimco ve Svetlejch Zejtrkach nas mrdali vostosest, ve Spasiteli si jenom trochu stezovali.

Vodkroutil sem si svoji prednasku a tesil se na pivo. Slova se ujal Roberto. Kdyz mluvil pul hodiny, zacal sem se vosivat. Delal sem na nej znaky, aby uz prestal, ale von delal, ze me nevidi. Navic zacal diskutovat. Dostali sme se do prdele. Zacial sem premejslet, jesli to nebylo lepsi ve Svetlejch Zejtrkach, tam nas zmrdali a nechali bejt... KURVA, tady maj zivej zajem... videl sem, ze Roberto se zaplejta vic a vic, videl sem, ze se mu to vymklo, prichazeli novy lidi a taky chteli diskutovat.

Nigel sedel a nic nerikal. Anker si cet mejly. Roberto nestacil odpovidat na dotazy nove prichozich. Situace se vymkla kontrole.

Po dvou hodinach se v mistnosti uz nedalo dejchat.

Kdyz sem v desny situaci, myslim na sex. Ted se mi do toho ale furt michal zasranej Nigeluv kufr. Co tam furt vozi? Do prdele, zasranej kufr.

Kouknul sem na Nigela. Mel soustredenej vyraz. V mistnosti probihala diskuze. Roberto debil, vzdyicky, kdyz dostał nakou otazku, tak ji rozved, ze vznikly ctyri dalsi. Byli sme V Prdeli.

Videt sem, ze Anker uz se taky nervozne vrti na prdeli. Lidi furt nechteli vodejit. Roberto nestihal odpovidat. Prislo mi to jak pribeh z reckejch baj, kdyz Herkules usek hydre hlavu a dalsi dve ji narostly.

Vsimnul sem si, ze Nigel se diva na hodinky.

„Nigel, kolik je hodin?“ rexem nahlas.

Lidi se skoro vsichni koukli na hodinky.

„Sest tricet sest.“

Spolecnost se rychle rozdelila na ty, co chteli najednou rychle vodejit, a ty, co chteli diskutovat. Nastesti prevladla vetsina tech, co maj radsi chlast, flakani a sex. Byli sme volny!!

Sbalili sme svoje pocitace a distinguovane se rozloucili. Mlcky sme vysli z baraku.

„Kurva,“ vykrixem na Roberta. „Sme uz mohli bejt davno v hospode!“

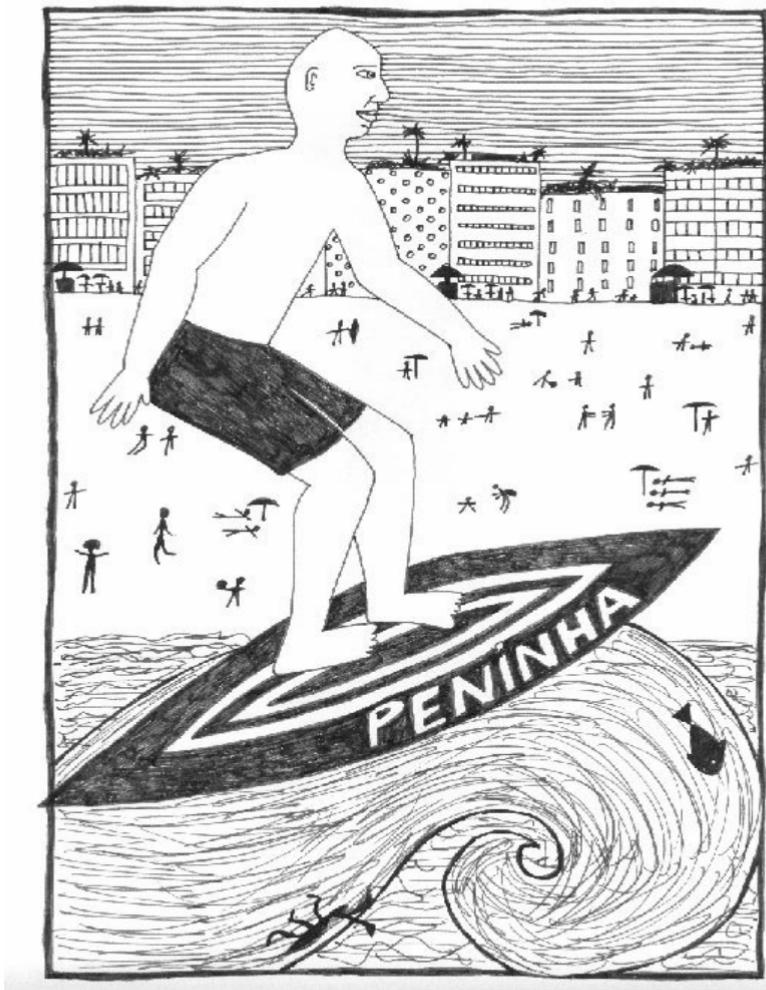
„No jo, se neposer.“

„Ehh.“

Sli sme do hotelu. Palmy sumely a more taky. Koukal sem z vokna na utesy.

Uvidel sem mezi utesama bar. Jej, jej. Hodil sem na sebe tricko a vybeh z hotelu. Cestou me uvidel Anker a pridal se ke mne. Bezeli sme velkou rychlosti. Videl sem v dalce drevenou boudou a par zidli vokolo a naky lidi, jaxedej u lahvaci. To mi uplne stacilo.

PRKNO NABRALO RYCHLOST...

Dosedli sme a zacli chlastat. Nase vejlety sou vzdycky stejny.

Cernoska v bilejch satech nosila pivo a taxme se hned do ni zamilovali.

Paxme se bavili vo praci, nadavali na par picusu...

Pip, Kratka Zprava. Roberto.

„Kde ste, blbci, za chvili zacina vecere se zakaznikem!“

Pripadam si na tehle vejletech jak na skolnim vejlete, bramborovy nebo chmelovy brigade.

„Serem na zakaznika!“

„At si polibi prdel, debil jeden zakaznickej!“

Slo nam to s Ankerem hezky, do sebe to zapadalo.

Nakonec to uz dal neslo. Zaplatili sme a plouzili se zpatky do hotelu.

Anker sel trochu vpredu. Vsimuml sem si, ze se cas zacina zpomalovat. Na skale v mori sem uvidel postavu. Zena v dlouhejch modrejch satech. Cas se desne zpomalil. Otocil sem se a koukal, jak deme k hotelu. CO JE.

Z utesu se snesl chlap. V ruce mel nuz. Mel nakou vyhodu, protoze my sme byli zpomaleny, ale von byl rychlej.

Najednou mel Anker nuz na krku. Koukem na utes a zena tam uz nebyla. Stal tam nakej chlap, akorat sem zase kolem sebe cejtil to vireni casu.

„Sem blazen, zabiju vas!“ kricel chlap. Mel na sobe jenom spinavy trenky.

„To sem blazen,“ ujelo mi.

„Je mi vsecko jedno!“

Videl sem nuz na Ankerove krku, zacal sem teda vodevzdavat vjeci. Vubec mi to nebylo lito. Byl sem zvedavej, co se stane. Anker vodevzda batoh.

Najednou se vobjevil dalsi chlap a rek, abychom neblbli, jinak ze nas zabije. Blbnout sem nechtel, takze bylo vsechno v pohode.

„Jenom na zradlo,“ rek Janosik a vratil mi nejdriv kreditni karty a potom vsecky doklady.

„Hele, vrat mi batoh,“ rek Anker. Kurva, Anker, tohle neni legrace, prepadeni, rikal sem si. K mymu prekvapeni Janosik vzal batoh a vratil ho.

„Takze, gringos, dneska ste z toho vyvazli, ale priste!!“ zahrozil Janosik.

Vzal hotovost a zmizel. Kam zmizel, to fakt nevim.

Najednou tam nebyl. Druhej chlap byl najednou taky pryc.

Koukali sme s Ankerem na sebe a cas zas bezel normalne.

„Videls to? Co to bylo?“

„Naky prepadeni asi.“

Byli sme vo par dolaru lehci, ale jinak nic. Ani skrabanec.

„Kurva, meli sme bojovat,“ napadlo me.

„Hovno, to za to nestoji.“

„To je pravda, ale... ehh,“ bourila se ve mne naka zkurvena hrdost, po bitve je kazdej general.

Dosli sme na cestu a vzali taxika do hospody. V hospode uz sedel zakaznik. Je zakaznik jako zakaznik. Nakej je debil, jinej zmrd, dalsi zkurvenec a nekerej je squelej clovek.

Tak to bylo i tady. Chlapi byli v pohode a taxme se vozrali, blabolili

nesmysly, pomlouvali Americany a nadrizeny a nakonec zaplatili nekolikanasobnou sumu, vo kterou sme byli pred chvili vokradeny.

Sli sme do Aeroclubu.

Bylo tam desnejch lidi. Byl sem vycerpanej, taxem si sed na zem ke stanku, koupil pivo a koukal. Ostatni se nemohli rozhodnout kam jit, Nigel sel nakonec s tezkou hlavou do hotelu.

Prisla holka.

„Jee, cau, jaxe mate?“

Roberto ji prejel pohledem a zacal konverzovat. Prislo mi to divny, protoze vypadala jak Nemka.

Nemel sem na nic naladu, natoz na konverzaci s nakou silenou Nemkou, a taxem se votocil a koukal na stanek a kurvy, co staly u nej.

Slysel sem, ze se kamaradi bavej s holkou, a taxem byl rad, ze to nemusim delat ja, a koukal sem dal v podstate nikam, krasne sem si vodpocival.

„Vypadas jak BRUCE Willis,“ cejtil sem, jak do me holka strcila.

„Jo, joo,“ to uplne nesnasim, kdyz mi to nekdo rekne... prece nemuzu vypadat jak ten kreten...

„Fakt, jaxe mas, vodkad ses, ses nakej smutnej!“

„KURVA, NEJSEM SMUTNEJ,“ proc mi furt nekdo rika, ze sem smutnej!!

„No, dobrý, vodkad ses...?“

„Sem z Ruska, menuju se Ivan a piju vodku po litrech.“

„To je zajimavy, ja sem puvodem z Mnichova,“ usmala se na me.

Otocil sem se a koukal dal na kurvy.

„Co je s tebou, proc ses smutnej, mas naky problemy?“

Otocil sem hlavu zpatky na Nemku. Neveril sem tomu, proc me nenecha bejt. Dival sem se do krasnejch modrejch oci a na velky povoleny kozy bez podprsenky.

„Ja se s tebou nechci bavit,“ rexem co mozna nejklidnejc. Videl sem, jak Roberto otocil oci v sloup. Holka vodbehla.

Za chvili sem videl, jaxe vraci, za ni sli naky lidi, co byli vo metr vyssi nez vona. Ten nejvetsi, s potetovanym krkem, ke mne prisel a kopnul me do nohy.

„Prej si urazel moji holku,“ rek anglicky.

„Sorry, nerozumim, co si rikal?“ postavil sem se na nohy. Byl sem stejne vysokej, ale chybelo mi padesat kilo.

Podarilo se mi vykryt první ranu. Jaxem nad tim uspechem jasal, zapomnel sem se krejt. Napalil mi ji primo na celo. Vodlit sem ke stanku a zacal chropet. Myslel sem, ze kdyz uslysi chropeni, necha me bejt. Videl sem, ze holka ho chyta za svalnatou ruku... bohuzel, byl fakt nasranej.

Povedlo se mi vstat, nez ke mne dosel, takze kopanec sel trochu mimo my ledviny.

Bolela me priserne hlava. V mlze sem videl policajty a naky spousty lidi, vsechno se mi to michalo a navic se zase zaclo dit noco s casem.

Z milhy vysla holka a sла primo ke mne. Sla rychle a tak nak rozzlobene. Jo, byla rozzlobena.

„Ivane!“ krikla, kdyz dosla ke mne.

„Nezlob se, promin, ale to není moje vina!“

„Ne, jo, není, nedokazes vyjit s lidma, furt nakej problem, do pr... teda, jako to je hrozny, furt noco s tebou resit!“

Prislo mi vtipny, jak malem rekla sprosty slovo.

„Cha, vy nemuzete mluvit sproste?“

Byla fakt nasrana, koukala na me s nakou smesi nenavisti a smutku.

„Neodvadej pozornost, uz me to nebavi, nejses zas tak squelej, abych qvuli tobe zanedbavala svoje jiny povinnosti, priste te necham Jemu!“ krikla a ukazala smerem, kde policajti uklidnovali Johna (sem zapomnel rict, ze to byl John z Dallasu).

Kouknul sem tim smerem a u zdi baraku sem ho zas uvidel.

Zpod plaste bylo videt oci, ktery sem znal. Zacial sem se trast.

„Ne, pprosim te, ne...“

„Kup mi pivo, prosim te, jo?“

„Ty pijes pivo?“

„No, nekdy..., hmm, nekdy piju.“

„A dokazes se vopit?“ zvedal sem se ze zeme.

„Ne, to nedokazu.“

Uvidime!!, mysel sem si posmesne a sel pro pivo. Cestu mi zastoupil policajt.

„Doklady a hezky rychle!“

„Nemuzu, du tady kamaradce pro pivo, nechte me, puste me!“

Kouknul sem policajtovi do tvare a uvidel oci. Oci tridniho profesora.

Nasadil mi zelizka a tahnul me pryc vod lidi. Zmital sem se a kricel.

„To neni policajt!“ kricel sem ze vsech sil, ale nikoho to nezajimalo.

Byla mi desna zima, cejtil sem, jak mi mrznou streva, POMOC!

Naproti nam sel cernoch. Na cernym, svalnatym tele mel dva zlaty retezy. Blejskaly se. Na retezech mel poveseny dve mince.

Mel holou hlavu a bily vousy, na rukach mu byly videt vobrovsky zily. Zlaty prsteny. Slo z nej teplo.

Kouknul sem na ruce a zelizka zmizela. Cernoch prosel kolem me a nevsimal si me.

Otocil sem se a vratal se mezi lidi.

Sed sem si ke kurvam, kery mi byly tak nak blizky, a poslouchal jejich kecy.

„...tlustej, vodnekud z Evropy, nosil mi furt kytky a za tri sta dolaru chtel, abych se mu vychcala do vobliceje, ha, ha, debil, sem si dala vzdicky tri piva a nachcala sem mu do drzky, co to slo, ha, ha...“

„Ja sem chytla chlapka na ulici, chtel vykourit a mel nakou papriku v ruce, chtel, abych mu to dala do prdele, pak zacal desne kricet, asi nevodhad palivost ty papriky, a zhroutil se...“

„Hej, gringo, nechces nasrat do drzky, za sto dolaru?“ otocila se na me ta nejmin hezka.

„Nee, to je dobrý, to mi delaj v praci celej den zadarmo.“

„Hmm, tak normalni sex, sto realu.“

„Ne, diky, sem zenatej, koukej,“ omluvne sem natah ruku a ukazal prsten.

„Na to se vyser,“ rekla, stahla mi prsten a hodila ho smerem k popelnicim.

Koukal sem na to JAK SILENEJ!!

Nezmoh sem se na jediny slovo. Koukal sem a koukal. Prsten,

muj snubni prsten, eee, co asi reknu, ze mi upad?!!

„Koukej, co umim,“ rekla, otevrela drzku a zacla hejbat jazykem.

Vohnul sem se a zacal hledat prsten. Nasel sem hrebik a pichnul sem se vo nej do prstu.

„AUU!“

Vlez sem mezi popelnice, ale nic sem tam nevidel. Sed sem si zpatky a dal si pivo. Kdo mi uveri, KURVA, ze mi kurva stahla prsten a zahodila... eee... a jak bych to vlastne moh rikat...

Ke stanku prisel jezecik a vysral se u popelnice. Koukal sem na nej a nez zacal srat, sem si vsimnul, ze se na zemi neco blejsklo. Pes se vysral a sel pryc. Priskocil sem k hovnu. Vzal sem papir a zacal vodhrnovat. Prsten tam byl. Rozhodne sem nechtel uz vo nej prijit. Sel sem na nejbliksi hajzl a prsten vomyl. Tohle vsechno musi bjet nakej vomyl, rikal sem si dokola.

Z hajzlu rychle do taxiku a do hotelu...

Vylez sem z hajzlu a sed si na zem u stanku, abych nesedel u holek. Posranej prsten se mi na ruce trpytil.

Prisel ke mne Roberto a Anker.

„Tak co, pokracujem, ne...“ kopnul do me Anker.

Zved se ve mne desnej vztek. Nemoh sem se kouknout nahoru. CO DO me kope, debil...

„Ne, ja sedim tady a piju pivo.“

„Ses nemoznej, pod, pudem tancit.“

„Dete do prdele... tancit,“ rexem.

Aspon pochopili a vodesli. Byl sem zklidnenej. Upijel sem pivo a koukal vokolo. Nic se nedelo. Zved sem se, vzal taxika a jel do hotelu. Spal sem driv, nez sem si stihnul sundat ze sebe vjeci,

tagze sem se rano probudil voblecenej.

Stihnout druhej den letadlo je peklo. Dobjehli sme k prepazce a kdyz sme vlezli do letadla, uz koncilo predstaveni s maskou a pasem.

Dal sem si xnidani pivo a koukal dolu na voblohu.

„To znate ten pribeh z pred tri let, jak pilot dal po startu vomylem zpetnej tah na levym motoru,“ zeptal se chlapik, co sedel vedle.

„Nee, to neznam.“

„Pilot dal po startu vomylem zpetnej tah na levym motoru,“ rek chlapik a koukal na me.

Cejtil sem, ze se letadlo nak nahlo. ZPETNEJ TAH!

„Hmm, a co?“

„Vsichni mrtvi.“

„A aa aha a.“

Votevrel sem noviny a tam byla fotka z nakyho vybuchu v Afghansitanu. Tela rozhaseny po zemi. Uz me to sralo, furt ty spatny zpravy. Hodil sem noviny na zem a kouknul na Nigela. Byl bez výrazu. Roberto spal a Anker hucel do naky zensky vedle nej.

Pristali sme v Recife a sli do hotelu. Z hotelu rovnou k zakaznikovi, kourit pera. Delaly se mi mzitky pred vocima, rychle sem sednul a premejslel, jesli to Roberto neposere. Drzel sem palce.

Roberto to posral. Dostal se do stejnyho cyklu jako vcera.

Premejslel sem, co ma Nigel v kufru. Koukal sem na nej a vyraz v jeho vobliceji mi nic blizsiho nerek.

Vstal sem a rek „Kunda“.

Koukal sem na vobliceje. Bylo ticho. Roberto se kousal do rtu.

Nigeluv vyraz se nezmenil, Anker koukal jak vostatni.

Prvni se probral reditel.

„Co ste to prave rek?“

„Rexem KUNDA.“

Vedel sem, ze moje dny ve firme se kratej. Vsichni byli zticha a koukali.

Rida taky koukal. Pak rek:

„Co si to dovolujes, synu kurvy, vypadni!“

Vzal sem vjeci a vypad z baraku. Venkovni horko me polilo potem.

Sel sem do buface pres ulici a premejslel, co se asi ted dejte na schuzi.

Komentujou to, nebo to prejdou.

PIIIIP, telefon, neverim, tak rychle!

„Ivane, co delas, ty kretene,“ uslysel sem hlas svyho ridiciho pracovnika.

„Nic..., jenom sem se nak blbe vyjadril.“

„Hovno blbe vyjadril, si rek znicehonic kunda na schuzi se zakaznikem.“

„No a co, sem rek kunda, ty si nikdy v zivote nerek kunda?“

„Ivane, to neni mozny, co ses za idiota.“

„Hmm.“

„Ehh, ty vole, te budu muset nak potrestat.“

„To mas blby.“

Klik.

Dal sem dalsi lahev a cekal, az kamaradi vyjdou z baraku.

Nakonec vysli. Vsichni se museli na schuzi desne premahat, protoze jak vysli, dali se do desnyho smichu. Smal se i Nigel, kerymu jinak nebylo moc do smichu, protoze ho doma cekala nasrana jizanska milenka.

„Si rek znicehonic kunda, ty vole!!“ rek Roberto

To uz sem vedel.

„Co se pak delo?“ byl sem zvedavej.

„No, reditel mluvil s tvym nadrizenym, rval na nej, co prej to sem posila za smejdy, a nakonec mu rek, ze je kunda, utrel si pot z cela a vodesel, miting pak pokracoval normalne dal.“

Vsichni se zasmali.

Sli sme do baru, vozrali se a druhej den se vratili do Lednovy Reky (Rio de Janeiro).

Vzal sem taxika a vodjel domu. Mel sem pred sebou vikend a byl sem rozhodnutej ho stravit hezky.

Premejslel sem, co asi delaj deti a T. V Cechach je ted poledne...

PIPPP.

Vzal sem telefon.

„Ahoj, tato.“

„Jeee, ahoj Domi, jaxe mas.“

„Dobre.“

„Ja taky.“

„My sme jezdili na traktoru a spali sme ve stanu.“

Byl sem rad, ze uz nemusim mit rad prirodu a venkov, jako

v mladi.

„Joo, to je hezky.“

„Tesime se na tebe, tato!“ rekla Domca.

„Ahoj, tato,“ ozvala se v telefonu nejmladsi dcera. Je urcite z tech tri nejrozumnejsi.

„Budu si muset vod tech dvou vodpocinout,“ rikala ve svejch sedmi letech... „pojedu s kamaradkou k nim na chatu.“

„Dobry.“

„A tato, vis ze Miki uz bude slepej za chvili i na druhy voko!“

„Blby.“

„Ahoj, ja ti dam este Kubu.“

Predstavil sem si pubertakuv knir a nakraplej hlas a pripravil se na to.

„Ahoj.“

„Cau.“

„Tak co?“

„Nic.“

„Heeh, a co delas?“

„Nic zvlastniho.“

„A jaký je pocasi?“

„Nestoji to za nic.“

Ticho. Premejslel sem, co rict.

„Rexi neco?“

„Nee, este nee, premejslim, co rict.“

„Aha.“

„Das mi mamu?“

„Jo... a... jaky sou vlny?“

„Dobry, dva metry.“

„To je husty.“

„To je husty.“

Ticho.

„Das mi mamu?“

„Jo, ja mysel, ze este neco reknes.“

„Egh...“

„Mami, VON s tebou chce mluvit.“

Slysel sem, jak T v ty dalce tech tisicu kilometru lateri.

„Co je?“

„Nic.“

„Se nemuzes chvili bavit s vlastnima detma?!!“

„Dyxem se snima bavil!“

„Hovno, jenom dve minuty!“

Zjistil sem, ze kazdej vnima cas jinak. Treba kdyz se s T milujem, tak ja myslim, ze to je nejmin pul hodiny, nekdy i dyl.

Vona rika, pcha... deset minut ztezi.

Tak nevim, uz to resim tendle problem patnact let, ale este nikdy sme nedali budik, abychom to objektivne zmerili a paxe dohadovali. Kazdej ma proste svuj cas.

„Jak to, dyxe s nima bavim dobrou pulhodinu.“

„Jee, che, dobrej for.“

Musim rict, ze si T taky dost vymejsli. Jednou, kdyz prijeli znamy na navstevu, tak rekla, ze ve meste je spousta caucauu, tech psu. Vod ty doby, kudy sme jezdili, nikde ani jeden caucau.

Furt sem ji to mlatil vo hlavu, dokud znamy nevodjeli.

Hned prvni den potom sem videl cestou do prace dva a cestou domu tri caucauy. Krome casu este naka jina blbost, ktera dela veci relativni. A relativita, kurva, jak to, ze ten chlap, co vodlitne do prdele a vrati se za par hodin, je furt mladej, ale jeho dvojce uz chodi vo holi a sere do plen.

„Tak co, jak je, milacku?“

„Se zase prasis, ze jo!“

„Neprasim!“

„Rekni mi, jaxi stravil vcerejsi vecer?“

„Sem se vozral.“

„A den predtim?“

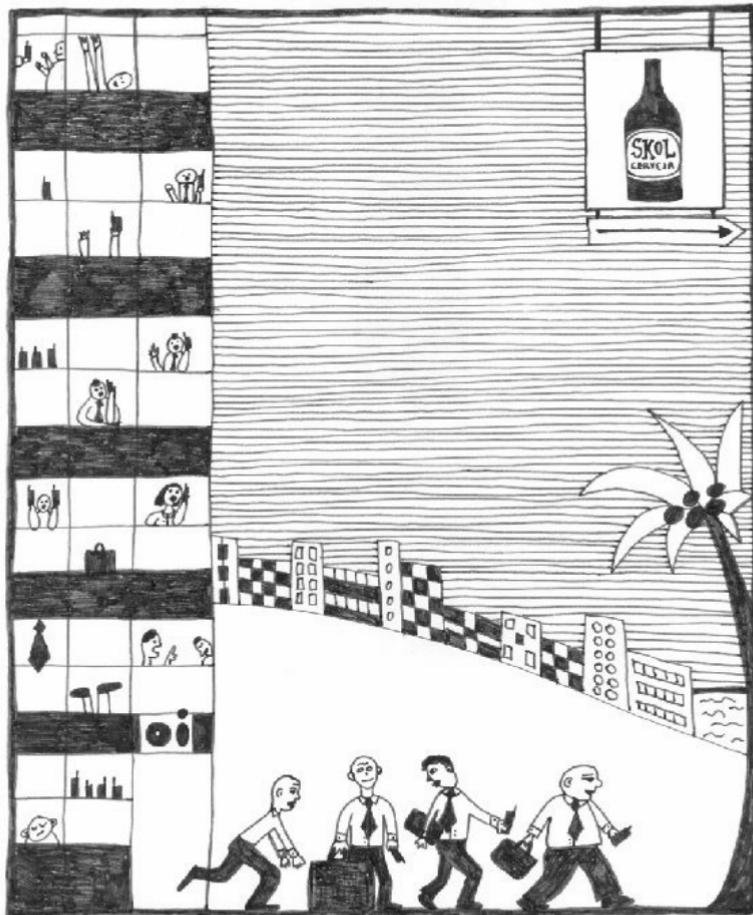
„Sem se taky vozral... eee.“

„A ten pred tim dnem predtim, si se taky vozral a zprasil!“

„T, ne, to nee.“

Zacla me bolet jizva na hlave, vodkud mi pred pul rokem vyndali takovou nakou bouli.

...SBALILI SIE SVOJE POCITACE A DISTINGUOVANE SE ROZLOUCAU. FUKY SIE VYSLI
Z BARAKU...

„Prijedes pro nas na letiste?“

„Jasne!“

„Jen aby...“

„Hmm.“

„Co hm?“

„Nic, ja jen taknak malinak.“

Spojeni se prerusilo. Koukal sem na telefon v pravy ruce.

Udelam snidani a pudu na plaz.

Koupim novy prkno, napadlo me... Stary uz je na me moc velky a tezky, nejdou s nim delat pируety, batidy, ejry a podobny hovadiny, ktery stejne neumim.

Uvaril sem kafe a poslouchal, jak ptaci zpivaj. TA A, DA, DYY, DA A, DA AA, DA A, DA AA. Nekde sem cet, ze napodobujou zvuk mobilnich telefonu. Nektery lidi maj na zvoneni nastavenyho Mozarta. To bude krasa, az budou ptaci zpivat

Requiem, to by mozna Mozart netusil, ze bude tak slavnej, ze se jeho songy naucej ptaci.

Dopil sem kafe a sel do vobchodu.

Koukal sem na prkna a jako vzdycky sem se rozhod podle bary. Ruzovy mi pripadalo moc extravagantni, na cerveny prej dou zraloci a navic ho nemeli, zeleny se do vody nehodi, hnedy je jako hovno...

Vzal sem modry, krasny, s vlnama, akorat na moji vejsku, dali mi zadarmo vosk a prezervativy, takze sem byl vybavenej.

Premejslel sem, jesli pudu rovnou na Arpoador.

Sel sem na Arpoador. Vlny staly za hovno, taxem po hodine presel na Dablovu plaz, ktera je mezi Arpoadorem.

Tam to bylo vostrejsi. Z Copacabany vyvera nejakej proud sracek, kterej se drzi zrovna na tyhle babelsky plazicce, kam se nesmi po sousi. Voda ale vojakum nepatri, tagze surfisti a lidi na bodyboardu tam muzou.

Nechapal sem, jak to, ze vo kousek vedle je ocean cistej a docela klidnej a vo kus dal je spinavej a divokej. Vlny se zaviraly rychle. Zavrel sem voci a vbehnul do vody. Vynoril sem se a co nejrychlejc padloval, aby se dostal mimo bod zlomu. Na hlavu se mi prilepila naka zasrana meduza. Vlezla mi do drzky.

Kurva, lepsi spalenej vod meduzy v drzce nez se zlomenym krkem vod vlny.

Probojoval sem se skrz a sundal meduzu z drzky. V ruce sem drzel pouzitej kondom.

Vodhodil sem kondom. Vzal sem vlnu, co se hned zavrela a smejkla se mnou vo dno. A tak furt dokola. Po dvou hodinach sem vomiacenej vylez z vody a vodesel k autu. Zdalo se mi, ze me nekdo sleduje. Kdyz sem se ale votocil, nikoho sem nevidel. Hodil sem prkno do auta a vyrazil k domu. Slysel sem divny zvuky, a taxem zastavil. Pneumatika byla praskla.

Zajel sem k chodniku. Lateril sem jak silenej, Do prdele, ted ta desna prace s vymenou kola, urcite me nekdo pride prudit, nejdriiv abych preparkoval a pak jesli nechci pomocet.

Vypnul sem motor a lez z auta. A uz sem ho videl. Picus, co celej den nic nedela, jenom sedi a hlida, aby si nekdo nestoup k vyjezdu z garaze.

„Tady nemuzes stat.“

„Aha... vymenim kolo a jedu pryc... nestojim...“

„Tady nemuzes stat, popojed kousek sem, tady a takhle...“

Vlez sem k volantu a mezi nadavky sem prokladal cesky slova.
Popojel sem, jak mi zmrد ukazal, a vyndal vjeci.

Hned se ukazalo, ze tam, co stojim, nemuzu tocit klikou vod zvedaku, protoze je tam nejdriv dira a pak vobrubnik.

„Musis jet este dal,“ rek mi bila kosile a cerny tesilky s knirem.

Zalez sem zpatky k volantu a nadaval. Koule me desne drely z morsky vody. Popojel sem dal.

Vzal sem never a nasadil. Zacial sem tocit a zistil, ze stojim v louzi plny chcanek, abych votocil pakou, musel sem strcit ruku do chcanek. Do prdele, smejd jeden tlustej, rikal sem si.

Ucejtil sem najednou dotek na rameni. Vohlid sem se pres rameno a von tam stal.

„Pust me k tomu, gringo, ja to umim...“

Votocil sem se a dal tocil klikou. Slo to ztuha, protoze sem se vyhybal louzi.

Ucejtil sem dotek. Neni mozny, co zas chce.

Za mnou stal nakej cizi chlap a ptal se.

„Nevis, kde je ulice svatoho Bernardyna... teda svatoho Benedikta?“

Koukal sem na jej pres potoky potu.

„Asi nevis, vid,“ rek von a sel pryc.

Konecne se mi podarilo vyzvedat auto a sundat kolo.

Ucejtil sem zaklepani na rameni.

„Kdyz mi das dolar, udelam to za tebe.“

„Nemam dolar.“

„Ty nemas dolar?“

„Ne.“

„A nemas aspon neco jinyho?“

„Ne, nemam ani nic jinyho.“

„Tak di do prdele!“

Nandal sem novy kolo. Tesil si rozepnul knofliky u kosile a vyhrnul rukavy, jako kdyby sam neco delal. Koukal na me.

Pres pot v ocich sem ho ani poradne nevidel.

Sbiral sem vjeci a ucejtil poklepani na zadech.

„Dej mi cent, STREJDO.“

„Nedam.“

Dite udelalo smutnej voblicej. Poulicni dite, spinavy a hladovy.

„Dej, STREJDO.“

„Nedam nic,“ zaclo me dite srat.

Bouchlo me do zad a vodbehlo. Zasrany dite.

Konecne sem vsechno nahazel do kufru a vodjel. Knir se za mnou vohlid. Pokynul mi a ja jemu.

V bufaci uz bylo vsechno pri starym a potom doma taky.

Druhej den sem bez snidane vodjel. Uz cestou bylo videt, ze vlny sou vetsi nez jindy, mesto bylo trochu zahaleny mlhou, co sla z vody.

Zase mi neco rikalo, ze me nekdo sleduje. Kouknul sem do zrcatek, ale kolem nikde nikdo. Mesto po ranu spi, protoze vsichni do rana chlastaj, na ulicich jen vopozdeny ranni vopilci.

Dostal sem se mezi skaly kolem devaty rano. Docela brzo, presto uz tam naky cernosi byli.

„Cau, gringo, vis, co se stalo Carlosovi?“

„Jo vim, smutny, nasli ty zmrdy?“

„Ses blazen, kdyby to byl syn nakyho politika nebo dulezityho cloveka, tak uz je maj, ale takhle...“

„A co ses ty zac?“

„Carlosova segra... je to v pohode, nas je doma este jedenact, ale Carlos byl dobrej...“ rekla a sla pryc.

Ocean byl rozzlobenej. Ne rozzlobenej. Byl ZLEJ. Vlny byly hodne velky.

Sednul sem na pisek a premejslel, jestli tam vlizt. Nevlezu tam, rozhod sem se.

Stoupnul sem a privazal si prkno k noze. Ted tam musim, byl bych za blbce si tady privazovat a vodvazovat prkno k noze.

Sel sem do vody. Hory vody. Obrovsky vlny. Nekolikrat me to proste vratio na breh. Videl sem Carlosovu segru nekolik metru nade mnou, s ploutvema a bodyboardem, jak jede vobrovskou rychlosti po strane vodniho svahu a u toho se krasne usmiva. Jako se smal Carlos, napadlo me.

Dostal sem se nak za zlom, cestou sem silenej koukal na vlny. To uz nebyly Okaly, ale patrovy rodinny domy, jako na Morave... regulerni vodni udoli a hory.

Neslo to jet. Teda jako me to neslo. Vlny byly desne rychly.

Vsichni vostatni jezdili slalom a u toho kriceli radosti. Kdyz jel supervelkej rodinnej dum, vsichni to komentovali.

DO PRDELE, DO PRDELE!!! a snazili se uhnotrane. Ja sem se

tam zmital v podstate jen tak, abych se zachrаниl. Nekolikrat me to sejmulo a ja nevedel, jestli se dusim nebo ne. Dalo by se rict, ze sem byl stastnej.

Myslel sem na vsechny managery a reditele vsech firem.

Myslel sem na ne s krasnym pocitem, aby sli do prdele a tam chcipli. Ja sem tady, uprostred oceanu, s lidma, který treba ani nedokazou cist, ale nejsou to zmrdi. A nakej zakaznik jim muze bejt u prdele.

Vzpomnel sem si, jak na me jednou Zakaznik kricel, prislo jich sedum, jeden vetsi hitler nez druhej, a zacli kricet.

„Ste neschopny, ste pomaly, ste neflexibilni!“ kricel jeden hitler.

„Uz davno sme vam dali zadani a vy este nic nedelate, to je HROZNY,“ kricel dalsi hitler.

„My vam tu zakazku nedame, my si to radsi udelame sami.“

To bude nejlepsi, kdyz si to udelate sami, napadlo me. Aspon vam nebudu muset kourit vase zasrany pera. Udelejte si to, vy zmrdi! Bohuzel sem jim to takhle nemoh rict.

Sedel sem tam tenkrat sam. Vsichni kriceli. Nejvetsi hitler kricel nejdyl. Kdybych se s nim moh utkat ve ferovym souboji, nezustane mu v drzce jeden jedinej umelej zub, ale takhle, porad neprirozené koukam a kejvam hlavou. Nejradsi bych ho fyzicky napad, ale nemuzu. Mam pocit, ze mi praskne zilka.

„Takhle to nejde, NEJDE!“

Koukam, nic nerikam. Jasne, nejde, udelej SI TO SAM, SMEJDE!

„Takhle to nejde,“ kricej vsichni mensi hitlerove a divaj se, jestli se nejvetsi hitler diva.

„Pracujeme, abychom zlepsili nase sluzby,“ slysim se, jak mumlam.

„Obrovsky se vam vsem omlouvam za soucasnou situaci, doufam, ze brzy uvidite vysledky nasi prace.“

„UZ JE KONEC, skoncilo obdobi omluv,“ krici nejvetsi hitler.

Je v cely mistnosti nejmensi.

Myslel sem na to uprostred oceanu a vlny me houpaly nahoru dolu. Carlosova segra ke mne priplavala a rekla.

„Co je, Ivane?“

„JAK TO, ze znas my meno?“

DO PRDELE, DO PRDELE!!! slysel sem krik. Blizil se barak. Carlosova segra zamavala ploutvema a byla pryc. Ja sem nestih udelat nic, takze sem dostal po drzce. Stihnul sem se nadechnout, takze sem tu minutu pod vodou vydrzel. Byla to minuta???, nebo par sekund??, napadlo me, kdyz sem se vynoril. Zas ten cas si dela, co chce...

Carlosova segra se vratila. Vsimuml sem si, ze je hezka, a navic, asi jak se vyhejbala baraku, tak ji trochu povolily plavky.

Asi videla muj debilni xicht, takze se upravila a rekla:

„Ten den, co Carlose zastrelili, rikal, ze je tady nakej gringo Ivan, kterej se pokousi jездit na surfu.“

„No jo, to sem ja, sem Carlose poznal ten samej den.“

„Vypadas, ze ses nakej smutnej.“

„Ne, premejslim vo praci.“

„Jasne, chlapi furt premejslej vo praci...“

Ja sem fakt kreten, proc furt na tu zkurvenou praci a na ty zmrdy v ni myslim. Protoze s nima travis vetsinu casu a navic za to dostavas penize, abys moh zit, rek mi nekdo. Vohlid sem se vokolo, co je, kde kdo je?? Furt me dneska nekdo stiha!

Uvidel sem nakym koutkem voka takovy mihnuti. Jaky mihnuti.

Proste naky mihnuti, jaxe nekdo mihnul. Blbost.

Povedla se mi vzit vlna. Byla siroka jak neci zahrada. Jel sem a uz sem videl, ze to bude drsny. Jeji sirka se zmenila ve vejsku. Natahnul sem proti tomu ruku, jako ze NE, ale malo platny.

Vzala me pres levy ucho, nastesti ne pres pravy, tam mam bolestivou jizvu vod rany pullitrem. Snura vod prkna se mi vomotala kolem krku a prkno zatahlo. Nevedel sem, co mam delat driv, jestli se snazit dejchat, pod vodou blbost, nebo sundat snuru, nebo proste to nechat bejt.

Nesmyslne sem placal rukama a povedlo se mi vynorit.

ACHHH, skripave sem se nadech. Uz jel dalsi barak. Zlomil se driv, nechal sem to bejt a vodjel sem ke brehu.

Dam si pivo a uvidim, uvidim, slo mi hlavou. Prkno sem tahnul za sebou jak naky zavazi.

Videl sem, ze slunce zapada, ze za chvili bude tma. Rychle sem dal dve piva a vlez znova do vody. Ted tady uvidite MISTR!

„Jo?“ uslysel sem nekoho.

Vohlid sem se... a nikdo tam nebyl.

Stiny se probudily a slunce zapadalo za hory. Proud me vzal a hrnul k vlnam. Cestou sem znova premejslel vo zmrdech v pracu. Napadnul me Fabio. Prvotridni zmrdr, kterej se normalne chova normalne, ale pred svym nadrizenym na nas krici a krici. Chtel bych ho potkat tady, mezi vlnama, a rict mu,

TY SMEJDE, di do prdele, CHCIPNI. Bohuzel se s nim vidam jenom na schuzich a tam ma von navrch a tyhle lidi tam, kde ja mam navrch, bohuzel nechodej.

Ach, to je jedno, seru na to. Slunce hodilo posledni paprsky a

zapadlo. Udoli se ponorilo do tmy, coz delalo ocean este hrozivejsi.

Bylo videt, ale tak tak. Vezmu vlnu a pudu na pivo k tete Cidy.

Videl sem, jak prijizdi. Za ni byla videt jedna este vetsi... MUSIM vzit tu prvni, jinak me ta druhá smete.

Padloval sem ze vsech sil... a vlna mi ujela. Vohlid sem se a videl jen vodu. Hora vody volne splyvala s temnym nebem.

„Co to je,“ zahuhlal sem a vyplivnul vodu.

To je TVOJE vlna, rekla mi Carlosova segra, co se nakou nahodou vobjevila vedle me.

„Ehhe, a co ja s tim??“

Musim rychle proti ni, nez se zlomi...

„Musis rychle po vlne, aby ti neujela,“ slysel sem Carlosovu segru. Proc sem se nezeptal, jaxe menuje??

„Jaxe menujes?“

„Yamanji.“

„Aha.“

Vlna uz me zvedala do vejsky. Mel sem moznost bud ji nechat ujet, anebo se snazit ji vzit.

Kdyz ji nevezmu, taxe mi nic nestane, budu dal chodit do prace, na schuze, srat se se zmrdama, kery nic jinyho neumej nez prudit a kricet, budu dal travit cas s lidma, který nechci, vetsinu svyho casu dal poslouchat jejich kecy, dal se budu snazit prezit v necem, co nesnasim.

Budu ale porad dostavat penize, zivit rodinu, kupovat si kdy chci co chci a proste budu mit ten svuj zivot zajistenej.

Kdyz ji vezmu, je pravdepodobny, podle toho, jaxe zveda..., ze se mi mozna noco stane a i kdyz to preziju, necha to ve mne takovy stopy, ze dam hned vypoved, budu muset vypadnout ze zeme, prestanu mit pravidelnej mesicni prijem na urovnani dluhuu..., ehhh, zivot se zmeni.

Povedlo se mi chytnout cas, a taxem mel dost casu si to poradne promyslet.

Moh sem konzultovat maximalniho svyho vlastniho zmrda.

„NEE, to nemuzes, IVANE, dyk prides vo vsechno a ty problemy, hledani nakyho fleku, nech to bejt, dyk se to da vydrzet.“

Mlcel sem. Cas zacal povolovat.

„Ivane!“ kricel zmrda. Premejslej, hodis vsechno za hlavu, ty roky zivota?? A vicemene klidnej zivot!“

Cejtil sem, ze cas dyl neudrzim. Zabral sem pravou rukou.

„NEEE, IVANEEE,“ kricel nahlas zmrda ve mne.

Zabral sem levou a vic sem nemusel. Vlna me vzala do naruce a postavila na prkno.

Nezacla se hned lamat, ale jela tak akorat, takze sem skocil a jel. Jaxem srovnal rovnovahu, slo to uz lehce. Delal sem lehky obloucky na vlny a voda sycela za mnou. Videl sem svyho zmrda, jak cestou upad, a vodni vir, co se najednou objevil za mnou, ho stahnul ke dnu. Byl sem stastnej, byl sem STASTNEJ. Poprvy v zivote sem byl opravdu stastnej. Prislo mi to trochu jak filmy vod... kurva... ehhh... toho rezisera, co natocil Modrej samet a Zbesilost v srdeci... kde se na konci vzdicky vobjevil andel.

Ucejtil sem naky mihnuti. Vohlid sem se a uvidel Carlosovusegru.

„Musis vyjet z vlny...!!“ kricela na me. „Pojed za mnou!“

Koukal sem na ni. Uz nebyla na bodyboardu, ale stala na

vode, jako nakej Jezis.

„CO TO je?“ kriknul sem do hukotu vlny.

„DELEJ, Ivane, musis vyjet, jinak te ta vlna zabije!“

Kouknul sem pred sebe a uvidel, jaxe vlna lame. Delala perfektni TUBO, TUBE, TUNEL... to bude muj první!!!!...

Kouknul sem na morskou zenu a zkousel chytit cas. Nefungovalo to. KURVA!, proc to zrovna tedka nefunguje!!

Kouknul sem pred sebe a videl, ze se vlna zavira. MUSIM tam vjet, bude to moje prvni Tube. MUSIM!, musim, proste musim.

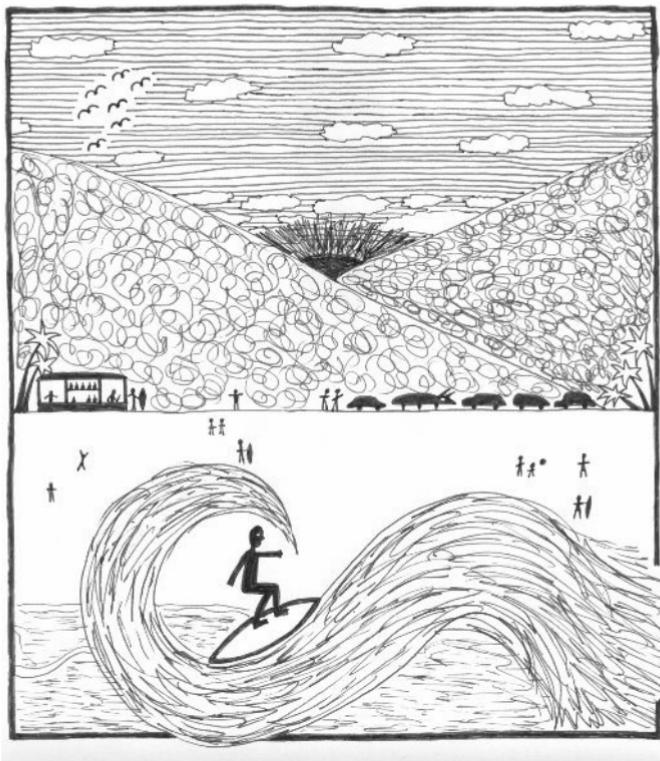
V oblouku vlny sem videl oci tridniho profesora.

Ohlid sem se za sebe a videl, jak Carlosova segra bere druhej smer.

Mel sem pred sebou dalsi tezky rozhodnuti.

KONEC

... MEL SEM PRED SEBOU DALSI TEZKY ROZHODNUTI.

KRATKA ZPRAVA
Ivan Dárek

1. Rose	3:45
2. Lenová ruka	2:48
3. Taška	2:07
4. Cíp	2:08
5. Hluboký	1:49
6. Bídce	2:45
7. Lenka	2:19
8. Mauro	2:55
9. Umrte	3:52
10. Červená SKOLKA	2:58
11. Dívčí	4:02
12. Veronika	2:28
13. Lenová ruka	2:12
14. Vlny	2:58

Speciální titul

© Autorská práva společnosti KOMPAK / 1999,
Praha 1055 v Michelském 500, aps 1. r., Praha
© Autorská práva je vlastnictví společnosti KOMPAK.
Toto dílo je určeno v rámci povoleného využití k vzdělávání.
Toto CD může být použito jen v rámci knihy
KRATKA ZPRAVA

Kratka Zprava - songy

[Robot](#)

[Lednová řeka II](#)

[Foda se](#)

[Clip](#)

[Hip Hop](#)

[Holcicky](#)

[Láska](#)

[Macumba](#)

[James](#)

[Cerveja SKOL](#)

[Terezka](#)

[Veronika](#)

[Lednova reka](#)

[Vlny](#)

Pokud se vám kniha líbila, můžete si ji koupit zasláním **SMS** ve tvaru:

PLATBA ZPRAVA na číslo: **9033320**

Cena SMS je **20 CZK** vč. DPH.

Funguje jen z ČR.

Záleží na vás, jestli mi tu dvacku pošlete, ale já věřím, že ano.

Další knihy jsou k dostání v [Knihkupectví Derer](#).

Ivan Derer

KRATKA ZPRAVA

Vydal Ivan Derer v Nakladatelství .EL

Vydání 1., Praha 2005.

Autorka kresek a grafiky obálky Irena Hejdová.

Technická příprava a tisk v managementu Nakladatelství .EL, spol. s r. o.

Součástí publikace je hudební CD

Ivan_Derer@hotmail.com

Irena_Hejdova@centrum.cz

SLOVO O AUTORECH

Ivan Derer, narozen rok pred ruskou invazi, bytem v Nuslich, duchem v Jizni Americe, zamestnan coby manazer u nadnarodni firmy, se pokousi ctenari naznacit, ze jakakoliv neprirozena prace v dnesnim firemnim SYSTEMU Zakaznik – Dodavatel je sracka a mela by byt vyskrtnuta ze seznamu lidskych aktivit. Diky sve vizazi Mladeho Anarchisty se mu podarilo vystoupit ze zacarovaneho kruhu korporatniho prostredi a navrhnut ctenari alternativu, pro kterou stoji za to zit, anebo zemrit.

Irena Hejdová, narozena o 10 let pozdeji, bytem na Zbraslav, duchem nepritomna, vecna studentka scenaristiky, taktez sympatizantka Jizni Ameriky a predevsim ilustratorka Ivanovych katastrofickych vyjevu a taktez posluchacka jeho katastrofalnich protestsongu.

ISBN 80-86426-20-3

9 788086 426204

Součástí publikace
je hudební CD